NEW YORK TIMES BESTSELLER

FOSTUL MEU ȘI ALTE BLESTEME

Seria THE EX HEX, cartea 1

ERIN STERLING

ERIN STERLING

FOSTUL MEU ȘI ALTE BLESTEME

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sterling, Erin

Fostul meu și alte blesteme / Erin Sterling ; trad. din lb. engleză de Adrian Deliu. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-88-6
ISBN EPUB 978-630-6628-30-8

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Irina Turdor
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: corectura.ro

The Ex Hex
Copyright © 2021 by Rachel Hawkins
All rights reserved
Cover design and illustration by Vi-An Nguyen

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu nr. 30, *București*
redacţie: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Librex Publishing.
Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

ERIN STERLING

FOSTUL MEU ȘI ALTE BLESTEME

Traducere din limba engleză
de Adrian Deliu

Librex Publishing,
2024

Pentru
Sandra Brown,
Jude Deveraux,
Julie Garwood,
Judith McNaught
și Amanda Quick,

scriitorii care m-au inspirat
să devin romancieră
când aveam 12 ani.
Mi-au trebuit treizeci de ani,
dar, în sfârșit, am ajuns!

PROLOG

Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca.

Vivi știa asta. Nu numai că mătușa Elaine i-o spusese de vreo mie de ori, dar sfatul era imprimat pe șervete de bucătărie și pe tricouri și, ca o ironie, pe țoiurile din Ceva Periculos, magazinul ținut de mătușa Elaine în centrul orașului Graves Glen, din statul Georgia.

Probabil că era fraza cea mai apropiată de ideea de deviză a familiei Jones.

Totuși, cugetă Vivi, scufundându-se mai adânc în cadă și sorbind încă o gură din amestecul de vodcă și suc de merișoare pe care i-l preparase verișoara ei Gwyn, trebuie să existe și excepții pentru inimile frânte.

Iar pe-a ei și-o simțea, în prezent, cu desăvârșire frântă. Poate chiar făcută cioburi. Mici fragmente de inimă,

zornăindu-i prin piept, totul din cauză că se lăsase absorbită de un accent simpatic și de o pereche de ochi foarte albaștri.

Smiorcăindu-se, își flutură din nou degetele, umplând aerul cu mirosul coloniei lui Rhys, ceva citric și condimentat pe care nu reușise niciodată să-l identifice precis, dar i se imprimase în creier suficient de limpede încât să-l poată invoca pur și simplu prin magia ei.

Până și acum, cufundată în cada cu picioare a lui Gwyn, putea să-și aducă aminte cum i se învârtea capul din cauza acelui parfum, când își îngropa fața în pieptul lui, sau cât de caldă îi era pielea.

— Vivi, termină! strigă Gwyn, din dormitor. Mă doare capul!

Vivi se prelinse și mai adânc în apă, lăsând-o să împroaște dincolo de marginile căzii, fiind cât pe ce să stingă una dintre lumânările pe care le plasase în jur.

Încă una dintre lecțiile mătușii Elaine: cel mai bun leac pentru orice constă în lumânări și o baie. Deși Vivi pusese în apă rozmarin din belșug și mai mulți pumni de sare roz, deși aprinsese cam toate lumânările pe care le avea Gwyn, tot nu se simțea mai bine.

Cu toate că vodca o ajuta, recunoscu, aplecându-se să mai soarbă prin paiul de un nebunesc mov aprins.

— Lasă-mă să trăiesc! strigă, ca răspuns,

după ce goli paharul, iar Gwyn își vârî capul pe după ușă, cu părul roz fluturându-i pe umeri.

— Draga mea, te ador, dar ai fost cu ăla timp de trei luni.

— Și ne-am despărțit de nouă ore, răspunse Vivi, fără să mai adauge că, de fapt, erau nouă ore și treizeci și șase de minute, aproape treizeci și șapte. Mai am cel puțin cincisprezece ore până să nu mai stau îmbufnată. Așa scrie la carte, precizează ea.

Gwyn își dădu ochii peste cap.

— De-aia ți-am și zis să nu te cuplezi cu Băieți Vrăjitori, replică ea. Mai ales cu Băieți Vrăjitori Penhallow. Chiar dacă jigodiile astea au întemeiat orașul, tot Băieți Vrăjitori afurisiți sunt.

— Băieți Vrăjitori afurisiți, o aprobă Vivi, privindu-și cu tristețe paharul gol, în timp ce Gwyn dispărea înapoi, în dormitor.

Vivi era mult mai nouă decât Gwyn în toată povestea asta cu vrăjitoria. În timp ce verișoara ei crescuse cu mătușa Elaine, o fervență practicantă a vrăjitoriei, mama lui Vivi, sora lui Elaine, își ținuse puterile vrăjitorești sub preș. Abia după ce ea murise, iar Vivi se mutase cu Elaine și cu Gwyn, începuse să dea frâu liber acestei laturi a ei.

Ceea ce însemna că nu știuse de Băieții Vrăjitori și că, să-l cunoască pe unul dintre

ei la Sărbătoarea Solstițiului, într-o noapte caldă de vară, putea însemna și cel mai bun, dar și cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată.

Ridicând mâna, Vivi își bâțâi degetele și, după câteva clipe, o imagine cețoasă, tremurătoare, se înălță deasupra apei.

Fața era frumoasă, cu o structură osoasă numai bună, păr închis la culoare, ochi sclipitori și un zâmbet strengăresc.

Vivi se încruntă la ea, apoi își flutură din nou mâna, trimițând un miniatural tsunami pe care-l făcu să se spargă, chipul dispărând într-o ploaie de scântei.

Ar fi fost frumos să-i fi putut șterge la fel de ușor și amintirea, dar până și în starea ei de tristețe și de îmbibare cu vodcă, Vivi știa bine că nu e cazul să-și facă de cap cu genul acela de magie. Iar câteva dintre frânturile inimii ei nu voiau să uite ultimele trei luni. Voiau să păstreze amintirea acelei nopți în care se cunoscuseră, a felului muzical în care-i pronunța el numele, totdeauna Vivienne, niciodată Vivi, a felului în care o întrebase, în acea primă noapte: Pot să te sărut?, iar ea replicase: Acum? și el zâmbise, cu zâmbetul acela leneș, și zisese: Acum ar fi preferabil, dar sunt deschis către orice posibilități permite programul tău, și cum ar fi putut o femeie să reziste la așa ceva? Mai ales una de 19 ani, la prima ei Sărbătoare a Solstițiului? Mai ales când bărbatul care

rostea aceste cuvinte era înalt și ridicol de chipeș, pe deasupra și galez?

Fusese ilegal, fusese ceea ce fusese, iar ea avea să depună un soi de plângere la Consiliul Vrăjitoarelor, de îndată ce…

— Vivi! urlă Gwyn, din dormitor. Faci lumina să pâlpâie!

Hopa.

Ridicându-se în șezut, Vivi scoase dopul căzii lui Gwyn, sperând că o parte din nefericirea ei se va scurge odată cu vârtejul apei.

Păși cu grijă pe deasupra lumânărilor și luă din cuierul fixat pe perete halatul pe care i-l împrumutase Gwyn, simțindu-se un pic mai bine când își strânse cordonul din mătase neagră în jurul taliei. De-asta și venise în căsuța din pădure a lui Elaine și Gwyn, sus pe munte, deasupra orașului Graves Glen, în loc să se întoarcă în camera ei de cămin de la facultate. Aici, sus, în acest mic spațiu plăcut, cu lumânările și motanul, cu fiecare încăpere mirosind a fum de lemne și ierburi, Vivi se simțea acasă.

Poate că ea și Gwyn și-ar putea face măști faciale sau altceva. Ar mai bea un pahar sau cinci. Ar asculta-o pe Taylor Swift.

Sau, rectifică Vivi în timp ce ieșea din baie, văzând că Gwyn turna un cerc de sare pe podea, puteau să facă… ce-o mai fi și aia.

— Ce faci? întrebă, fluturând o mână spre baie. Într-o secundă, paharul ei apăru plutind prin aer, cu paiul nebunesc tresăltând, iar Vivi îl prinse și se îndreptă spre biroul lui Gwyn, ca să-și mai toarne de băut.

— Îl blestemăm pe nemernicul ăsta, zise Gwyn, zâmbind.

— Nu era un nemernic, protestă Vivi, rozând capătul paiului și studiind cercul. Cel puțin, la început. Și, sinceră să fiu, eu am pus capăt legăturii, nu el.

Gwyn pufni și începu să-și strângă părul într-o coadă de cal.

— I-ai pus capăt pentru că era un nemernic. A venit în Graves Glen, te-a sedus, dar în tot acest timp, tatăl lui era în Țara Galilor, aranjându-i să se însoare cu nu știu ce vrăjitoare fițoasă. Iar el știa! Și nu s-a sinchisit să-ți spună! Nu, verdictul de nemernic se susține, în unanimitate.

— „Unanimitate" însemnând numai tu.

— Eu și Sir Torcival, zise Gwyn, făcând un semn spre micuțul motan negru care acum stătea ghemuit pe patul ei. Auzindu-și numele, își înălță căpșorul, clipind din ochii galben-verzui aprins spre Vivi, după care scoase un mic miau, care chiar suna a încuviințare.

Iar Rhys era logodit. În fine, aproape logodit. El nu folosise termenul acesta. Zisese „promis". Îi aruncase vestea în acea

dimineață, când stăteau cuibăriți în căldura patului lui, iar el o săruta pe umăr și-i murmura că trebuie să meargă înapoi, acasă, pentru o săptămână, sau cam așa ceva, ca să rezolve unele lucruri.

Prin „unele lucruri" se pare că înțelegea „să-i spun tatălui meu să anuleze concreta mea nuntă cu o străină", după care avusese tupeul să se arate șocat de faptul că ea era șocată și, la drept vorbind, da, categoric trebuie să-l blesteme pe nemernicul ăsta.

— Mi se pare corect, zise Vivi, încrucișându-și brațele pe piept. Ce facem?

— Deschide ferestrele, răspunse Gwyn, ducându-se spre biroul ei și culegând dintr-un suport din sticlă o lumânare pe care Vivi o scăpase cumva din vedere pentru ritualul ei de baie.

Vivi făcu ceea ce i se ceruse și aerul de sfârșit de septembrie, rece și mirosind a pini, năvăli în cameră. Deasupra celui mai apropiat munte, luna strălucea, plină și albă, iar Vivi îi adresă un mic semn, amețit de beție, înainte de a scoate capul pe fereastră ca să privească muntele lui Elaine.

Acolo, sus, undeva în întuneric, era casa familiei lui Rhys, cea pe care el nici măcar n-o vizitase până în vara aceasta. Acum era întuneric, fiindcă Rhys plecase.

Plecase.

Înapoi în Țara Galilor și la cine știe ce viață dusese acolo, înainte de a veni să

urmeze cursuri de vară la Colegiul Penhaven.

Și relația lor se încheiase.

Simțind că din nou o ustură ochii, Vivi se întoarse la verișoara ei.

Gwyn era la marginea cercului, imediat în afara lui, iar lumânarea se afla acum în centrul cercului, pâlpâind. Pentru o clipă, Vivi șovăi. Bun, deci, da, Rhys îi frânsese inima. Da, el nu-i spusese că tatăl lui îi căuta o soție. Fără discuții, fără avertisment, fără să-i pese câtuși de puțin despre ce avea să simtă ea în legătură cu toată povestea. Sută la sută, comportament de nemernic.

Dar să-l blestemi?

Și să-l blestemi când ești beată?

Poate că era un pic prea mult.

Atunci, Gwyn închise ochii, întinse brațele și zise:

— Zeiță, te rugăm ca bărbatul acesta să nu-i mai umbrească niciodată ușa lui Vivi, nici vaginul.

Vivi fu cât pe ce să se înece cu băutura ei, chicotind, până când simți că alcoolul îi arde sinusurile, după care se trânti de cealaltă parte a cercului față de Gwyn.

— Zeiță, zise ea, luând încă o gură de vodcă, te rugăm ca el să nu-și mai folosească niciodată gropițele pentru a seduce fecioare inocente.

— Bună asta, aprecie Gwyn, după care

adăugă: Zeiță, te rugăm să te asiguri că părul lui nu mai face niciodată Chestia Aia. Știi la care chestie ne referim.

— Știe, fără discuție, încuviință Vivi. Zeiță, te rugăm să faci din el acel gen de bărbat care va crede pe vecie despre clitoris că este exact la opt milimetri distanță de locul lui adevărat.

— Ești diabolică, Vivi. Veritabilă magie neagră.

Cu capul învârtindu-se, dar cu inima nu la fel de sfărâmată, Vivi zâmbi și se aplecă deasupra cercului, mai aproape de lumânare.

— Mi-ai frânt inima, Rhys Penhallow, zise ea. Și te blestemăm. Pe tine și neamul tău tâmpit și sexy.

Flacăra lumânării țâșni deodată în sus, speriind-o în asemenea hal pe Vivi, încât își dărâmă paharul când se trase grăbită înapoi, iar Sir Torcival, din locul lui de pe pat, sâsâi, arcuindu-și spinarea.

Gwyn sări în picioare, vrând să-l ia în brațe, dar înainte să-și poată duce gestul până la capăt, ambele ferestre se trântiră brusc, închizându-se, iar forța curentului făcu să se umfle perdelele.

Scoțând un mic țipăt, Vivi se ridică, distrugând cu piciorul marginea cercului din sare, iar când se întoarse să privească lumânarea, văzu că flacăra se înălțase parcă imposibil de mult, ajungând mai înaltă

decât Gwyn, înainte de a se stinge brusc singură.

Totul rămase nemișcat și tăcut, cu excepția lui Sir Torcival, care încă sâsâia și scuipa, retrăgându-se cu spinarea spre pernele lui Gwyn, iar Vivi se gândi că probabil nu se mai trezise în viața ei atât de repede din beție.

— A fost… ciudat, se hazardă ea, în cele din urmă, iar Gwyn se duse la fereastră, ridicând-o cu precauție.

Rama lunecă în sus cu ușurință și rămase pe loc, iar când Gwyn se întoarse iar spre Vivi, observă că începuse să-i revină ceva culoare în obraji.

— Mai devreme ai făcut să pâlpâie lumina, ții minte? Probabil, ceva gen descărcare de energie. Una magică.

— Se poate așa ceva? se miră Vivi, iar Gwyn făcu semn din cap că da, poate un pic cam prea repede.

— Sigur. Adică… noi doar ne prosteam. Nimic din toate astea nu era magie, ca pentru un blestem adevărat. Lumânarea aia era de la Bath & Body Works[1], cred.

Vivi examină eticheta.

— Da, sunt destul de convinsă că „Plimbare prin livadă" n-are nicio legătură cu Întunericul.

— Exact, încuviință Gwyn. Așa că, da, n-am făcut niciun rău, nicio faptă rea, doar l-am speriat pe băiețelul ăsta.

Izbutise să-l convingă pe Sir Torcival să se lase luat în brațe, iar el se cuibărise comod, chiar dacă părea să privească chiorâș în direcția lui Vivi.

— Bănuiesc că nu-mi cunosc puterile, zise Vivi, după care, la unison, ea și Gwyn adăugară: Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca.

Râzând un pic rușinată, Vivi așeză la loc lumânarea pe biroul lui Gwyn.

— Te simți mai bine? o întrebă Gwyn. După ce, chipurile, l-ai blestemat pe ăla să dispară din părul tău?

Avea nevoie de mai mult decât o baie, câteva pahare și ceva prostioare magice pentru ca ea să-l uite pe Rhys, dar, pentru moment, Vivi încuviință.

— Cred că da. Și ai dreptate, n-au fost decât trei luni, iar acum el s-a întors în Țara Galilor, așa că doar n-o să-l mai văd vreodată. Poate să se întoarcă la viața lui, iar eu, la a mea. Acum, hai să măturăm sarea asta, până nu vine mătușa Elaine și-și dă seama că am băut și-am făcut vrăji.

Vivi se întoarse cu spatele, așa că nici ea, nici Gwyn nu văzură lumânarea aprinzându-se din nou, scurt, cu flacăra scânteind și fumul îndreptând-se fuior spre fereastra deschisă și spre luna plină.

CAPITOLUL 1

După nouă ani

Evident că ploua, naibii.

În primul rând, era Țara Galilor, așa că ploaia, la propriu, venea la pachet. Rhys înțelegea asta, dar pornise cu mașina din Londra, în dimineața aceea, pe o vreme cu soare și ceva nori pe alocuri. Cer albastru superb, dealuri verzi vălurite, acel gen de zi care-ți dă ghes să te apuci de pictat sau poate să te îndemne către năravuri poetice.

Abia când intrase în Dweniniaid, minusculul sat în care locuia de secole familia lui, începuseră să se pișe norii.

Era destul de convins că știa de ce.

Strâmbându-se, Rhys își parcă mașina închiriată imediat lângă strada Principală. Evident, nu avea nevoie să conducă. Putea să fi folosit Piatra Călătoriilor și să fi ajuns aici cât ai clipi, dar insistența lui de a merge peste tot cu mașina îl enerva pe tatăl lui, iar lui Rhys îi plăcea treaba asta mai mult decât comoditatea unei călătorii prin mijloace magice.

Totuși, așa cum se gândi în timp ce

cobora din mașină și se încrunta la cer, azi cam avea senzația să-și taie nasul și să se scuipe singur în față.

Dar ceea ce făcuse era bun făcut, așa că Rhys își mai ridică puțin gulerul și intră în satul propriu-zis.

Nu era mare lucru pe strada Principală: câteva prăvălii, o biserică la un capăt și, la celălalt, o cârciumă. Într-acolo se îndreptă acum. În după-amiaza asta era numai o mână de oameni pe afară, dar toți trecură pe cealaltă parte a străzii când îl zăriră.

E încântător să vezi că reputația familiei era încă la fel de solidă ca întotdeauna.

La capătul străzii, Corbul și Coroana așteptau îmbietoare, cu ferestrele ca niște dreptunghiuri calde de lumină, contrastând cu ziua cenușie. Imediat cum împinse ușa de la intrare, Rhys fu asaltat de câteva dintre miresmele lui preferate: aroma copioasă de malț a berii, mirosul înțepător al cidrului și căldura de stejar a bătrânei lemnării.

Dumnezeule, chiar îi fusese dor de casă.

Poate că era doar din cauză că, de data asta, lipsise atât de mult. De obicei, încerca să treacă pe acolo cam la câteva luni, cel mai des atunci când credea că tatăl lui e plecat. Asta îl plasa exact între cei doi frați mai mari ai lui, în privința loialității față de familie.

Llewellyn, cel mai mare, administra

cârciuma și rămânea în strânsă legătură cu tatăl lor. Bowen, fratele mijlociu, o tăiase cu doi ani în urmă prin munții din Snowdonia[2], de unde primeau când și când mesaje de la el, în majoritatea cazurilor menite să-i alarmeze în privința mărimii bărbii lui.

Așa că Rhys nu era, măcar o dată, cea mai mare dezamăgire dintre fii, titlu pe care și-l menținea bucuros până când s-ar fi hotărât Bowen să termine cu ce mama naibii făcea acolo sus.

Totuși, niciodată nu avea să devină favoritul. Wells își câștigase rolul acesta demult, iar Rhys i-l ceda bucuros. În plus, era oarecum distractiv să fie oaia neagră. Când o dădea în bară, era ceva ca de la sine înțeles, iar când reușea să n-o dea în bară, toată lumea era plăcut surprinsă.

O situație câștigătoare în oricare variantă.

Rhys își scoase geaca și-o agăță în cuierul de lângă ușă, cel aflat imediat sub o veche reclamă pentru cidrul Strongbow, iar în timp ce o făcea, zări cu coada ochiului bărbatul din spatele tejghelei, care-l urmărea din priviri.

Iar când se întoarse, Rhys își dădu seama că bărbatul din spatele tejghelei – fratele lui mai mare, Llewellyn – era singura persoană din cârciumă.

Llewellyn era leit tatăl lor, minus treizeci de ani: aceeași înfățișare severă, același nas

roman – în fine, să fim corecți, toți aveau acel tip de nas – și aceleași buze subțiri. Doar că el era mai puțin nemernic. Dar la fel de hotărât să rămână în sătucul acesta minuscul, în care toată lumea era îngrozită de el, și să țină cârciuma asta în care doar turiștii ocazionali – și, odinioară, fratele lui – se mai hazardau.

— Sal'tare, Wells, zise Rhys, la care Wells răspunse doar cu un mormăit.

Tipic.

— Afacerea încă e înfloritoare, din câte văd, comentă Rhys, îndreptându-se agale spre bar și înșfăcând o mână de alune dintr-un bol din cristal de pe tejghea.

Wells îl săgetă cu o privire întunecată pe deasupra lemnului de mahon lustruit, iar Rhys rânji, aruncându-și o alună în gură.

— Haide, îl tachină el. Recunoaște că ești încântat să mă vezi.

— Sunt surprins că te văd, replică Wells. Credeam că ne-ai părăsit definitiv de data asta.

— Și să mă lipsesc de o asemenea caldă legătură frățească? Niciodată.

Wells îi răspunse cu un zâmbet șovăielnic.

— Tata zicea că ești în Noua Zeelandă.

Încuviințând, Rhys mai luă o mână de alune.

— Am fost, până acum vreo două zile. Petrecere de burlaci. O gașcă de englezi

care și-a dorit Stăpânul inelelor, tacâmul complet.

Compania turistică a lui Rhys, Penhallow Tours, se dezvoltase, ajungând de la o mică afacere personală, derulată din apartamentul lui Rhys din Londra, la o firmă cu zece angajați care organizează numeroase excursii în întreaga lume. Clienții, de regulă, calificau excursiile lor ca fiind cele mai bune din viață, iar recenziile abundau de oameni entuziasmându-se că nu avuseseră nici măcar o singură zi cu vreme rea, niciun zbor amânat, nici măcar un caz izolat de intoxicație alimentară.

Uluitor cât de multe se pot obține cu cele mai mici frânturi de magie.

— E bine, mă bucur că te-ai întors, zise Wells, reluându-și curățenia. Fiindcă poți acum să te duci să vorbești cu tata și să-l scoți din dispoziția asta.

Făcu un semn cu capul spre fereastră și Rhys se întoarse, văzând într-o nouă lumină vremea cu adevărat deplorabilă.

Fir-aș al naibii!

Însemna că nu se înșelase. Nu era o furtună obișnuită, ci una dintre lucrăturile tatălui său, ceea ce, da, însemna că Rhys, fără îndoială, îl enervase. Frații lui nu provocaseră niciodată o furtună din partea tatălui lor.

În timp ce Rhys provocase… douăzeci? Douăzeci și patru? Prea multe ca să le mai

ține numărul, zău.

Întorcându-se la loc spre Wells, Rhys întinse iar mâna spre alune, dar se pomeni plesnit peste ea cu un șervet umed.

— Hei! strigă el, dar Wells deja îi arăta ușa.

— Du-te și vorbește cu el, până nu inundă strada principală și nu mai văd un client în vecii vecilor.

— Eu nu sunt client?

— Tu ești o pacoste, asta ești, replică Wells, apoi oftă, cu mâinile în șold. Serios, Rhys, du-te și vorbește cu el, termină cu asta. Ți-a simțit lipsa.

Rhys pufni, dar se ridică de pe scaunul de bar.

— Apreciez asta, Wells, dar cam mănânci rahat, cumetre.

La o oră după aceea, Rhys se întreba de ce nu mai rămăsese la cârciumă destul timp cât să bea măcar o bere. Poate trei.

Se hotărâse să meargă pe jos până acasă, decât să-și înfrunte tatăl ducându-se cu mașina – o veritabilă demonstrație de evoluție și de maturitate din partea lui, își zise – dar, cu cât se apropia, cu atât mai rea devenea vremea, până și descântecul de protecție pe care și-l administrase fiind pus la grea încercare.

Pentru o clipă, se gândi dacă să renunțe la el, astfel încât tatăl lui să-l vadă demn de

milă și ud leoarcă, dar, nu, o astfel de imagine ar fi avut efect doar asupra unui tată dotat cu inimă, iar Rhys era destul de convins că Simon Penhallow se născuse fără așa ceva.

Sau poate că și-o scosese singur la un moment dat, ca un soi de experiment menit să arate cam cât de ticălos ar putea să fie un om.

Vântul șuiera dinspre coama colinei, făcând să trosnească și să se legene copacii care mărgineau drumul și, sincer vorbind, Rhys știa că tatăl lui e un vrăjitor nemaipomenit de puternic, dar nu trebuia să se manifeste într-atât de clișeizat.

Un alt clișeu: casa familiei Penhallow, Conacul Penhaven.

Uneori, Rhys se mira cum de familia lui izbutise să evite să fie asasinată de-a lungul celor cinci secole de când numeau casă această mătăhăloasă grămadă de piatră și, evident, magie. Puteau foarte bine să pună în anunț în curtea din față, AICI SUNT VRĂJITORI, ce mama naibii.

Casa nu se putea spune că trona pe colină, ci mai degrabă că stătea ghemuită pe ea, doar pe două niveluri, dar lăbărțată, un labirint de coridoare întunecoase, tavane joase și unghere tenebroase. Una dintre primele vrăji pe care le învățase Rhys fusese una elementară, de iluminare, astfel încât să poată vedea naibii lucrurile, în

fiecare dimineață, când încerca să ajungă la micul dejun.

Se mai întreba și dacă locul acesta ar fi fost un pic altfel, un pic... mai luminos, dacă mama lui ar mai fi trăit. Ea detesta casa la fel de mult ca Rhys, din ce spunea Wells, fiind cât pe ce să-l convingă pe tatăl lor să se mute într-o casă mai mică, una ceva mai modernă și mai primitoare.

Numai că ea murise la doar câteva luni după nașterea lui Rhys și toate discuțiile despre mutarea din casa asta monstruoasă fuseseră înăbușite. Penhaven însemna acasă.

O înfricoșătoare, incomodă epavă medievală, pe nume casă.

Mereu părea puțin strâmbă la prima vedere, cu ușile grele din lemn lăsate din balamale. În timp ce urca treptele de la intrare, Rhys oftă, netezind cu o mână aerul din fața lui.

Blugii și ghetele Henley pe care le purta pâlpâiră și se unduiră, prefăcându-se într-un costum negru, cu blazonul familiei brodat pe buzunar. Tatăl lui prefera ca toți să poarte robe în casă, însă Rhys nu era dispus să meargă atât de departe în numele tradiției.

Nu se mai sinchisi să bată la ușă, fiindcă tatăl lui știa că e acolo încă din clipa în care pusese piciorul pe colină, poate chiar de când intrase în cârciumă. Aici sus erau

peste tot descântece de pază, o sursă interminabilă de frustrări pentru Rhys și frații lui, ori de câte ori întârziau cât de puțin după ora limită de venit acasă.

În clipa în care Rhys o atinse, ușa se deschise, gemând amenințător în balamale, iar vântul și ploaia se întețiră, năvălind îndeajuns de puternic încât, pentru o clipă, descântecul lui Rhys se risipi.

Apa rece ca gheața îl plesni peste față, șiroindu-i pe sub gulerul cămășii și lipindu-i părul de țeastă.

— Minunat, bombăni el. Al naibii de minunat.

După care păși înăuntru.

CAPITOLUL 2

Indiferent de cum ar fi arătat vremea afară, interiorul din Penhaven era totdeauna în penumbră.

Tatăl lui Rhys prefera așa. Draperii grele din catifea acopereau cea mai mare parte a ferestrelor, iar cele câteva rămase neacoperite erau din sticlă groasă, colorată în nuanțe închise de verde și roșu, distorsionând lumina care pătrundea prin

ele și alcătuind contururi ciudate pe masa grea din piatră, aflată imediat după ușa de la intrare.

Rhys se opri în antreu pentru câteva clipe, ridicându-și privirea către scara masivă și portretul în ulei, în mărime naturală, cu Rhys, tatăl lui și cei doi frați. Erau îmbrăcați în robe, priveau solemn ușa de la intrare și, ori de câte ori vedea portretul, Rhys își amintea că avusese 12 ani când pozase pentru el, detestând faptul că trebuise să stea atât de nemișcat, cât de înăbușitoare și incomodă era roba, cât de ridicol era că tatăl lui nu acceptase să facă doar o fotografie și să pună un pictor să picteze după ea.

Dar, nu, tata ținea la tradițiile lui, iar să-ți transpire ouăle în timp ce pozezi pentru un imens portret în ulei se situa, după toate aparențele, pe același palier cu a-ți tăia singur bușteanul de Crăciun și a frecventa Colegiul Penhaven, la materia Ce trebuie să facă Bărbații Penhallow.

— Nu mă face să aștept!

Vocea se auzi tunătoare de pretutindeni și de nicăieri, iar Rhys oftă încă o dată, trecându-și degetele prin păr înainte de a urca în pas alergător treptele.

Tatăl lui avea să fie în bibliotecă, scena aleasă pentru aproape toate confruntările dintre tată și fiii lui de-a lungul anilor, iar când Rhys deschise ușile grele care dădeau

spre acea încăpere, se simți imediat transportat înapoi în timp.

Nu doar prin propriile amintiri, cu toate că avea destule din acea încăpere, ci la propriu. Biblioteca tatălui său era, cumva, incredibil, chiar mai gotică decât restul casei. Lemn negru, și mai multă catifea, candelabre grele din argint acoperite de ani și ani de ceară întărită. Din tavan, un candelabru confecționat din coarne de cerb răspândea o lumină sumbră peste parchetul podelei. Rhys nu tânjise niciodată mai mult după lumina vie din apartamentul lui londonez. Ferestrele deschise, așternuturile albe de pe pat, canapelele confortabile din care nu ieșeau nori de praf când se așeza cineva pe ele.

Nici urmă de catifea – nici măcar o pernă afurisită – în toată casa.

Nu era de mirare că nu se întorsese să locuiască aici.

Simon Penhallow stătea în picioare în fața oglinzii mari de care se folosea pentru divinație și pentru comunicarea cu confrații vrăjitori, cu mâinile împreunate la spate, îmbrăcat, așa cum prezisese Rhys, într-o robă. Neagră, evident. Și părul îi era negru, deși presărat cu cenușiu, iar când se întoarse spre el, lui Rhys i se păru că arată ceva mai îmbătrânit. Ceva mai multe riduri în jurul ochilor, ceva mai multe fire albe în barbă.

— Știi cât timp a trecut de când n-ai mai fost în casa asta? îl întrebă tatăl lui, iar Rhys își mușcă limba ca să nu-i dea un răspuns sarcastic.

Ar fi avut cel puțin trei astfel de replici, însă tatăl lui Rhys nu fusese niciodată un mare admirator al umorului său, așa că doar pătrunse în încăpere, imitând postura tatălui, cu mâinile la spate.

— Nu știu precis.

— O jumătate de an, răspunse tatăl lui, pentru că, de ce-ar fi zis ceva normal, ca „șase luni"? E o jumătate de an de când ți-ai vizitat ultima oară tatăl și casa părintească.

— Bun, dar, în apărarea mea, tot e mai bine decât în cazul lui Bowen, este?

Și Rhys îi adresă tatălui său un zâmbet, dar, la fel ca totdeauna, Simon se dovedi că este unica persoană pe care n-o putuse fermeca niciodată.

— Bowen este implicat în ceva care chiar aduce beneficii acestei familii. Spre deosebire de tine, care-ți duci viața de burlac în Anglia.

Tatăl lui Rhys avea tendința să pronunțe „Anglia" ca și cum ar fi vrut să spună o văgăună sordidă a dezmățului și, nu pentru prima dată, Rhys se întrebă dacă ideea tatălui său despre cum i-ar fi arătat viața nu era cumva, la urma urmei, mult mai interesantă decât adevărata viață a lui Rhys.

Foarte bine, ca să fim cinstiți, exista și un

pic de dezmăț, dar, în ansamblu, Rhys ducea o viață la fel de normală ca a majorității tinerilor care se apropiau de 30 de ani. Își derula afacerea turistică, urmărea meciuri de rugby la cârciumă cu prietenii, ieșea cu fete.

Nimic ieșit din comun, cu excepția rolului jucat de magie în toate acestea.

Clienții lui aveau mereu parte de excursii lipsite de probleme și plăcute. Echipa lui preferată câștiga tot timpul. Și, chiar dacă nu folosea niciodată magia asupra femeilor cu care ieșea, poate că mai întrebuința din când în când câte un farmec, astfel încât să poată obține o rezervare la restaurantul dorit, sau ca traficul să nu fie niciodată o bătaie de cap.

Nu abuza de puterile lui, dar fără nicio îndoială, magia îi netezea drumurile, ceea ce Rhys apreciase totdeauna.

— Îți irosești potențialul de vraci, continuă Simon, angrenându-te în toată frivolitatea aceasta.

— Nu se mai zice vraci, tată, ți-am mai zis, acum suntem toți vrăjitori. Și asta, de decenii, la propriu.

Neluându-i în seamă observația, Simon își continuă tirada.

— E timpul să-ți faci și tu, de asemenea, datoria față de această familie, Rhys. Iată de ce te trimit înapoi în Glynn Bedd.

Glynn Bedd.

Graves Glen.

Vivienne.

Nu se gândea prea des la ea. Trecuseră ani, relația dintre ei fusese înfierbântată, dar scurtă, iar de atunci urmaseră alte relații, mai serioase.

Cu toate acestea, din când în când, ea îi revenea în minte. Zâmbetul ei frumos. Ochii ei căprui. Felul în care se trăgea de capetele șuvițelor de păr blond în nuanța mierii, atunci când era agitată.

Gustul ei.

Nu, categoric nu era o amintire folositoare în clipa asta. Era mai bine să-și amintească lacrimile ei de furie, brațele încrucișate pe piept, perechea de blugi pe care i-o azvârlise în cap.

Dumnezeule, ce mai labagiu fusese!

Scuturându-se discret, se apropie de tatăl lui și întrebă:

— În Graves Glen? Pentru ce?

Simon se încruntă la el, ceea ce-i făcu să se adâncească scobiturile de sub pomeți.

— E aniversarea întemeierii orașului și a colegiului, zise el. Un Penhallow trebuie să fie acolo. Frații tăi au alte responsabilități, la fel ca și mine, așa că tu vei fi acela. Trebuie să pleci cât mai curând posibil, iar eu mă voi ocupa să găsești casa pregătită.

Apoi făcu un semn cu un deget lung, elegant.

— Ești liber!

— Sunt pe dracu', ripostă Rhys, iar Simon își îndreptă spinarea. Rhys avea peste 1,80 m, însă tatăl lui, ca și Wells, îl întrecea cu câteva degete, realitate de care Rhys fu profund conștient în clipa aceea. Cu toate acestea, rămase pe poziție.

— Tati, zise el, revenind la apelativul pe care nu-l mai folosise de când era copil. Știi că toată povestea aia a lor cu Ziua Ctitorului nu are acum nimic de-a face cu noi, da? E, practic, o petrecere de Halloween. Se vând dovleci, pentru numele lui Dumnezeu, tati! Din ăia mici, vopsiți. Cred că sunt și lilieci din pluș. Nimic care să necesite prezența noastră.

— Și totuși, prezența noastră se va face simțită, fiindcă vei fi tu acolo, insistă tatăl lui. La fiecare douăzeci și cinci de ani, un Penhallow trebuie să se întoarcă și să întărească undele magnetice, iar anul acesta, acel Penhallow vei fi tu.

Pe dracu'.

Uitase de undele magnetice.

Cu un secol în urmă, străbunicul lui, Gryffud Penhallow, întemeiase orașul Glynn Bedd în munții Georgiei de Nord, într-un loc în care voalul era slab și magia puternică. În mod firesc, orașul îi atrăsese pe vrăjitori de-a lungul anilor, iar în colegiul de acolo, botezat după casa familiei Penhallow, se studiau atât materii normale pentru oamenii obișnuiți, cât și artele

oculte pentru vrăjitori.

Nici vorbă ca oamenii obișnuiți care frecventau colegiul să fi știut așa ceva. Ei doar presupuneau că la specializarea în Folclor istoric și practică era extrem de greu de pătruns și că se acceptau acolo grămezi de studenți transferați.

Rhys fusese printre acei studenți transferați, în urmă cu nouă ani, doar pentru cursurile de vară, iar acum avea mai multe motive – în fine, unul extrem de important – să nu-și dorească revenirea acolo.

— Apropo, de unde știi asta? îl întrebă deodată tatăl lui, mijindu-și ușor ochii. Despre Ziua Ctitorului. N-ai stat acolo îndeajuns încât s-o fi prins, ultima dată când ai fost acolo.

Știu, fiindcă din când în când beau câte un pahar de whisky în plus și caut să văd ce mai învârtește Cea care a plecat și dacă mai locuiește acolo, motiv pentru care categoric nu vreau să mă întorc, era răspunsul adevărat, dar, din câte bănuia Rhys, nu era și cel potrivit de dat acolo.

— Orașul ăla e moștenirea lăsată de familia noastră, tati, răspunse el, în schimb. Am rămas la curent cu ceea ce se petrece acolo.

Rhys era convins că expresia de pe chipul tatălui său nu era una de mândrie, fiindcă era la fel de sigur că, dacă Simon ar fi arătat

mândrie față de orice ar fi spus sau ar fi făcut Rhys, ar fi însemnat o sfâșiere a materialului din care erau făcute spațiul și timpul; totuși, bine măcar că tatăl lui nu părea foarte furios pe el, ceea ce tot era bine.

Și detesta faptul că asta încă era important pentru el. Ultima oară când încercase să obțină validare din partea tatălui, prețul fusese Vivienne.

În fine, parțial, vina aparținuse idioțeniei lui absolute, din cauză că nu se sinchisise să menționeze că-și lăsase tatăl să-i găsească mireasa-vrăjitoare perfectă, dar totul părea acum atât de îndepărtat, iar Vivienne fusese acolo, reală și apropiată, nu ca un concept abstract de femeie, așa că-i venise foarte ușor să amâne mărturisirea.

Până când nu a mai fost ușor, iar ea, cam pe bună dreptate, îi adresase toate epitetele din dicționar, inclusiv câteva pe care el nu le mai auzise, apoi plecase ca o vijelie.

Iar acum, tatăl lui îi cerea să se ducă înapoi, acolo.

— Fă asta pentru familia ta. Fă-o pentru mine, îi zise Simon, apropiindu-se și punându-i lui Rhys palmele pe umeri. Du-te la Glynn Bedd.

Avea aproape 30 de ani. Administra o afacere de succes, pe care o pornise pe cont propriu, ducea o viață care-i plăcea mult, era adult, naibii, așa că nu avea nevoie de

apreciere din partea tatălui său.

Și, cu toate acestea, Rhys se auzi spunând:

— Bine. Mă duc.

— Ți-am zis să nu te duci la Sărbătoarea Solstițiului, ți-am zis că nu înseamnă decât necazuri.

Încă ținându-și capul pe tejghea, Rhys ridică o mână, adresându-i fratelui său un salut cu două degete. Îl auzi pe Llewellyn pufnind.

— Mă rog, eu ți-am zis.

— Da, iar eu nu ți-am luat în seamă sfatul frățesc, pe riscul meu, mulțumesc, Wells, ești de mare ajutor.

Se întorsese la cârciumă după conversația lui cu Simon și, de data asta, chiar izbutise să-și bea halba aia.

Ceea ce reprezenta, probabil, singurul motiv pentru care-i mărturisise totul lui Wells. Nu doar că tati îl trimitea la Graves Glen, ci și despre vara aia din urmă cu nouă ani.

Despre Vivienne și despre toate căile prin care dăduse cu mucii în fasole.

Rhys își ridică privirea și văzu că Llewellyn se dusese să mai toarne bere într-o halbă, care spera foarte mult să fie pentru el. Era clar o Discuție de două halbe.

— O iubeai? se interesă Wells.

Rhys se abținu din răsputeri să se foiască pe taburetul de bar. Familia lui nu obișnuia

să intre în astfel de subiecte, să discute despre sentimente și toate alea. Wells nici măcar nu avea sentimente, din câte-și putea da seama Rhys, iar indiferent ce sentimente ar fi avut Bowen, el și le rezerva pentru ceea ce făcea pe acolo, prin munți.

— Aveam 20 de ani, răspunse, în cele din urmă, dând pe gât restul de bere. Și era vară, iar ea era frumoasă, adăugă.

Foarte frumoasă. Și atât de dulce, naibii. Când o văzuse acolo, la Sărbătoarea Solstițiului, stând sub un cer violet, cu o coroniță din flori așezată strâmb pe cap, se simțise de parcă l-ar fi lovit cineva zdravăn în piept. Ea îi zâmbise și fusese...

Ceva instantaneu. Irevocabil.

Un dezastru afurisit.

— Am... simțit..., zise el acum, amintindu-și, ca și cum aș putea... să am sentimente de iubire.

Pe toți dracii, greu îi mai fusese. Cum de puteau oamenii să vorbească tot timpul despre așa ceva?

Wells se lăsă pe tejghea, sprijinindu-se pe coate. Avea trăsăturile ușor austere ale tatălui lor și un fel de înfățișare aspră persistentă, care lui Rhys i se păruse totdeauna puțin alarmantă, dar ochii lui erau de același albastru senin ca ai lui Rhys.

— Poate că nici măcar n-o s-o vezi, își dădu cu părerea Wells. O să fii acolo, cât? O zi, poate două?

Aici, zâmbetul lui deveni ironic.

— E cam durata maximă pe care i-o poți acorda unui singur loc, corect?

Neluând în seamă împunsătura, Rhys încuviință.

— O să plec mâine. Ziua Ctitorului e poimâine. Ajung, încarc undele magnetice și-am plecat.

— Atunci, e floare la ureche, aprecie Wells, desfăcându-și larg brațele, iar Rhys încuviință din nou, cu toate că o nouă imagine a chipului brăzdat de lacrimi al lui Vivienne parcă-i plutea prin fața ochilor.

— Chiar că floare la ureche, zise.

CAPITOLUL 3

Teancul de hârtii de pe biroul lui Vivi parcă țipa la ea.

În fine, se văicărea, de fapt, cu un soi de țipăt ascuțit.

Încruntându-se, își mută privirea de la computer și de la e-mailul pe care i-l trimisese șefului ei de departament către documentele stivuite pe colț, care emiteau un sunet strident de văicăreală.

Mijindu-și ochii, Vivi întinse mâna spre

lucrări, aruncându-le una câte una pe birou, până când o găsi pe cea căutată. Nu doar că părea să țipe, dar literele tastate deveneau, încetul cu încetul, de un roșu sângeriu.

— Hoții, hoții, ne-au furat chiloții, bombăni ea, în timp ce citea numele tastat în colțul de sus. Hainsley Barnes.

A, da, domnul Lacrosse[3]. Atunci, nimic șocant. Lipsise la ultimele ei câteva cursuri și, din câte se părea, nimeni din semestrul trecut nu se sinchisise să-i spună că domnișoara Jones era neobișnuit de pricepută în a-i mirosi pe trișori.

Faptul că era vrăjitoare îi aducea o grămadă de avantaje neașteptate.

Netezind lucrarea cu palma, Vivi îndepărtă farmecul, privind cum cuvintele se înnegreau la loc și auzind cum tânguiala pătrunzătoare se estompează lent, apoi lipi un post-it pe ea și o azvârli într-un sertar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost zgomotul ăla?

Colega preferată a lui Vivi de la catedra de istorie, Ezichi, stătea în pragul ușii, strâmbând din nas și, fiindcă lucrarea continua să scâncească în biroul ei, Vivi împinse discret sertarul.

— Alarma de la telefonul meu, răspunse, când sunetul se opri brusc. Îmi amintește că trebuia să termin aici, ăăă...

Privi ora pe ecranul computerului.

Futu-i.

— Acum o jumătate de oră.

Era pentru a treia oară în săptămâna asta când întârzia la cina familiei, la care mătușa Elaine ținea cu atât fanatism, dar așa era în perioada parțialelor.

Vivi se ridică în grabă de la birou, înhățându-și geaca și geanta de pe spătarul scaunului, în timp ce Ezi o arăta cu degetul.

— Fată, n-o dezamăgi pe femeia care-mi pregătește băile preferate cu săruri, zise ea, iar Vivi își vârî mâna în geantă și scoase un săculeț din muselină.

— Apropo, a zis să-ți dau astea, așa că mersi că mi-ai amintit.

Ezi luă săculețul de la Vivi de parcă ar fi conținut pietre prețioase, ducându-l la piept și inspirând adânc.

— Fără supărare, Vivi, dar o iubesc pe mătușa ta mai mult decât te iubesc pe tine.

— Nu mă supăr, răspunse Vivi. E magică!

La propriu, nu că Ezi ar fi știut asta. Vivi se hotărâse, atunci când își terminase studiile de licență la Colegiul Penhaven, să facă un master în istorie. Istorie normală, umană, după care să le predea copiilor normali, umani, spre deosebire de majoritatea vrăjitorilor, care alegeau celelalte cursuri de la Penhaven, ceva mai secrete.

Până acum, fusese o hotărâre pe care n-o regretase, deși cam bănuia că muncea mult

mai mult predând Introducerea în civilizația lumii, decât dacă ar fi predat Fabricarea lumânărilor rituale.

În timp ce urca în fugă treptele și ieșea din subsolul care găzduia birourile asistenților de la catedra de istorie, își trase geaca pe ea și încercă să-i trimită un mesaj lui Gwyn, în același timp.

Imediat cum ajunse la ușă, telefonul îi piui în mână. Cunosc limba Vivi, deci știu ce înseamnă, c-o să întârzii. Nu scrie mesaje când conduci. Și nici când mergi.

Zâmbind larg, Vivi ieși în curte. Încă nu se întunecase, iar seara de octombrie era destul de blândă, chiar și aici, sus, în munți.

Cuibărit în vale, Colegiul Penhaven era o mică nestemată de clădire din cărămidă roșie, cu iarbă verde, stejari înalți și garduri vii, tunse îngrijit, așa că Vivi îl iubea mai mult decât ar trebui, probabil, să-și iubească cineva locul de muncă.

Ea chiar îl iubea. Mai ales acum, cu primele semne ale toamnei în aer, cu frunzele portocalii și cerul violet. Penhaven arăta totdeauna cel mai bine toamna.

Același lucru era valabil și pentru Graves Glen, în întregime. Vivi observă că decorațiunile pentru Ziua Ctitorului, de mâine, debutul importantei perioade de Halloween pentru Graves Glen, fuseseră instalate. Erau lumânări electrice în vitrina de la Destinul Scris, librăria orașului, ca și

autocolante din plastic cu dovleci lipite pe ușa de la Cazanul cu Cafea.

Desigur, prăvălia lui Elaine și a lui Gwyn, Ceva Periculos, era împodobită toată, iar Vivi fu destul de convinsă că a remarcat până și un liliac atârnat în fața biroului ei de contabilitate.

Ea nu copilărise în această mică felie de perfecțiune din munții Georgiei de Nord. Părinții ei locuiseră în Atlanta și, chiar dacă Vivi le simțea mult lipsa amândurora, era veșnic recunoscătoare pentru faptul că ajunsese în locul acesta, care părea cumva croit pe măsura ei. Acest orășel perfect, în care putea să mențină echilibrul între a fi o vrăjitoare și o femeie normală. Ideal pentru ambele lumi.

Casa lui Elaine era plasată sus, pe o colină, la capătul unui drum șerpuit și, pe măsură ce conducea, urcând pe sub frunzele portocalii și roșii, cu cauciucurile hurducăindu-se pe poteca din pământ, își simți umerii relaxându-se puțin și, de îndată ce căsuța apăru în raza ei vizuală, chiar suspină de bucurie.

Acasă.

Imediat după ce parcă în spatele vechiului Volvo al lui Elaine, Vivi urcă în fugă treptele de la intrare, trecând pe lângă dovlecii zâmbitori și liliecii atârnați, și micile luminițe alcătuind siluetele unor vrăjitoare mov.

Mătușa Elaine făcea mereu tot ce trebuia pentru Halloween.

Ajunsă înăuntru, Vivi se opri să-l mângâie pe Sir Torcival, ghemuit în coșulețul lui. Era uriaș acum, o masă mătăhăloasă de blană neagră și ochi verzi care o adora pe Gwyn și le tolera pe Elaine și pe Vivi. Se consideră norocoasă că se alesese doar cu o lovitură leneșă peste mână, înainte ca motanul să se întoarcă la somnul lui.

— Știu, iar am întârziat! strigă Vivi, dăruindu-i o ultimă mângâiere.

Elaine își făcu apariția în hol, cu părul ei blond-cenușiu strâns într-un coc dezordonat pe creștet și fustele negre măturând podeaua.

Dacă Stevie Nicks[4] ar fi predat artele la gimnaziu era felul în care descria mereu Gwyn înfățișarea mamei ei, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Dar i se potrivea mătușii Elaine într-un fel în care Vivi n-ar fi putut reuși niciodată. Ea rămânea la imprimeurile florale și bulinuțele ei.

— Știi, zise mătușa Elaine, proptindu-și o mână plină de inele în șold, dac-ai veni să lucrezi pentru mine, ai fi tot timpul prin preajmă și nu ți-ai mai face griji vreodată că ai întârzia.

Un argument vechi, unul pe care, ca de obicei, Vivi îl respinse cu o fluturare a mâinii.

— Voi două vă descurcați perfect fără mine, zise ea.

La Ceva Periculos se vindeau diverse obiecte vrăjitorești, de la lumânări la eșarfe și la săpunuri, uneori și gem de casă. Vânzările creșteau mereu în această perioadă a anului, datorită Zilei Ctitorului, dar nu era nimic neobișnuit pentru ele să aibă zile în care nu vindeau nimic, așa că Elaine și Gwyn puteau să administreze cu ușurință magazinul, numai ele două.

— Ne-am putea descurca chiar și mai bine cu tine totuși, insistă Elaine, în timp ce Vivi înainta pe hol, în drum către bucătărie.

Dintre toate încăperile casei, aceasta dădea mereu cea mai puternică senzație de vrăjitorie. Oale din cupru atârnate de cârlige din tavan, mici ghivece cu plante aromatice de-a lungul pervazului sau materialele folosite de Elaine pentru confecționarea lumânărilor, înghesuite pe masă.

Efectul era doar puțin afectat de prezența lui Gwyn, care stătea în picioare lângă soba de gătit, purtând un tricou pe care scria Witch, don't kill my vibe[5] și mâncând macaroane cu brânză direct din oală.

— Afacerea s-a dezvoltat foarte mult în ultimii câțiva ani, continuă Elaine, întorcându-se alene la masă. Gwyn abia mai face față cu comenzile online.

Gwyn clătină din cap în semn de

încuviințare, gest în urma căruia aproape că i se desface cocul dezordonat în care-și prinsese claia de păr roșu.

— Toate sunt vrăjitoare, zilele astea, zise ea, cu gura plină. Am vândut, să zic, o sută de pachete cu cărți de tarot, numai în ultima lună.

Vivi ridică din sprâncene, în timp ce se ducea la frigider să scoată o sticlă cu vin.

— Dumnezeule, chiar așa?

Afacerea mătușii ei fusese totdeauna mai degrabă un hobby decât o sursă de produs bani, însă Elaine refuzase orice ar fi semănat cu o slujbă propriu-zisă și nici Gwyn nu era foarte tentată să apeleze la forțele de muncă.

— Îngrijirea personală și toate astea, zise ea acum, punând la loc oala pe soba de gătit și încrucișându-și picioarele. Coborându-și privirea, Vivi observă că purta șosetele în dungi verde-aprins și negre, dintotdeauna cel mai bine vândute la Ceva Periculos.

— Cărți de tarot, cristale, lumânări, grimoare[6]..., enumeră Gwyn pe degete. Abia dacă mai rămâne ceva pe stoc. Va trebui să angajez pe cineva doar ca să administreze magazinul online. Tu chiar ai putea să faci asta.

— Îmi place slujba mea, insistă Vivi și, în realitate, chiar așa era. Sigur, din când în când mai avea de-a face cu Trișorii

Lacrosse, dar se descurca fără probleme cu ei și chiar îi plăcea să se ducă la lucru în campusul Penhaven. Îi plăcea să se ducă la prânz la cantina aia mare, îi plăcea biroul ei cu scaunele lui confortabile. Îi plăcea să-și împărtășească dragostea pentru istorie cu studenții ei. Una peste alta, i se potrivea și o făcea să se simtă... stabilă. Sigură.

Două dintre cuvintele preferate ale lui Vivi.

În timp ce Vivi desfăcea vinul, telefonul lui Gwyn zbârnâi, iar ea scoase un oftat.

— Jur pe zeiță, dacă e alt mesaj despre rahaturile cu Ziua Ctitorului, o să mă abat precum Carrie[7] asupra orașului ăsta.

— Primărița, o informă Elaine pe Vivi, cu o șoaptă teatrală. Îi tot trimite SMS-uri lui Gwyn despre Ziua Ctitorului, fiindcă i-a căzut cu tronc și ăsta e felul ei de a o face pe Gwyn să-i acorde atenție.

— Foarte bună mișcare, aprobă Vivi, turnându-și vin, iar Gwyn își dădu ochii peste cap.

— M-am culcat deja cu ea, mamă, nu e de asta.

— Altă mișcare foarte bună, zise Vivi, ridicându-și paharul, iar Gwyn, absentă, îl ciocni cu al ei.

— Nu, e doar panicată din cauză că e prima dată când prinde Ziua Ctitorului ca primăriță și vrea ca totul să iasă bine, explică Gwyn, mișcându-și cu iuțeală

degetele pe ecranul telefonului. Și ea e om obișnuit, nu vrăjitoare, așa că poți să-ți dai seama de ce o stresează atât lucrurile astea.

— Dar ea știe că ești vrăjitoare? se interesă Vivi, iar Gwyn pârțâi din buze.

— Dumnezeule, nu! Asta e o informație confidențială care nu se obține decât după a patra întâlnire.

— Tu nu ajungi niciodată la a patra întâlnire, dragă, interveni Elaine, aliniindu-și lumânările pe masă.

— Exact, confirmă Gwyn, făcându-i cu ochiul.

Dădu să-și vâre la loc telefonul în buzunar, dar îi zbârnâi din nou, smulgându-i un geamăt.

— Jane, pe bune, ești sexy, dar partida de sex n-a fost îndeajuns de bună ca să justifice... a, futu-i!

— Ce e? o întrebară la unison Vivi și Elaine pe Gwyn, care privea telefonul cu ochii căscați.

— Hm. Nimic. Absolut nimic. Mi-a trimis o poză nud. Sunt șocată și scandalizată. De poza nud.

Îndesându-și grăbită telefonul în buzunarul de la spate, Gwyn își luă paharul cu vin și-și îndreptă atenția spre Vivi.

— Așa! Și, cum e să le predai normalilor?

— Ha, ha, replică Vivi, proptindu-și o mână în șold. Tu ești cea care minte cel mai prost din întreaga lume, Gwynnevere Jones.

Ce ți-a scris Jane, de ai făcut fața asta?

Gwyn își plimbă privirea de la Vivi la Elaine, care o urmărea cu sprâncenele ridicate, și până la urmă scoase un geamăt, făcând ca vinul să-i sară din pahar când își azvârli brațele în sus.

— Fiindcă e aniversarea a o sută de ani de la întemeierea orașului, ne trimit un Penhallow.

Pentru o lungă perioadă de timp, în bucătărie domni tăcerea, cele trei femei încercând să absoarbă vestea.

Un Penhallow.

Vivi sorbi din vin. Erau o grămadă de Penhallow. În fine, doar patru despre care știa ea. Simon Penhallow, Vrăjitorul Înfricoșător, plus cei trei fii ai săi. Unul dintre ei îi sfărâmase inima într-un miliard de bucățele, la vârsta de 19 ani.

Ceea ce fusese foarte demult.

Și fusese un lucru peste care trecuse în totalitate.

În mare măsură.

— Ar putea să nu fie el, își dădu cu părerea Elaine, în cele din urmă, întorcându-se la lumânările ei. Ar putea să fie coșmarul ăla de taică-său.

— Probabil, încuviință Vivi. O sută de ani e ceva foarte important. Și chiar dacă e posibil ca Rhys să se fi schimbat foarte mult în ultimii nouă ani, tot nu-l văd ca pe cel care să fie trimis pentru ceremonii

importante, este?

— A, categoric, zise Gwyn, clătinând aprobator din cap și turnându-și vin în pahar. Pe Rhys îl trimiți la porcării distractive ca Sărbătoarea Solstițiului sau la ciudățeniile alea de cursuri de vară organizate de colegiu. Nu-l trimiți pe el să încarce undele magnetice.

— Sigur că nu, întări Vivi.

— Sunt convinsă că nici prin gând nu le-ar trece, declară Elaine, ciocănind în masă ca să accentueze.

— Totuși, adăugă Gwyn, pe un ton tărăgănat. N-ar fi bine să verificăm?

CAPITOLUL 4

— N-am mai făcut prostii vrăjitorești împreună de secole!

Vivi era în camera lui Gwyn, având cea mai ciudată senzație de déjà-vu.

Nu că n-ar mai fi fost acolo de milioane de ori după toată bizareria aia de după Rhys. Fusese.

Doar că era pentru prima dată când ajungea iar într-o seară de toamnă, cu un cerc de sare pe podea și un farmec în

pregătire.

— Gwyn, viețile noastre, în totalitate, sunt legate de vrăjitorie, îi aminti verișoarei ei, în timp ce se străduia să se așeze pe podea cu fusta ei strâmtă, însă Gwyn doar clătină din cap, întorcându-se spre ea cu brațele pline. Vivi observă cel puțin trei lumânări, un giulgiu pentru altar, un castron din argint și un mic săculeț prins cu o închizătoare din aur.

— Nu, mă refer la chestiile vrăjitorești veritabile, preciză ea, așezându-se pe podea. De genul sabatului vrăjitoresc. Să pornim Clubul vrăjitoarelor.

Zâmbind, Vivi își suflecă fusta, își încrucișă picioarele și luă o gură din paharul cu vin.

— N-am mai făcut-o de când am rupt-o cu Rhys, adăugă ea, dar Gwyn îi făcu un semn de „lasă".

— Aia nu se pune. N-a fost magie veritabilă. Ultima oară când am făcut magie veritabilă a fost... în ultimul an de liceu? Poate? Cu Beltane, aia.

Vivi încuviință, amintindu-și.

— Da, bine, atât timp cât nu invocăm accidental demoni, mă bag.

— S-a întâmplat numai o dată și, practic, a fost un spirit elemental foarte șucărit.

Vivi o săgetă cu privirea pe Gwyn pe deasupra buzei paharului.

— Îți mai aduci aminte cât a durat să-mi

crească sprâncenele la loc?

Lăsându-și materialele să cadă pe covorașul din mijlocul încăperii, Gwyn oftă adânc.

— Vivi, dacă aduci energie negativă aici, n-o să aibă efect.

— Am impresia că zici asta doar ca să scapi de discuția cu sprâncenele.

Gwyn nu-i răspunse, desfăcând săculețul negru și scoțând din el un pachet cu cărți de tarot.

— Ooo, exclamă Vivi, întinzând mâna după pachet, însă Gwyn o plesni peste mână.

— Nu atinge! Până când nu sunt eu gata.

— Dar pe ăsta nu l-am văzut până acum, se justifică Vivi, iar Gwyn zâmbi larg, răspândind cărțile pe podea. Până și în lumina slabă a lămpii, culorile cărților practic străluceau, iar Vivi zări în treacăt o rochie albă, diafană, pe Împărăteasă și un galben deschis, ca de unt, la Soare.

Gwyn își picta singură cărțile de ani buni, chiar de când erau adolescente, și nu era pentru prima dată când Vivi simțea un mic junghi în inimă privind lucrătura manuală a verișoarei sale. Nu doar pentru că erau frumoase cărțile, deși în mod categoric erau, dar și pentru că Gwyn părea mereu atât de legată de meșteșugul ei, într-un fel pe care Vivi nu-l simțise niciodată. Sigur, îi plăcea să facă farmece din când în când, iar

micul ei apartament de deasupra prăvăliei conținea mai multe lumânări decât probabil că ar fi fost înțelept, dar așa ceva nu avusese niciodată. Nu avusese ceea ce aveau Gwyn și Elaine, conexiunea asta cu magia. Amândouă făceau farmece, mai mari sau mai mici, la fel de ușor precum respirau, în timp ce Vivi, de fiecare dată când se folosea de magie, până și în mărunțișurile de genul farmecelor anti-copiat, ceva din ea... se oprea.

O reținea.

Erau momente în care-și dorea ca mama ei să fi fost un pic mai deschisă în legătură cu toată chestia cu vrăjitoria. Poate dacă ar fi crescut folosind magia, s-ar fi simțit mai confortabil acum cu ea.

Scuturând din cap, Vivi își alungă gândul acesta. Acum nu mai avea importanță. Avea parte fix de atâta magie cât își dorea, nici mai multă, nici mai puțină.

Între timp, Gwyn așezase bolul din argint pe covoraș și-i aplicase pe fund o lumânare albă și groasă. Iar acum își plimba palmele deasupra cărților ei, murmurând încet, pe măsură ce mai lua câte una din pachet.

Magicianul era îmbrăcat într-o robă de un roșu aprins, având pe cap o coroană cu cristale albe, iar Vivi zâmbi când își dădu seama că personajul era evident modelat după Elaine. Chiar putea să-l zărească pe Sir Torcival șerpuindu-i pe lângă glezne, cu

ochii lui de un verde sclipitor.

— Așa, rosti Gwyn, după care luă o gură din paharul ei cu vin. Să începem cu începutul și să aflăm dacă avem vreun semn de ghinion în clipa de față. Dacă e ghinion, îl trimit pe Rhys. Dacă e noroc, e unul dintre frații lui sau tatăl lui. Sau, poate, un văr sexy.

— Varianta asta pare mai probabilă, aprobă Vivi, în timp ce Gwyn aprindea lumânarea plasată în bolul din argint. Vreau să zic că Rhys detesta să se ocupe de afacerile familiei. Nu-mi închipui de ce ar vrea să se întoarcă aici.

Nu și după ce am azvârlit în el cu pantalonii lui și i-am zis... cuvinte urâte?

— Vom afla curând, răspunse Gwyn, trăgând alte patru cărți din pachetul ei de tarot.

Îl strecură pe Magician printre ele, amestecând cu dexteritatea degetelor ei lungi cele cinci cărți și punându-le una peste alta în repetate rânduri, până când Gwyn nu mai avea habar unde ajunsese Magicianul.

— Bun. Partea simplă. Întoarce cărțile una câte una, zise Gwyn, așezându-le cu fața în jos pe podea. Dacă Magicianul apare între primele trei, e ghinion.

Încrețindu-și fruntea, Vivi examină cărțile din fața ei. Gwyn le pictase și pe spate, cu un model spiralat de verde și mov,

iar Vivi își lăsă degetele să danseze deasupra lor pentru câteva clipe, înainte de a întoarce prima carte.

Era un bărbat stând în picioare pe marginea unei faleze, cu un picior ridicat, ca și cum era la o clipă de a păși dincolo, cu ochii lui albaștri zărindu-se pe deasupra ramei unei perechi de ochelari de soare, cu cămașa descheiată până la mijlocul pieptului.

Inima lui Vivi făcu un mic salt mortal în piept, fiindcă era convinsă că e un chip familiar.

Apoi se uită să vadă ce carte era.

— Nebunul? întrebă, ridicându-și privirea spre Gwyn.

Gwyn doar ridică din umeri, lăsându-se pe spate, sprijinită în palme.

— Mă inspir de oriunde, iar când a fost s-o pictez pe asta, el doar... mi-a sărit în minte. Am greșit?

Nebunul însemna, în totalitate, riscuri și șanse, aruncatul cu capul înainte, așa că, nu, Rhys nu era neapărat un model rău pentru cartea aceasta. Și totuși...

— Așadar, e de rău? întrebă Vivi. Ridică ușor cartea, ținând-o între degetul mare și cel arătător, tremurând puțin. Asta înseamnă că e el?

— Nu, răspunse hotărâtă Gwyn, scuturând din cap. Mă rog. Adică... Probabil că nu? Nu știu. Hai să vedem care

e cartea următoare.

Vivi o întoarse pe următoarea. Magicianul, care împrumutase chipul calm al mătușii ei, o privi țintă.

— Pe țâțele lui Rhiannon[8], zise Gwyn, ridicându-se în șezut cu atâta grabă, încât aproape că-și dărâmă paharul cu genunchiul. Pe el îl trimit.

Vivi și-ar fi dorit să nu i se accelereze brusc pulsul la faza asta, și-ar fi dorit să nu aibă acest tremur ușor al mâinilor când le întinse să întoarcă ultimele trei cărți.

Steaua, care o înfățișa evident pe Vivi stând pe o bancă dintr-o sală de clasă, într-o rochie cu buline, cu un măr într-o mână și cu un glob strălucitor în cealaltă; Turnul, căsuța lui Elaine, dar cu o mare crăpătură pe mijloc, jumătate din casă alunecând pe o pantă; iar ultima, Luna, care era...

— Vârcolac? se miră Vivi, ridicând cartea spre Gwyn, care-și dădu ochii peste cap și o smulse dintre degetele lui Vivi.

— Nu-mi pune sub semnul întrebării viziunea artistică, Vivienne, replică ea, strecurând Luna împreună cu celelalte patru cărți înapoi în pachet. Rămaseră așa amândouă, așezate pe podea, privind țintă lumânările, până când, în cele din urmă, Vivi zise:

— Prin urmare, e o tâmpenie.

Gwyn își ridică privirea.

— Care parte? Cu venirea lui? Cu faptul

că am aflat noi de venirea lui? Că tu te simți ciudat în legătură cu venirea lui? De câte ori am zis „venirea”?

— Toate astea, răspunse Vivi, ridicându-se în picioare și trăgându-și fusta la loc. Uite, asta oricum trebuia să se întâmple. Familia lui a întemeiat orașul ăsta și colegiul, colegiul unde, dă-mi voie să adaug, se întâmplă să lucrez. El e o parte a locului ăstuia. Și?

Aici, ridică un deget.

— Am avut destui iubiți după el! adăugă.

— Ca să fim corecte, ai avut trei.

— Ceea ce înseamnă mai mult decât doi, așa că sunt destui, Gwyn, tu cu cine ții?

— Cu tine, se grăbi să răspundă Gwyn. Sută la sută.

— Nu e mare scofală, continuă Vivi, în timp ce-și căuta încălțările pe lângă patul lui Gwyn. O să vină, o să-și facă toată faza cu „O, uitați-vă la mine cât sunt de șmecher” de Ziua Ctitorului, după care lucrurile vor reveni la normal, iar eu pot să duc în continuare o viață lipsită de Penhallow.

— Dacă facem abstracție de faptul că în oraș e o statuie a strămoșului lui și că, de asemenea, locul tău de muncă poartă numele familiei lui.

— Dacă facem abstracție.

— Îți amintești când ne-am făcut că-l blestemăm? întrebă Gwyn, amestecându-și

cărțile, iar Vivi pufni.

— Ceva legat de gropițele lui și că n-o să mai poată găsi niciodată un clitoris.

— Ceea ce, adăugă Gwyn, lăsându-și capul într-o parte, dacă stau să mă gândesc, era de fapt un blestem împotriva oricărei femei cu care s-ar fi cuplat, iar acum cam regret asta. Din solidaritate feminină.

Râzând, Vivi clătină din cap.

— Oricum, nu contează. Poate că am mai spionat un pic, din când în când, pe rețelele sociale, și pare că e... bine.

Mai mult decât bine, de fapt. Încă era arătos, din câte se părea avea o afacere foarte în vogă în turism, ducând grupuri prin toată lumea pentru diverse distracții fermecătoare și probabil că încă știa precis unde e clitorisul. Ea și Gwyn fuseseră doar două vrăjitoare caraghioase, bete, care se prostiseră și, din fericire, nu fusese folosită nicio magie veritabilă. Toată povestea cu lumânarea aia fusese o întâmplare, clar.

Vivi tocmai se aplecase să-și încalțe cizmele, când ușa camerei lui Gwyn se dădu de perete.

— Mamă! țipă Gwyn, sărind în picioare. N-ai învățat nimic din incidentul cu Daniel Spencer?

Elaine răspunse doar cu un gest al mâinii, chiar în timp ce Sir Torcival pătrundea alene în încăpere, mieunând amenințător la ele.

— Ei? se interesă ea, iar Vivi se duse spre biroul lui Gwyn și se rezemă de el.

— Cărțile zic că da, răspunse ea, iar Elaine își ridică pentru o clipă privirea spre tavan, bombănind ceva cu glas scăzut. Dar, adăugă Vivi, arătând cu paharul de vin acum gol, așa cum tocmai îi spuneam lui Gwyn, de fapt nu e chiar atât de mare scofală. Suntem adulți cu toții, iar el doar n-o să stea prea mult. Îți spun eu, pariez că nici măcar n-o să-l văd.

CAPITOLUL 5

Rhys nu-și dădea seama cu ce păcătuise față de Univers ca să merite o zi ca asta.

Mai întâi, fusese zborul cu avionul. Decursese destul de bine, dar durase mult, iar închirierea unei mașini în Atlanta fusese o misiune enervantă, dar nu atât cât se dovedise traficul prin Atlanta în drum spre nord. Existase un moment când se pomenise total dezorientat, pe partea greșită a mașinii și pe partea greșită a drumului[9], privind fix spatele unei semi-camionete din fața lui, moment în care Rhys aproape că cedase nervos, fiind cât pe

ce să-și sune tatăl și să-l roage, cu părere de rău, să-i trimită o Piatră Călătoare pentru drumul de întoarcere.

Până la urmă, nu ajunsese să-și sacrifice mândria pe acest altar și supraviețuise cu sănătatea mintală intactă drumului spre Graves Glen, dar de îndată ce intrase în oraș, belelele se ținuseră una după alta.

Se alesese cu o amendă pentru depășirea vitezei la vreo cinci secunde după ce trecuse de panoul care-i urase bun-venit în Graves Glen. Enervantă și costisitoare (și, după mintea lui, cam nedreaptă, dat fiind faptul că nu depășise decât cu vreo cincisprezece kilometri pe oră, iar orașul ăsta n-ar fi existat, naibii, fără familia lui), dar nu îndeajuns cât să-i strice ziua.

Nu, asta se întâmplase acum doar o jumătate de oră când, la jumătatea urcușului pe deal către casa Penhallow, îi explodase un cauciuc.

În acel punct, răbdarea lui se împuținase prea tare încât să se dedea la ceva atât de pervers ca schimbarea cauciucului cu propriile mâini, așa că-și fluturase mâna spre chestia aia ca s-o repare, dar cauciucul doar se umflă de două ori mai mult decât dimensiunile lui normale, după care pocni ca un balon afurisit.

Iar când încercase să aducă în zbor roata de rezervă din spatele mașinii, aceasta se dusese învârtindu-se nebunește până într-

un copac, după care începuse să se rostogolească la vale.

Ceea ce însemna că îl prinsese seara în pădure, la aproape un kilometru distanță de casă, cu ghetele lui cele mai bune pline de noroi și cu puterile magice, din câte se părea, blocate.

Minunat.

Ăsta, își zise Rhys în timp ce se ducea să-și ia bagajul de pe bancheta din spate, era motivul pentru care ar fi trebuit să rămână în Țara Galilor. Ce naiba, putea să se ocupe el de cârciumă cât timp și-ar fi bătut capul Llewellyn cu toate astea. Wells probabil că n-ar fi insistat să zboare cu avionul și să conducă mașina. Wells ar fi fost cu capul pe umeri și ar fi întrebuințat Piatra Călătoare, ar fi ajuns aici într-o clipită, iar Rhys poate că și-ar fi descoperit un talent necunoscut până acum la umplut halbe. Poate că și-ar fi schimbat întreaga viață.

Dar nu, Wells rămăsese la Corbul și Coroana, iar Rhys era aici, pe un deal din Georgia, cu o mașină complet inutilizabilă, gândindu-se că ar putea paria tot conținutul portofelului său pe faptul că tatăl lui nu găsise de cuviință să aprovizioneze casa cu orice fel de băutură alcoolică.

Tocmai începuse să urce cu greu panta, când auzi zgomotul unei mașini apropiindu-se.

Rugându-se zeiței ca norocul lui să se fi

schimbat în bine, Rhys își săltă geanta pe umăr și începu să-și agite brațele, în timp ce farurile mașinii care cobora dealul aproape că-l orbeau.

Rhys avu grijă să stea cât mai pe marginea drumului, cât mai pașnic cu putință, zâmbind chiar în timp ce mijea ochii ca să-i ferească de strălucirea farurilor... și continuă să zâmbească până și când automobilul... nu se opri.

Și nu doar că nu se opri, ci păru să vireze ușor spre dreapta.

Iar pe dreapta era el.

Rhys avu doar o clipă în care se gândi, uluit – persoana asta o să mă lovească, o să mor aici, pe un deal din Georgia, ce moarte de tot rahatul – înainte de a sări într-o parte. Auzi scârțâitul îndepărtat al frânelor, simți miros de cauciuc ars, însă, dat fiind faptul că tocmai se aruncase pe panta abruptă a unui deal, avea în clipa de față alte probleme ceva mai presante.

Cum ar fi să-și oprească alunecarea în beznă și, pe cât posibil, să-și salveze geaca din piele.

Deveni evident că geaca n-avea să reziste – auzi un zgomot absolut îngrozitor de sfâșiere când își azvârli un braț și apucă o rădăcină răzleață – dar, în rest, persoana lui rămase întreagă când se opri la câțiva metri mai jos pe deal, aproape de drum.

Deasupra, încă putea zări lumina

farurilor. Auzi zgomotul unei portiere deschise și trântite, apoi scrâșnetul frunzelor sub tălpile cuiva alergând spre groapa pe al cărei fund se afla el.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, gâfâi o voce foarte cunoscută și, a, da, da, evident.

Era clar că Universul încă avea boală pe el.

— Îmi pare foarte rău! strigă Vivienne, în timp ce cobora panta. Rhys întoarse capul și o zări croindu-și drum spre el, cu brațele întinse într-o parte. Era doar o siluetă, un contur întunecat pe un fundal încă și mai întunecat, dar chiar dacă nu i-ar fi auzit vocea, tot ar fi recunoscut-o, ar fi distins silueta asta oriunde.

Chiar și după nouă ani.

Chiar și pe întuneric.

Pana mea.

Rhys își lăsă capul să cadă la loc pe pământ și examină cerul de deasupra lui, așteptând inevitabilul moment în care ea își va da seama pe cine fusese cât pe ce să lovească și, poate, să se întoarcă la mașina ei și să-și termine treaba.

— Nici măcar nu te-am văzut înainte să sari, o auzi el spunând, acum de foarte aproape. Și s-a întâmplat ceva foarte ciudat, parcă s-au blocat frânele, iar volanul parcă făcea de capul lui... aau!

Brațele lui Rhys țâșniră din reflex când

Vivienne se împiedică de trupul lui întins pe jos, dar era prea târziu ca s-o mai prindă, așa că fu nevoit să adauge o destul de puternică lovitură cu cotul în testicule pe lista lui de nefericiri.

— Iartă-mă! zise ea din nou, luptându-se să se ridice, pe jumătate întinsă peste el, chiar dacă Rhys încerca să se ghemuiască.

— Nicio problemă, izbuti el să șuiere și, imediat, palmele ei îi poposiră pe piept și părul ei îi căzu peste față, atingându-i buzele.

— Rhys?

O parte din presiunea de pe pieptul lui dispăru atunci când ea ridică o mână și, cu un pocnet din degete, făcu să plutească o lumină delicată deasupra lor, întinși acolo pe pământ.

Orice speranță că tot ceea ce simțise pentru ea în urmă cu nouă ani nu fusese decât un amestec nebunesc de vară și magie, și hormoni fu imediat strivită când privi în ochii aceia căprui. Îi zări obrajii îmbujorați și buzele întredeschise.

De asemenea, orice speranță că ea l-ar fi putut ierta în anii care trecuseră muri în chinuri când ea își miji ochii spre el și zise:

— N-ar fi trebuit să încetinesc.

— Și eu mă bucur că te văd, Vivienne, zise el, cu răsuflarea încă ușor întretăiată după ce alunecase în pantă și aproape că fusese emasculat.

Împingându-se în mâini de pe el, Vivienne se ridică în picioare și începu să-și șteargă fusta de frunze și de diferitele mizerii.

Fusta ei cu buline.

Întreaga ei rochie era cu buline, după cum văzu acum, unele mici și portocalii pe un fundal negru.

Oare totdeauna i se păruseră bulinele atât de imediat și intens erotice?

Nu era ceva la care să se fi gândit înainte de asta și era posibil să se fi lovit la cap în timpul căderii, dar nu mai avea ce face acum. Bulinele luaseră locul dantelei negre și al satinului roșu în toate fanteziile sexuale pe care putea să le mai aibă în restul vieții lui.

Luminița pe care o făcuse să apară îi plutea încă deasupra capului și, după ce-și culese cea din urmă frunză de pe geaca ei neagră, își coborî privirea spre el.

— De ce erai pe drum? se interesă ea, iar el făcu un semn cu capul spre deal.

— Pană de cauciuc.

Vivienne pufni, strângându-și mai bine geaca pe ea, când o nouă pală de vânt făcu să foșnească frunzișul copacilor.

— Și n-ai putut să-l schimbi, prin magie sau fizic?

— Am parte de o seară aiurea, drept să-ți spun.

— Și eu.

— Dar tu ce căutai pe drumul ăsta, Vivienne? Ai aflat că urmează să mă întorc?

— Nu te măguli singur. Mătușa mea încă locuiește pe drumul ăsta și tocmai mă duceam să iau cina cu ea și cu Gwyn.

— A, Gwyn, exclamă el, amintindu-și de verișoara ei, o vrăjitoare cu părul roz despre care bănuia că-l urâse de la prima vedere.

Deșteaptă fată.

— Ea ce mai face? Dar mătușa ta?

Vivienne oftă, lăsându-și capul pe spate și privind cerul.

— Ce-ar fi să renunțăm la asta? zise ea, iar Rhys se întoarse pe o parte, ridicându-se într-un cot.

— La ce, la discuțiile dintre noi?

— La discuțiile de conveniență, preciză Vivienne, privindu-l de-a lungul nasului. Niciunul dintre noi nu se pricepe la așa ceva.

Urmă o tăcere prelungită în care se priviră reciproc, Rhys încă pe jos, Vivienne stând în picioare deasupra lui, ceea ce-i aminti că se aflaseră într-o poziție asemănătoare ultima dată când o văzuse, imediat după ce sărise din patul lui când îi spusese că trebuie să se întoarcă în Țara Galilor ca să scape de logodna aranjată.

Privind acum retrospectiv, își dădu seama cu ușurință că putea să fi gestionat acea discuție mai bine decât o făcuse, dar a crezut că ea va înțelege. Doar era și ea

vrăjitoare, la urma urmei; știa totul despre logodnele aranjate.

După cum îl informase imediat perechea de blugi care-l izbise în cap, Vivienne nu știa, de fapt, totul despre logodnele aranjate, așa că toată vara aceea magică ajunsese la un final țipător, la propriu.

Până acum.

— Am venit pentru undele magnetice, zise el în cele din urmă, ridicându-se în șezut și scuturându-și crenguțele din păr.

— Asta știu, răspunse ea, încrucișându-și brațele pe piept. Vrei s-o cam scurtezi, nu-i așa? Apari abia în seara din ajunul Zilei Ctitorului?

— N-am vrut să petrec prea mult timp pe-aici, replică el, după care-i adresă un zâmbet sardonic. Nu-mi închipui de ce, dată fiind primirea călduroasă și așa mai departe.

Dându-și ochii peste cap, Vivienne se întoarse, pregătindu-se să urce la loc pe deal.

— Bun, în fine, ți-aș zice că-mi pare rău pentru că a fost cât pe-aci să te omor, dar știm amândoi că ar fi o minciună, așa că te las să-ți găsești singur drumul spre casă.

— Sau, propuse Rhys, ridicându-se, ai putea să fii atât de drăguță pe cât știu că ești și să mă conduci?

Ea se răsuci pe călcâie, cu lumina aceea încă țopăind ca un licurici înnebunit.

— Și de ce-aș face una ca asta?

— Păi, începu Rhys să enumere pe degete, unu, fiindcă sunt în oraș din scopuri altruiste din care beneficiați tu și familia ta. Doi – alt deget – atunci când erai deasupra mea, n-am făcut nici măcar o aluzie perversă la celelalte situații în care ne-am găsit în aceeași poziție.

— Dacă nu luăm în seamă faptul că asta faci acum, dar continuă.

— Și trei...

Rhys ridică un ultim deget, după care își privi mâna și se încruntă.

— La drept vorbind, numărul trei urma să fie o aluzie perversă la trecutul nostru, așa că, probabil, mai bine mă lași să mor aici.

Spre surprinderea lui, un colț al gurii lui Vivi zvâcni un pic în sus la replica asta.

Nu era tocmai un zâmbet, sigur nu un lucru serios, ca un hohot de râs, dar tot era ceva. În definitiv, ea îl plăcuse odinioară. Destul de mult, chiar.

Și el o plăcuse, la rândul lui. Asta fusese partea cea mai rea, atunci când se sfârșise. Rhys nu mai întâlnise pe nimeni care să-i placă atât de mult pe cât tânjea după ea, ceea ce făcea să-i resimtă lipsa de zece ori mai tare.

Până și acum, plin de vânătăi și de julituri și poate stând în caca de veveriță, era... fericit. Bucuros că o vedea, lăsând deoparte

tentativa de omucidere automobilistică.

Poate că revenirea lui nu însemna ceva atât de rău, până la urmă.

Dar deodată ea îi întoarse spatele cu un „sună bine!".

Luminița de deasupra ei clipi, iar Rhys o privi, năucit, cum urcă panta, fără să întoarcă nici măcar o dată capul spre el.

Încă stătea acolo când auzi portiera mașinii ei deschizându-se și închizându-se, motorul pornind și cauciucurile scrâșnind pe drumul din pământ.

În urma ei, nu auzi decât șuierul vântului care se întețea iar și zgomotul îndepărtat al goanei cine știe cărui animal nocturn.

— Corect, cred, comentă Rhys, către întuneric. Corect.

Oftând, privi spre deal, își culese geanta din locul în care aterizase și, după ce și-o aruncă pe umăr, își ridică mâna liberă ca să-și invoce propria lumină.

Din degetele lui ieșiră scântei și dintr-odată o flacără săgetă, nimerind cea mai apropiată creangă de copac și trimițând-o la pământ cu un trosnet și un miros care semăna suspect de mult cu cel de păr ars.

— Așa, bombăni Rhys, călcând în picioare frunzele fumegânde și chiar simțindu-se recunoscător pentru faptul că începeau să cadă primele picături de ploaie.

Cu cât pleca mai curând din Graves Glen, cu atât era mai bine.

CAPITOLUL 6

— Așadar, l-ai lăsat acolo, pur și simplu.

— Gwyn, ți-am spus deja de trei ori toată povestea. Și asta numai pe ziua de azi. Ți-am scris-o și prin SMS și te-am sunat aseară să-ți povestesc.

Vivi ridică mâna să rearanjeze mica vrăjitoare din hârtie creponată, care atârna deasupra casei de marcat din Ceva Periculos, iar Gwyn, care era dincolo de tejghea, se aplecă, proptindu-și bărbia în mâini.

— Știu, dar e povestea mea preferată. Vreau s-o aud și la nunta, și la înmormântarea mea. Vreau s-o redau ca pe un monolog dramatic la o seară open mic[10]. Vreau...

— Am înțeles, o întrerupse Vivi, ridicând o mână și râzând, dar, pe bune, n-a fost chiar atât de mare scofală.

— Ai fost cât pe ce să-ți calci cu mașina fostul iubit, după care l-ai lăsat la pământ, la propriu, pe marginea drumului. Chiar e foarte mare scofală, regină absolută ce ești!

Vivi zâmbi din nou, dar, dacă era să fie

sinceră, încă se simțea un pic... în fine, nu tocmai vinovată. Rhys e un vrăjitor puternic și se găsea la, poate, ceva mai puțin de un kilometru depărtare de casa Penhallow. Putea să-și poarte singur de grijă.

Poate că fusese cam afurisită că-l lăsase acolo, mai ales după ce se manifestase cu surprinzător de mult calm în legătură cu „cât pe ce călcat cu mașina".

Sigur, de fapt, nu era chiar surprinzător. „Calm" era setarea implicită pentru Rhys, la urma urmei.

Și fermecător.

Fusese al naibii de fermecător seara trecută.

Reprimându-și un suspin, se duse spre vitrina cu globuri din cristal, plimbându-și palmele pe cel aflat mai aproape.

Prăvălia lui Elaine avea aceeași atmosferă plăcută și perfectă ca a casei ei, iar azi, împodobită pentru Ziua Ctitorului, era la superlativul absolut. Lumânările fuseseră aprinse, umplând aerul cu miros de dafin și de salvie, iar cristalele erau răspândite pe fețe de masă din catifea neagră, ca și cum ar fi fost nestemate proaspăt descoperite.

Până și Gwyn avea azi o înfățișare magică și mistică, înveșmântată de sărbătoare, cu o rochie neagră mulată și cizme din piele întoarsă, înalte până la genunchi, cu părul ei lung și cârlionțat încadrându-i fața.

Vivi era un pic mai subtilă, cu pantalonii ei negri și puloverul mov cu dungi, numai că ea era doar profesoara de istorie din localitate, nu proprietara magazinului vrăjitoresc din oraș.

Pe lângă asta, se simțise absentă în această dimineață.

Petrecuse zece minute zdravene sub duș, rememorând întâmplările din seara precedentă și, după tot timpul care trecuse, după toate lacrimile vărsate din cauza modului îngrozitor în care se terminase, atunci când privise în ochii aceia albaștri, aceeași buclă de păr negru care-i cădea peste frunte, același zâmbet leneș, inima i se ciocnea zdravăn de coaste, stomacul îi tresălta și nici măcar nu voia să se gândească la ce-ar fi putut face alte părți din ea.

Inutil de menționat, corpul său clar își amintea cât de mult îi plăcuse cel al lui, ceea ce era ceva profund necinstit și chiar trădător din partea lui.

Trăgând aer adânc în piept, închise ochii și-și aminti mantra pe care o concepuse în seara precedentă, după ce plecase și-l lăsase acolo.

El e cel mai rău, el e cel mai rău, el e cu adevărat, la propriu, cel mai rău.

Probabil că nu era cea mai iluminatoare mantră, dar avusese efect, iar când deschise ochii, îi fu un pic mai ușor să-și aducă aminte că avusese motive întemeiate pentru

care-l lăsase fără să privească înapoi, motive provenite atât de acum nouă ani, cât și din seara trecută.

— Ți-ai imaginat că ai face sex cu el?

Vivi o privi chiorâș pe Gwyn.

— Nu, minți ea și fu salvată de un alt șir de întrebări de sunetul clopoțelului de deasupra ușii.

— Încă n-am deschis! strigă Gwyn, doar că persoana care intra nu era un client timpuriu de Ziua Ctitorului, ci primărița.

Vivi aruncă o privire spre Jane Ellis, o brunetă minionă pasionată serios de pantofii cu toc cui. Perechea de azi era de un portocaliu aprins, asortată frumos cu costumul negru și cerceii în formă de cranii din urechi.

— L-a văzut vreuna dintre voi pe Rhys Penhallow? întrebă ea, mișcându-și degetele pe telefon chiar și în timp ce-și plimba privirea de la Gwyn la Vivi și înapoi.

— Eu nu, răspunse tărăgănat Gwyn, cu ochii pe Vivi.

Dregându-și glasul, Vivi făcu un pas înainte și, cu un suprem efort, își stăpâni foiala mâinilor. Gwyn spunea mereu că ăsta era detaliul care o dădea de gol.

— M-am ciocnit de el aseară, mărturisi. Era în drum spre casa lui.

Cu un geamăt de frustrare, Jane își lăsă privirea spre ecranul telefonului.

— Ei bine, ar trebui să țină discursul de Ziua Ctitorului peste douăzeci de minute, dar încă nu și-a făcut apariția la chioșcul de primire.

Vivi se mai destinse puțin. Bun, dacă ăsta ar fi fost unicul motiv de îngrijorare, poate că Rhys nu zăcea mort printr-un șanț pe versantul muntelui. Cuvintele „chioșc de primire" probabil erau, alături de „răspundere fiscală" și „monogamie etică", în fruntea listei de sintagme de care se ferea.

— N-am reușit să-l găsesc la telefon, dar poate că bramburesc toată chestia asta cu prefixele internaționale, nu știu, continuă Jane. În orice caz, Ziua Ctitorului nu poate începe până nu se țin toate discursurile, iar el este în program.

Își ridică privirea imploratoare spre Gwyn.

— El e. În program.

— Apare el, zise Vivi, punându-și o mână pe brațul lui Jane ca s-o liniștească, dar făcu un mic pas înapoi, fiindcă, Doamne sfinte, femeia chiar vibra! Oare câtă cafea o fi băut în dimineața asta?

— Ar putea să se ducă Vivi să-l caute, propuse Gwyn, iar Vivi se întrebă dacă unele vrăjitoare ar putea ucide cu puterea minții, fiindcă sigur i-ar fi prins bine așa ceva acum. Adică, zise mai departe Gwyn, reținându-și cu greu zâmbetul, tu nu l-ai

văzut niciodată, Jane, dar el și Vivi sunt vechi prieteni.

— Pe bune? se miră Jane, întorcându-se spre Vivi și, pentru o fracțiune de secundă, degetele ei se opriră din scrisul pe telefon. De ce n-ai zis?

Vivi pufni și făcu un semn nepăsător cu mâna.

— A, asta a fost demult și n-am mai ținut legătura. Și, așa cum am zis, sunt convinsă că va fi acolo. Tradiția e foarte importantă pentru familia Penhallow, iar el a bătut atât drum pentru asta.

Și categoric nu e mort, eu chiar nu l-am lăsat să moară sau să fie înfulecat de lupi, fiindcă n-a mai rămas niciun lup în Georgia, sunt destul de convinsă. Cu toate că urși mai sunt...

— Știi ceva, mă duc să bântui prin preajmă și să văd dacă dau de el, bine?

Și, în timp ce ieșea grăbită din prăvălie, Vivi o auzi pe Gwyn spunându-i lui Jane:

— Ai văzut? S-a rezolvat problema!

Evident că Vivi așa spera.

Strada principală din centrul orașului Graves Glen începuse deja să se umple, deși cerul era cenușiu și temperatura scăzuse mult peste noapte, trecând de la una plăcută, de toamnă, la frig de-a binelea.

Când își ridică privirea, Vivi văzu norii deplasându-se repede deasupra ei și speră că toată festivitatea nu avea să fie scăldată de ploaie. Mai avuseseră Zile ale Ctitorului

cu caniculă și umiditate, dar, de obicei, lucrăturile magice din subteran ținuseră vremea în frâu.

O rafală de vânt se abătu pe stradă, făcând să zăngănească dovlecii din plastic atârnați de lămpile cu gaz de modă veche și determinând-o pe Vivi să-i pară rău că nu-și luase haina din camera din spate de la Ceva Periculos.

Spera să-l găsească destul de repede pe Rhys, să-l ducă la chioșcul de primire, după care să-și petreacă restul zilei ajutându-le la prăvălie pe Elaine și pe Gwyn. A naibii să fie dacă avea să stea în mulțime și să-l asculte pe Rhys cum ține un discurs măreț despre istoria orașului, despre gloria familiei lui sau despre cine știe ce mai avea el de gând să spună.

Când trecu pe lângă o familie ai cărei membri erau toți costumați în vrăjitori, cu tot cu pălăriile țuguiate, Vivi zâmbi. Adora Ziua Ctitorului, chiar și când era implicat fostul ei. Ziua asta dădea startul întregului sezon de Halloween și orașul se umplea de oameni puși cu adevărat pe distracție. Din ce spunea mătușa Elaine, în trecut Ziua Ctitorului fusese o chestie mai sumbră, o recunoaștere a sacrificiului făcut de familia Penhallow pentru ctitorirea acestui târgușor, ascuns în munți. Gryffud Penhallow murise în primul lui an petrecut aici, la urma urmei, așa că exista o legendă

cum că fantoma lui încă ar fi bântuit colinele de deasupra orașului.

În schimb, în ultimul deceniu – și după o serie de primari ca Jane – Graves Glen se transformase într-un punct nodal pentru Halloween. Era și numele, firește[11], dar și toată chestia cu micul oraș fermecător, copacii care luminau portocaliu aprins, livezile de meri aflate imediat la marginea târgului. Și, din moment ce Ziua Ctitorului pica pe 13 octombrie, începutul cu începutul se contopise cu firescul punct de pornire pentru cel mai aglomerat sezon al lor.

Scuze, Gryffud.

Erau deja amplasate tarabe care vindeau orice, de la mere glazurate la „pomi de Halloween", pomi de Crăciun miniaturali vopsiți în negru și împodobiți cu dovleci din lemn, pălării de vrăjitoare și fantome.

Vivi le făcu semn cu mâna mai multor persoane pe care le cunoștea, inclusiv lui Ezi, care tocmai își cumpăra o pungă uriașă de floricele din porumb, împreună cu iubitul ei, Stuart, dar stătu cu ochii în patru după mersul acela dezlânat cunoscut, părul ăla ciufulit, umerii ăia lați.

În cele din urmă, tocmai când era pe cale să creadă că el chiar ar putea să fie în stomacul unui urs, undeva între căsuța mătușii ei și poalele muntelui, Vivi îl descoperi.

Era chiar în fața Cazanului cu Cafea, în

mână cu un pahar din carton de-a dreptul enorm, iar când o văzu apropiindu-se, el își trase cafeaua și mai aproape.

— Vivienne, deja am avut o dimineață naspa; dacă ai venit să încerci iar să mă omori, te avertizez, ar fi ceva foarte lipsit de eleganță din partea ta.

Își ascunsese ochii în spatele ochelarilor de soare, în ciuda cerului cenușiu, având o înfățișare care ar fi părut penibilă la oricare alt bărbat, dar, pentru unul ca el, mergea la fix.

La asta contribuia și restul vestimentației, la fel de reușite. Pantaloni gri, o cămașă albă cu guler, descheiată doar puțin, o vestă într-o nuanță închisă de cărbune și, la gât, un medalion din argint cu o piatră prețioasă de un mov închis.

Vivi își aminti brusc și explicit de același medalion, atârnând peste pieptul ei, în timp ce el se mișca deasupra și înăuntrul ei, simțindu-și obrajii cuprinși de flăcări.

Până la el, ei nici măcar nu-i plăceau bijuteriile la bărbați, dar pandantivul ăla i se potrivea, delicatețea lanțului accentuându-i vastitatea pieptului, podoaba dându-i cumva un aer și mai masculin, nu altceva.

Rhys sorbi din cafea și nu mai zise nimic, dar ea simți că, probabil, el știa ce-i trecea prin minte.

Poate că tocmai acesta fu motivul pentru

care tonul ei sună un pic cam tăios când îi zise:

— Trebuie să te duci la chioșcul de primire.

El se strâmbă.

— Ăla ce pana mea mai e?

Dându-și ochii peste cap, Vivi îl prinse de cot și-l mână de la taraba cu cafea către șirul de corturi montate pe strada lăturalnică, dintre Ceva Periculos și Destinul Scris.

— Primărița e panicată că încă n-ai făcut prezența, așa că, du-te și fă-o.

— Dar tu erai îngrijorată? se interesă el, iar ei nu-i plăcu încântarea din tonul lui. Ai crezut că am murit? Ți-ai închipuit că faptele tale crude mi-au atras moartea?

— Cred că ar fi cazul să te duci să faci prezența, să-ți ții discursul și să pleci acasă, Rhys.

El se opri brusc și, când se întoarse s-o privească, își coborî ochelarii de soare pe nas.

— Trebuie să fac un act de prezență, să-mi țin discursul și să încarc undele magnetice. Abia apoi pot să plec.

Vivi simți cum câteva capete se întorc spre ei. Zărise prin mulțime doar o mână de alte vrăjitoare, persoane pe care le cunoștea de la colegiu, așa că majoritatea celor care se zgâiau la ei habar n-aveau cine era Rhys. Doar că era genul de persoană

care atrăgea privirile.

Chiar îi plăcea asta la el. Odinioară. Acum, se aplecă mai aproape și-i zise:

— Bun, dar poate nu anunți asta pentru tot orașul și pentru jumătate din turiștii din Georgia, însă, da, faci aia, după care, acasă. Partea cu plecatul acasă este cu adevărat cea asupra căreia vreau să te concentrezi.

Și Vivi dădu să-l tragă mai departe pe stradă, însă el rămase ferm. Uitase că, pentru un tip care părea atât de sprinten, era și destul de vânjos. Fără doar și poate, nu se clintea.

— Vino cu mine.

Ea clipi, mirată.

— În Țara Galilor?

Avea zâmbetul acela leneș care odinioară o doborâse total, iar acum îi stârnea dorința de a-l pocni peste bot.

Sau de a-l săruta.

Ori una, ori cealaltă.

— În mod sigur n-aș avea nimic împotrivă, dar mă refeream la unde. După discursul meu, după ce se termină... festivalul ăsta încântător.

Fără voia ei, Vivi se simți străbătută de un mic fior. Nu vizitase niciodată undele magnetice, care se găseau într-o grotă, în muntele aflat vizavi de cel pe care locuia Elaine. Grota reprezenta un spațiu sacru, vizitat de-a lungul timpului, din câte știa, numai de cei din familia Penhallow.

Ar fi mințit dac-ar fi spus că nu și-a dorit niciodată să le vadă. Să ajungă aproape de o asemenea sursă de putere.

— Ai zis că ai fi vrut. Mai demult, continuă Rhys, împingându-și la loc ochelarii de soare.

Și atunci, ea își aminti. Sărbătoarea Solstițiului, ei doi într-un cort, când își simțise capul învârtindu-se de magie și de dorință, și de plăcerea absolută stârnite de bărbatul acesta, în noaptea aceea.

Știi, aici nu suntem departe de undele magnetice, îi zisese, sărutând-o pe vârful nasului. Izvorul întregii magii din valea asta. Străмoșul meu le-a așternut personal.

A, nu mi-am dat seama că mă giugiulesc cu o persoană nobilă aflată în vizită, îl tachinase, iar el zâmbise și-o sărutase încă o dată.

Totdeauna mi-am dorit să le văd, șoptise ea, ceva mai târziu, cu buzele pe pielea caldă a gâtului lui.

Te duc eu la ele.

N-o dusese. Relația lor nu rezistase îndeajuns pentru această mică expediție.

Acum însă îi făcea din nou oferta.

Să fi fost o ofrandă de pace? Sau o profund nepotrivită tentativă de seducție? Privi în ochii lui albaștri și-și dădu seama că, în realitate, habar n-avea.

Și, în același moment, înțelese și că nu-i păsa.

Să ajungi aproape de undele magnetice

însemna o onoare de care puține vrăjitoare aveau parte, așa că avea să accepte.

— Bine, sigur, îi răspunse, după care, doar pentru eventualitatea în care el ar fi înțeles greșit, îl împunse cu degetul în piept. Pe lângă toate, îmi ești dator, adăugă.

— Nu știu, după tentativa de asasinat, aș zice că suntem chit, în cel mai rău caz, răspunse Rhys, după care, când îi observă expresia feței, dădu pe gât cafeaua rămasă. Perfect, zise. Îți sunt dator. Acum, condu-mă la chioșcul de primire și hai să terminăm cu astea.

CAPITOLUL 7

— Nu ți se pare că am avea același nas, nu?

Rhys studia capul strămoșului său, în prezent zăcând la baza statuii. Cine-l sculptase pe nefericitul Gryffud Penhallow prinsese o grămadă de detalii: părul cârlionțat de pe frunte, ușoara încruntare și expresia de Nobilă Suferință din ochi, precum și un nas absolut bestial.

Primărița, Jane, încă derula cu o mână o bandă de siguranță în jurul statuii distruse,

răstindu-se în telefonul pe care-l ținea în cealaltă, așa că nu-i răspunse, iar Rhys oftă, pipăindu-și puntea nasului.

— Ghinion, bătrâne, zise el, adresându-se capului lui Gryffud, după care-și ridică privirea din nou spre vârful soclului.

Discursul se desfășurase foarte bine, date fiind circumstanțele. Rhys își închipui că accentul contribuise în cea mai mare parte la serioasa lui reușită, la care se adăuga noutatea de a avea prezent un Penhallow veritabil, venit tocmai din Țara Galilor. Și înțelesese că era genul de lucru pe care oamenii îl preferau cât mai scurt; sinceri să fim, ei veniseră de fapt să cumpere mere glazurate și lumânări confecționate manual, nu să-l asculte pe el bătând câmpii despre strămoșul lui decedat.

Așa că, mulțumiri pentru primirea călduroasă, o remarcă rapidă despre frumusețea orașului, câteva propoziții în galeză, totdeauna o plăcere pentru public, și era gata; încă o îndatorire îndeplinită.

Și, deodată, capul lui Gryffud aproape că i-l zburase pe-al lui de pe umeri.

Imediat cum pusese piciorul pe micile trepte pe care coborai de pe scenă, auzise zgomotul de crăpătură, apoi icnetul mulțimii, iar dacă un instinct oarecare nu l-ar fi îndemnat să rămână nemișcat, ar fi ajuns drept sub craniul din piatră al lui Gryffud Penhallow care se prăbușea.

— Îmi pare foarte rău, zise primărița pentru, cum se gândi Rhys, cel puțin a treizeci și cincea oară. Nu știu cum de s-a putut întâmpla.

Ținea încă în mână banda de un galben aprins, iar telefonul și-l îndesase într-o teacă de la talie. Cu tot cu tocurile ei înalte, abia dacă-i ajungea până la bărbie și, chiar dacă Rhys bănuia că-și înlocuise tot sângele cu Red Bull, i se părea categoric atrăgătoare, cu ochii ei mari, negri, și obrajii îmbujorați.

Cu toate acestea, faptul că fusese la un pas de a fi ucis pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore avea un fel de efect atenuator asupra libidoului, așa că nici măcar nu încercă să flirteze când îi răspunse.

— Nu prea e vina ta. Probabil că bătrânu' Gryffud ne-a dat de înțeles că ar fi preferat un alt Penhallow, iar pentru asta nu-l pot învinui. Mă bucur doar că nu mai era altcineva prin preajmă.

Zâmbise când spusese toate astea, dar în timp ce-și tot plimba privirea între statuie și capul de pe jos, o senzație de răceală i se instală în piept.

Seara trecută fusese una: o serie de incidente ușor de categorisit, ca o ciudată înșiruire de ghinioane, cu puterile lui magice deteriorate de traversarea unui întreg ocean afurisit.

Dar asta? Era... cu totul altceva.

Capetele statuilor nu se rup așa, de la sine, cu siguranță nu tocmai când treci pe sub ele, așa că după ce o mai liniști o dată pe primăriță, zicându-i că totul e în regulă și că n-are de gând să pună în aplicare cine știe ce răzbunare extravagantă pentru ultrajul acesta, Rhys traversă strada, ducându-se spre magazinul familiei lui Vivienne.

Un clopoțel se auzi când deschise ușa, cu un sunet ușor dezacordat și obsedant, iar imediat deasupra lui, un soi de coșmar robotizat de corb începu să croncăne și să-și fâlfâie aripile, clipind din ochii săi mov.

— Subtil, remarcă el, iar de la locul ei, de la casa de marcat, Gwyn, verișoara lui Vivienne, îi răspunse ridicându-și degetul mijlociu.

— E închis.

— E foarte clar că nu.

— E închis pentru toți foștii lui Vivi, iar tu te încadrezi, așa căăăăă...

În apropiere, un grup de femei tinere priveau o varietate de jurnale legate în piele. Rhys văzu un afiș pictat de mână care le prezenta drept grimoare, dar nu detecta nici cea mai vagă urmă de magie emanată de ele. Totuși, probabil că era de preferat să nu le vinzi turiștilor obiecte magice veritabile, iar când își roti privirea, Rhys își dădu seama că foarte puține lucruri din

prăvălie emanau vreun soi de putere veritabilă, cu excepția lui Gwyn însăși, gătită azi într-o costumație completă de vrăjitoare.

O întâlnise de câteva ori pe timpul verii petrecute de el în Graves Glen, pe când avea părul roz. Acum era roșu și lung, atârnându-i până aproape de mijloc și, cu toate că nu semăna prea mult cu Vivienne, exista, fără îndoială, o asemănare în privirile disprețuitoare pe care i le arunca.

— Ai ratat aproape-decapitarea mea de afară? o întrebă, făcând semn cu capul spre stradă.

Gwyn făcu ochii mari.

— Ia stai, aproape că mi s-a îndeplinit unul dintre visuri și eu n-am văzut?

— Ce visuri?

Vivienne își făcu apariția de după o draperie înstelată, dintr-un colț al magazinului, ținând în brațe o cutie care conținea ceea ce păreau să fie cranii miniaturale. Avea părul strâns într-un coc dezordonat și, când își suflă o șuviță căzută peste față, Rhys își simți inima izbindu-se dureros de piept.

Măcar dacă n-ar fi fost atât de afurisit de frumoasă. Măcar dacă el n-ar fi făcut, cu nouă ani în urmă, cea mai mare gafă din partea asta a Atlanticului.

Măcar dacă n-ar fi bănuit, doar un pic de tot, că ea ar putea fi în spatele acestei bruște

dezlănțuiri de nenorociri.

Nu voia să creadă așa ceva, doar că în ultimele câteva minute, de când își ridicase privirea și văzuse nasul lui Gryffud repezindu-se spre al lui, gândul fusese acolo, bombănindu-l undeva, în adâncul minții.

Părea o coincidență un pic cam mare că, din clipa în care se întorsese în Graves Glen după nouă ani, totul mersese complet anapoda și, chiar dacă Vivienne nu-i dăduse niciodată impresia că ar fi atât de răzbunătoare, ea tot îl lăsase să fie omorât sau înfulecat sau călcat pe bune de o mașină, în seara precedentă.

Probabil că ar fi meritat toate astea, dar nu asta era ideea.

Acum, o privi și întrebă:

— Cumva, din întâmplare, aveți în prăvălie și o oglindă pentru divinație?

De dincolo de tejghea, Gwyn pufni.

— Da, imediat în spatele borcanelor cu ochi de salamandră. Câți ani ai? O mie?

Oglinzile pentru divinație erau puțin cam demodate, chiar și pentru vrăjitori, dar la fel era și tatăl lui Rhys, ceea ce însemna că ele puteau reprezenta una dintre cele mai bune căi de comunicare cu el.

— De fapt, cred că s-ar putea să fie una, în spate, zise Vivienne, lăsând jos cutia cu cranii. Atunci, mai multe dintre ele își deschiseră fălcile, scoțând un fel de vaiet

scârțâit care le făcu pe fetele de lângă grimoare să tresară, apoi să izbucnească în hohote.

— Pe bune? întrebă Gwyn, rezemându-se de tejghea. Avem o oglindă pentru divinație și eu nici măcar nu știu?

— Am găsit-o într-un magazin de antichități din Atlanta, răspunse Vivienne, înainte de a arunca o privire spre cliente, apoi spre Rhys. Apropiindu-se puțin, își coborî vocea și-i zise: N-ai voie s-o folosești aici.

— Nici n-aveam de gând, îi răspunse Rhys, imitându-i tonul șoptit.

Ea se încruntă un pic și o cută îi apăru între sprâncene, iar Rhys simți că-l mănâncă degetele să se întindă și s-o atingă, s-o netezească.

Fiindcă asta era o idee foarte proastă, își ținu mâinile ferm în buzunare.

— Te descurci aici? o întrebă Vivienne pe Gwyn, care-i răspunse cu degetul mare ridicat.

— Acum, că am mai multe cranii zgomotoase de vândut copiilor zgomotoși, sunt beton.

Încrucișându-și brațele pe piept, Vivienne îl privi pe Rhys și, după câteva clipe, își smuci capul spre draperia din colț.

— Hai, îl îndemnă.

Rhys porni în urma ei, iar când Vivi trase draperia, se așteptă să pășească într-un soi

de depozit, cu rafturi prăfuite, o grămadă de cutii din carton, cam ca în încăperea din spate a cârciumii lui Llewellyn.

În loc de așa ceva, se pomeni într-o cameră de formă circulară, având pereții placați cu un lemn în nuanța caldă a mierii. Candelabre din fier masiv susțineau lumânări groase care dădeau spațiului un soi de lumină plăcută, la fel ca acele câteva globuri din sticlă vitrată fixate pe pereți, care răspândeau raze colorate pe covoarele confortabile, dar ponosite, de pe podea.

De jur împrejurul încăperii erau mai multe dulapuri, frumos sculptate, iar Vivienne se duse spre cel mai apropiat, deschizându-l și bombănind ceva în barbă.

— E... e ceva, aprecie Rhys, examinând interiorul, iar când Vivienne îl privi peste umăr, înfățișarea ei era ceva mai blândă, un pic mai familiară.

— Mătușii Elaine îi place ca lucrurile să dea senzația de miere, zise ea. De ce-ai avea o magazie anostă, deprimantă, când poți să ai așa ceva?

Fu rândul ei să privească în jur.

— Cum să zic, uneori mă face să mă simt de parcă aș fi într-un joc video din seria Hobitul.

Rhys pufni în râs și ea îi zâmbi. Doar pentru o clipă.

Unul dintre dinții ei din față era ciobit aproape imperceptibil. Uitase de ea. Îi

plăcea așa ciobit. Această mică imperfecțiune în zâmbetul acesta solar.

Ea se întoarse la loc spre dulap și Rhys își drese glasul, făcând un mic pas înapoi.

— Și dacă intră clienții aici?

Vivienne își vârî mâna mai adânc în dulap, scotocind prin conținutul lui.

— Nu intră, îi răspunse. Avem un mic farmec de respingere pentru partea asta a prăvăliei. Elaine l-a modelat astfel încât clienții să nu se simtă incomodați sau înfricoșați, ci doar să nu-și dorească să intre aici.

— E chiar genial, pe bune, zise Rhys, impresionat. Una era să faci un farmec, dar cu totul alta era să-l modelezi după nevoile tale specifice, fiind necesară multă pricepere pentru așa ceva.

Vivienne se întoarse spre el, cu oglinda în mână, ridicând din sprâncene.

— Da, mă rog, nu toți trebuie să fie vrăjitori galezi șmecheri ca să cunoască vreo câteva trucuri magice trăsnet.

— Ei bine, din moment ce acest vrăjitor galez șmecher chiar a fost trăsnit de trucurile magice, nu pot să te contrazic la faza asta.

Întinse mâna după oglindă, dar Vivienne nu i-o dădu, privindu-l cu încă una dintre micile ei încruntări.

— Ce vrei să spui?

Oftând, Rhys își trase mâna și se lăsă

înapoi pe călcâie.

— Doar că, atunci când un om aproape că-și găsește moartea de două ori în mai puțin de zece zile, începe să creadă că ar putea să se întâmple ceva.

Ea era încă încruntată și rămăsese cu desăvârșire nemișcată, iar Rhys o urmărea cu atenție, căutând vreun semn de vinovăție.

Chiar își închipuia că Vivienne era pornită să se răzbune, după atâția ani? Pentru o relație care n-a rezistat nici măcar o vară?

Nu. Nu tocmai.

Sau poate nu voia să-și închipuie.

— În orice caz, de îndată ce-o să am asta, continuă, arătând din cap spre oglindă, o să pot vorbi cu tatăl meu și să mă asigur că încărcarea undelor magnetice e o idee bună, dat fiind faptul că Gryffud Penhallow a încercat să mă ucidă.

Fiindcă văzu că Vivienne continua să-l privească fix, Rhys îi povesti repede întregul incident cu statuia, terminând cu:

— Așadar, vezi? Dac-ai fi stat să-mi urmărești discursul, ai fi asistat la un spectacol pe cinste.

— Ai pățit ceva? se interesă ea, privindu-l din cap până-n picioare, cu buza de jos prinsă între dinți. Lampa cu gaz aflată cel mai aproape de ea îi desena în păr modele cu roșu și albastru, făcând să sclipească mai

tare micile paiete de pe puloverul ei mov. Rhys făcu un pas în față, întinzând mâna.

— Sunt bine. Sau o să fiu, de îndată ce-o s-o folosesc.

Arătă din nou oglinda cu capul și Vivienne i-o înmână, cu metalul încă păstrând căldura mâinii ei.

— Dar de ce vrei s-o folosești ca să vorbești cu tatăl tău, la urma urmei? întrebă ea. Umerii i se mai destinseseră acum și o parte din încordare îi părăsi chipul. Asta e pentru ghicirea viitorului, nu pentru comunicare.

Rhys nici măcar nu știa precis cum să-i explice despre tatăl lui sau despre această excentricitate anume a lui, așa că doar ridică din umeri.

— Alte trucuri de vrăjitor galez șmecher, zise.

— Am înțeles. Atunci eu o să... probabil că vrei puțină intimitate, zise ea, ridicându-și mâna ca să-și dea după ureche una dintre acele șuvițe răzlețe.

— Păi, dacă vrei să rămâi și să-l cunoști pe tata...

Vivienne strâmbă din nas.

— Din ceea ce mi-ai povestit despre el, cred că mai bine mă lipsesc. Mă găsești în față.

Cu un foșnet al draperiei înstelate, dispăru, lăsându-l pe Rhys în mijlocul încăperii, ținând oglinda în mână, îngrozit

de fiecare secundă care avea să urmeze.

Oftând, Rhys ridică oglinda pentru divinație în fața ochilor și privi în ea. Era încruntat, o expresie neobișnuită pentru fața lui, una care, după cum își dădu seama, un pic șocat, îl făcea să semene îngrozitor de mult atât cu Wells, cât și cu tatăl lor.

Dacă ăsta era efectul acelui loc asupra lui, categoric trebuia să plece cât mai curând posibil.

Dar, mai întâi, trebuia să se ocupe de asta.

Murmurând ca pentru sine cuvintele, Rhys își apăsă mâna liberă pe sticla rece a oglinzii și o simți unduindu-se sub vârfurile degetelor.

Nu trecură decât câteva clipe până să apară chipul tatălui său prin vârtejul de ceață cenușie din oglindă, cu biblioteca vizibilă clar în spatele lui.

— Rhys? se miră el, cu sprâncenele lui înfricoșătoare, unite într-un V ascuțit. Ce e?

— Și eu mă bucur că te văd, tati, bombăni Rhys, încruntarea tatălui său adâncindu-se.

— Unde mama naibii ești? Ăla e... vreun soi de teatru? Căruța unei ghicitoare?

Chipul tatălui său se profilă mai aproape în oglindă.

— Rhys Maredudd Penhallow, dacă te-ai înhăitat cu ghicitoare...

— Tati, nu pot să stau de vorbă cu tine

decât pentru câteva clipe, pot să-ți spun de ce te-am căutat?

Expresia feței lui Simon se mai limpezi. Se lăsă înapoi, așteptând.

Cât putu de repede, Rhys îi povesti tatălui său tot ceea ce i se întâmplase de când ajunsese în Graves Glen, de la necazurile cu mașini până la aproape accidentul cu statuia. Lăsă deoparte amănuntul că nu avusese apă caldă pentru duș în dimineața aceea, fiindcă era destul de convins că n-ar fi fost în avantajul lui, dar atunci când încheie, tatăl lui părea aproape amuzat.

Ce perspectivă înspăimântătoare.

— Nu ești blestemat, băiete, îl asigură Simon. Bărbații Penhallow nu pot fi blestemați. Nici în mai mult de o mie de ani nu s-a întâmplat ca vreunul dintre noi să cadă victimă vreunui farmec de oricare fel.

Amuzamentul lăsă loc infatuării când adăugă:

— Toate astea sunt, fără îndoială, rezultatul direct al hotărârii tale de a călători ca un om de rând, în loc s-o faci prin intermediul Pietrei Călătoare, așa cum ți-am sugerat.

— A căzut capul unei statui din cauză că m-am hotărât eu să vin cu un zbor comercial și să închiriez o mașină? Asta susții, tati? Fiindcă nu sunt sigur că văd legătura.

Acum, încruntarea reveni. Era, de fapt,

ceva oarecum liniștitor.

— Ai încărcat deja undele magnetice?

— Nu, nu încă. Dar asta-i problema, nu-i așa? Dacă sunt blestemat și asta, nu știu, paradește undele magnetice sau ceva de genul ăsta?

— Cu toate că nu mă îndoiesc de talentul tău de a, cum ai spus, „paradi" aproape orice, Rhys, îți spun eu, nu există nicio posibilitate ca tu să fii blestemat. Și chiar dacă ar fi existat, o fată care abia dacă poate fi încadrată la șamanism n-ar fi fost în veci capabilă de așa ceva. Și nu împotriva ta. Nu împotriva oricăruia dintre noi.

— Ea e mai mult decât un șaman, zice Rhys, strângându-și mai tare degetele pe mânerul oglinzii, însă tatăl lui făcu un semn de nepăsare.

— Orice ar fi, îți spun că în niciun caz n-ar fi putut să abată un farmec împotriva ta. E ridicol. Absurd.

— Cam ca discuțiile prin intermediul oglinzilor, ripostă Rhys, iar privirea tatălui său se aspri.

— Fă treaba pentru care te-am trimis acolo, băiete, întoarce-te acasă și să nu mai aud niciodată din gura ta cuvântul „blestemat".

CAPITOLUL 8

— Așadar, cred că poate noi chiar l-am blestemat pe Rhys.

Vivi păstrase un ton scăzut când spusese asta, aruncând mereu priviri peste umăr spre draperia din colțul încăperii. El era acolo de ceva vreme, ceea ce o făcea să se întrebe despre ce vorbeau, el și tatăl lui. Oare putea tatăl lui să facă vreun soi de farmec la mare distanță și să afle că, da, Vivi și Gwyn chiar aruncaseră un blestem asupra lui Rhys, cu atâția ani în urmă? Oare le va declara Război Vrăjitoresc? Să scoată magia din Graves Glen? Oare ar...

— Vivi, dacă noi chiar am putea să aruncăm blesteme asupra oamenilor, curva aia de la Cazanul cu Cafea, care îmi dă mereu lapte integral când eu îi cer lapte de soia, ar fi fost moartă până acum, zise Gwyn, punând încă unul dintre craniile clănțănitoare din plastic pe masa cu exponate din mijlocul prăvăliei. Rulau mii de astfel de obiecte în această perioadă a anului, părinții bucurându-se că pot să cumpere ceva ieftin și sinistru pentru copiii

lor, iar copiii fiind încântați că-și pot alerga frații sau surorile prin oraș cu o țeastă cotcodăcitoare.

Vivi luă un craniu rătăcit de pe tejghea, ciocănindu-i dinții cu unghiile din neastâmpăr.

— Bine, dar nu pare cam mult? Chestia cu mașina, aia n-ar putea însemna nimic, dar cu statuia?

— Lucruri din astea au existat dintotdeauna, răspunse Gwyn, întorcându-se cu fața spre Vivi, cu pălăria ei de vrăjitoare ușor strâmbă. Și e posibil ca, atunci când au amenajat scena, să fi ciocnit statuia sau mai știu eu ce. Uite ce e, dacă e să intre cineva în panică din cauza statuii, aia e Jane. Și, crede-mă, o să intre. Va fi nevoie de, să zic, cel puțin două sticle de vin ca s-o calmez astă-seară.

— Nu credeam că voi două mai sunteți împreună, zise Vivi, iar gura craniului se deschise scârțâind, ochii clipiră și Gwyn ridică din umeri.

— Suntem aproape împreună. Apropo, adăugă ea, privind-o pe Vivi cu coada ochiului, între tine și Nemernicul păreau să cam iasă ceva scântei.

Așezând craniul la loc pe tejghea cu un poc sonor, Vivi își îndreptă spinarea.

— Poftim?

Încă o ridicare din umeri și Gwyn ocoli colțul mesei, ducându-se de partea cealaltă.

— Ziceam și eu. Chimia pare să fie încă prezentă, iar tu ești cumplit de îngrijorată pentru el.

— Sunt îngrijorată fiindcă e posibil ca noi să-l fi blestemat accidental pe fiul unui vrăjitor foarte puternic, argumentă Vivi, iar Gwyn făcu un semn cu mâna.

— E o poveste plauzibilă. Eu cred că ție încă-ți place Nemernicul. Sau, cel puțin, vrei să faci sex cu el, ceea ce e de înțeles. Eu chiar uitasem cât e de drăguț. Sau s-o fi făcut mai drăguț în ultimii nouă ani?

Apropiindu-se de tejghea, Gwyn se opri în fața lui Vivi, proptindu-și bărbia în palme.

— Tu ce crezi? o întrebă.

— Eu cred că, dacă tot continui să-i spui „Nemernicul", nu poți să te și comporți de parcă ai fi o petițoare adolescentă dintr-un film Disney.

— Cuprind mulțimi în mine[12].

— Gwyn, îți jur, începu Vivi, dar până să-și poată duce la capăt amenințarea, draperia se desfăcu și Rhys își făcu apariția.

Părea iritat, un sentiment pe care Vivi nu-l asociase niciodată cu Rhys, dar unul care, în mod tulburător, părea că-i stă chiar bine. Ceva din felul în care se încrunta îi făcea contururile feței chiar mai ascuțite, iar albastrul ochilor, mai intens.

Își dădu seama că se holba la el și simți cumva că Gwyn o privea cu mai multă

infatuare decât i-ar fi fost permis oricărei femei, așa că Vivi ieși din spatele tejghelei și se duse spre Rhys, întinzând mâna după oglinda care încă era la el.

— A mers? se interesă, iar el clipi, ca și cum s-ar fi mirat că o vede acolo.

— Hmm? O, da. Da, am dat de el fără nicio problemă, mulțumesc, răspunse Rhys, înmânându-i oglinda. Ai zis că ai găsit-o într-un magazin de antichități?

Făcând semn din cap că da, Vivi își privi propria reflexie în oglindă, împotrivindu-se tentației presante de a scoate limba la obrajii ei prea trandafirii și ochii prea luminoși. Vino-ți în fire, fată!

— Da, era doar atârnată undeva, în spate. Proprietarii habar n-aveau de ceea ce dețineau, iar eu m-am hotărât s-o depozitez aici, mai degrabă decât acasă la mine.

— De ce?

Rhys o privea, chiar o privea și, of, fir-ar să fie, mai era un lucru pe care-l uitase în legătură cu el. Era campion la ascultat. Și nu de paradă. Îl interesa sincer ceea ce aveai de spus, totdeauna voia să afle mai mult. Era ca și cum ai fi avut un reflector îndreptat spre tine tot timpul, dar nu într-un fel care să te facă să te simți expus sau în vitrină. Pur și simplu, te făcea să te simți încălzit. Apreciat.

Până când s-a dus.

Vivi își smulse privirea din ochii lui și se

uită din nou în oglindă.

— Nu știu, răspunse ea. E prea ispititoare, poate. Nimeni n-ar trebui să privească prea intens în viitor, nu? Desigur, adăugă, agitând ușor oglinda, n-am știut că poate fi folosită și pentru apeluri internaționale.

— Numai dacă încerci să iei legătura cu un ticălos excesiv de pretențios, zise Rhys, determinând-o să ridice sprâncenele.

— Atunci, ar merge și ca să iau legătura cu tine?

Zâmbetul lui Rhys i se întinse pe față la fel de lent și de dulce ca mierea. Privind peste umăr, Vivi o văzu pe Gwyn zâmbind cu subînțeles, împreunându-și degetele ca să producă o ploaie rapidă de lumină violet, în timp ce mima din buze: Scântei.

Dacă n-ar fi văzut-o Rhys, Vivi poate că ar fi avut vreo câteva cuvinte alese să-i mimeze ca răspuns verișoarei sale.

În loc de asta, își ridică fruntea, ținând oglinda la piept.

— În fine. E totul în regulă? Cu tatăl tău?

Nu te-am blestemat eu. E doar ghinionul și nu are nimic de-a face cu o vrăjitoare adolescentă beată și cu inima zdrobită, de acum aproape un deceniu.

Zâmbetul lui Rhys se stinse, momentul magic se risipi, iar Vivi își spuse în sinea ei că era mai bine așa.

După care, spre imensa ei ușurare, el încuviință.

— Așa se pare. Acum, doar să încarc undele magnetice și pornesc înapoi spre Țara Galilor.

— Exact, undele. Când?

Rhys scoase un ceas delicat din buzunarul vestei și-l privi.

— Luna răsare diseară cam pe la șapte, deci, cam pe atunci?

Gwyn încă îi urmărea atentă, dar, slavă zeiței, în acel moment clopoțelul de la intrare zăngăni din nou, ceea ce însemna că aveau clienți. După ce Gwyn aflase că Vivi avea să încarce undele împreună cu Rhys, ea nu mai putea să scape de gura ei.

Totuși, încă-și dorea s-o facă.

În timp ce Gwyn se îndrepta spre ușă, Vivi clătină aprobator din cap spre Rhys.

— Vino să mă iei de aici la șase și jumătate.

Mai erau doar câteva ore. După care ea va putea să vadă undele magnetice, Rhys va putea să facă ceea ce trebuia să facă și toate astea se vor încheia, în fine.

Ceea ce își dorea.

În totalitate.

Din toate momentele în care Vivi se gândise la Rhys de-a lungul anilor – și fuseseră mai multe decât ar fi vrut ea să recunoască – niciodată nu-i trecuse prin cap ceva atât de simplu și de anost ca prezența lui în mașina ei.

Și totuși, iată-l, rezemat pe spătarul scaunului din dreapta al automobilului ei Kia, cu picioarele lui lungi întinse și cu cana ei de deplasare, cea cu steluțe verzi și broscuțe, într-o mână, în timp ce Graves Glen dispărea în urma lor și urcau tot mai mult pe dealuri.

Amurgul tocmai începuse să se instaleze mai temeinic, prefăcând cerul într-un violet delicat, restul peisajului începând să fie cuprins de o ceață albastră. Vivi strânse mai tare volanul cu degetele, străduindu-se foarte, foarte tare să nu se gândească la seara în care-l cunoscuse pe Rhys.

Evident, nu fusese exact așa. Era pe atunci iunie, nu jumătatea lui octombrie, aerul era mai blând și mai cald, culorile erau altfel, dar fusese o altă noapte magică, una specială, iar acum se întreba dacă și el se gândea cumva la același lucru.

Stătea atipic de tăcut acolo, pe scaunul din dreapta ei, privind afară pe geam și, din când în când, mai lua câte o gură de cafea. Să fi făcut parte din misiunea lui? Oare avea nevoie să se concentreze înainte de a înfăptui o magie atât de importantă?

Pentru prima dată, Vivi fu conștientă de faptul că era posibil să fi fost vârâtă cam până peste cap în povestea asta. Nu în cea cu Rhys, nu tocmai, ci în lucrarea magică la care urma să asiste. Ea își ținea farmecele în frâu, puteau să treacă săptămâni întregi fără

să-și folosească puterile.

Oare era pregătită pentru ceea ce avea să vadă?

— E de-a dreptul uimitor cât de bine te aud cum gândești.

Vivi îi aruncă o privire rapidă înainte de a se concentra din nou asupra drumului.

— Cum, la propriu? Adică îmi citești gândurile?

Rhys chicoti, mai sorbi o gură de cafea și abia apoi clătină din cap.

— Nu, n-am puterea asta și, chiar dac-aș fi avut-o, cu siguranță n-aș fi folosit-o asupra ta. Serios, un om nu trebuie să audă prea des că e un ticălos. Ziceam doar că ai o anume înfățișare când e evident că te concentrezi. E...

— Dacă zici „drăguț", te arunc afară din mașină.

— N-aș îndrăzni. Mă gândeam mai degrabă la „fermecător".

Vivi nu se putu abține să-l privească iar. Îi zâmbea, cu zâmbetul acela delicat, tandru, pe care ea îl uitase complet cam până în momentul de față, iar de data asta îi veni ceva mai greu să-și întoarcă ochii la loc spre drum.

— Asta se acceptă, zise ea, până la urmă. Și, ca să știi, chiar nu mă gândeam că ești un ticălos. Adică, ăsta este un gând implicit în mintea mea tot timpul, dar acum nu mă gândeam propriu-zis la asta.

— E bine de știut.

— Mă gândeam la undele magnetice. La ceea ce implică, de fapt, încărcarea lor.

Rhys se foi pe scaunul lui și așeză cana de cafea în suport.

— Mai puține decât crezi, în realitate. Câteva formule magice, un mic spectacol – aici își întinse brațele și-și bâțâi degetele – și e gata.

— A, zise Vivi, pleoștindu-se un pic pe scaunul ei, iar el zâmbi, lăsându-se pe spate.

— Te așteptai la ceva impresionant?

— Nu știu la ce mă așteptam, recunoscu ea. Rhys întoarse capul s-o privească și-și încrucișă brațele pe piept.

— Mergeai pe faza Potter, este?

Vivi își încreți fruntea, în timp ce ieșea de pe șosea și vira pe poteca îngustă, una pe care majoritatea ar fi ratat-o cu desăvârșire.

— Pe ce?

— Pe faza Potter, repetă el. Să nu afli că ești vrăjitoare până nu te faci mai mare, să nu crești știind asta. „Ești vrăjitoare, Vivi", chestii din astea.

Acum, că nu mai era nevoită să fie atentă la trafic, Vivi se întoarse cu o privire aprigă spre Rhys, știind că era oarecum atenuată de zâmbetul pe care-l simțea trăgându-i în sus de colțurile buzelor.

— Asta nu e o vorbă, „faza Potter".

— Ba e. Doar că tu n-o știi, fiindcă ești, cum am stabilit, „faza Potter".

— Bun, atunci dacă mă mai auzi cum gândesc, să știi că am revenit la ideea cu „ticălosul".

Încă zâmbind, Rhys întoarse capul spre geam, în timp ce mașina își începea coborârea spre valea de dedesubt. Se întunecase și mai mult între timp, cerul avea mai degrabă o nuanță indigo decât mov, ca lavanda, iar luna se înălța pe deasupra dealurilor, strălucitoare, rece și albă.

Noaptea perfectă pentru vrăjitorie.

— Totuși, mama ta a fost vrăjitoare, nu? întrebă Rhys, întorcându-se din nou spre ea, iar degetele lui Vivi strânseră puțin mai tare volanul.

— A fost, da. Din câte se pare, era chiar foarte pricepută, dar... Nu știu. Cred că a fost forma ei de rebeliune, să respingă tot ce ținea de magie.

Acum n-o mai durea să vorbească despre părinții ei. Pierderea lor încă durea, dar suferința era ca o povară mai degrabă, decât ca un tăiș ascuțit. Și totuși trecuse o veșnicie de când îi pomenise de față cu oricine altcineva.

— Îmi plac femeile rebele, mie unuia, cugetă Rhys, lăsându-se pe spătar. Continua s-o privească. Deși Vivi își ținea ochii îndreptați spre drum, putea s-o simtă. Și, chiar n-ai făcut nimic magic în copilărie? se interesă el. Nici măcar

accidental?

— A, ba sigur că da, răspunse Vivi, zâmbind când își aminti. Am făcut primul meu farmec când aveam 5 ani. Eram în căsuța din copac pe care mi-o construise tata și făceam ceai. Prin asta înțeleg că amestecam țărână și apă într-un ceainic vechi pe care-l găsisem în garaj.

— Tatăl meu face un ceai pentru care e clar că folosește aceeași rețetă, glumi Rhys, făcând-o să râdă.

— În orice caz, erau tufele alea mari de azalee sub căsuța din copac și m-am gândit că ar fi frumos să adaug și câteva petale, dar nu voiam să cobor pe scară tocmai până acolo, așa că m-am gândit foarte intens. Să le fac să intre plutind pe fereastră. Și atunci, ele...

Își luă mâinile de pe volan doar pentru o clipă și-și flutură degetele.

— Asta au făcut.

Întoarse iar capul spre Rhys, care o privea în continuare, cu zâmbetul acela tandru, ceea ce o făcu să simtă că în pieptul ei ceva s-a strâns atât de mult, încât fu nevoită să-și abată privirea și să se concentreze la loc asupra drumului din fața lor.

— Oricum, mama a intrat în panică și am avut discuția aia importantă, despre cât de periculoase sunt lucrurile de genul ăsta pentru mine. Avea dreptate, într-adevăr. Sunt sigură că, dacă m-ar fi văzut vecinii, aș

fi ajuns pe la vreun talk-show plin de picanterii sau cam așa ceva.

Vivi nu se mai gândise de mulți ani la momentul acela, dar acum îl revedea: mama ei, așezată pe marginea patului, cu părul de aceeași culoare cu al lui Vivi, dar mai scurt, ștergându-i umerii când se apleca, mirosind a fum și a mirodenii.

Nu vreau decât să fii în siguranță, fetiță scumpă.

Faptul că făcuse să plutească petalele acelea nu-l simțise ca fiind periculos. Îl simțise plăcut și ușor. Simplu.

Însă înfățișarea mamei ei era extrem de serioasă, ceea ce Vivi nu uitase niciodată, dar niciodată nu fusese capabilă pe deplin să disocieze ideea de magie de cea de primejdie. Fu străbătută de un fior acum, când mașina cobora în vale, dar nu din cauza frigului, ci a nerăbdării legate de ceea ce aveau să facă.

Sau poate că simțea deja magia în aer.

— Acum înțeleg de ce a ales bătrânu' Gryffud locul ăsta, murmură Rhys, ca pentru sine, îndreptându-și spinarea ca să vadă mai bine prin parbriz.

— O simți, este? îl întrebă ea, iar el încuviință. Suntem aproape?

— E imediat după colț.

Opri mașina la marginea unui pârâu, cu apa bolborosind și suspinând deasupra pietrelor, curgând din gura deschisă a unei

peșteri aflate chiar în fața lor, cu intrarea întunecată, în lumina farurilor lui Vivi.

Închise totul, cufundându-i într-o beznă și mai adâncă. Prin întuneric, Rhys se întoarse spre ea și-i întinse o mână.

— Ei bine, Vivienne, zise el, mergem?

CAPITOLUL 9

Era chiar păcat să nu vezi câtă magie se întâmplă în locuri întunecoase și umede.

În timp ce o ajuta pe Vivienne să treacă peste o stâncă mai mare decât celelalte, chiar din fața intrării în peșteră, Rhys se întrebă de ce n-au putut strămoșii lui să plaseze undele magnetice într-un loc mai călduros, undeva cu ceva mai puțină umiditate. Și plajele aveau nevoie de magie, lucru sigur.

Dar nu, se pare că strămoșul lui fusese genul de ticălos ursuz, care prefera peșterile, așa că Rhys era nevoit acum să tot ocolească bălțoace și pietre acoperite de mâzgă.

Cu toate că, recunoscu el atunci când Vivi îl luă încă o dată de mână, cu micul glob de lumină produs de ea plutind deasupra lor, compania în mod sigur nu era

una rea.

— Cât de departe în peșteră sunt undele? se interesă ea, lăsându-i mâna și ridicând-o pe a ei ca să-și îndepărteze părul căzut peste față.

— Nu departe, răspunse Rhys, ascuțindu-și privirea prin întunericul din fața lui. Tatăl lui îi schițase o hartă, probabil folosind cerneală din sânge de corb și o hârtie de pergament de acum cinci sute de ani, însă el lăsase în mod intenționat porcăria aia acasă, destul de convins că va fi capabil să găsească singur undele.

Acum însă, pe măsură ce înainta prin peștera ai cărei pereți se îngustau tot mai mult în jurul lui, nu mai era convins că fusese cea mai bună idee. Simțea magia, evident, pulsând ca o a doua inimă sub tălpile lui, făcându-i să i se zbârlească părul de la ceafă, dar de unde provenea ea, mai precis?

Nu-i era clar nici pe departe.

Oprindu-se, Rhys privi în jur. Principalul salon al peșterii se înfunda la câțiva metri mai încolo și tot ceea ce putea să vadă era stâncă solidă, pe toate părțile. Oare să fi menționat harta tatălui său vreo intrare secretă? Sau era iarăși ghinionul lui, care strica totul? Chiar dacă tatăl lui jurase că n-avea cum să fie blestemat, Rhys nu se putea descotorosi de senzația neliniștitoare că era ceva în neregulă.

Poate că și asta făcea parte din aceeași poveste.

— Pe toți dracii, bombăni, iar Vivienne se opri la rândul ei, ridicându-și capul și privindu-l.

— Te-ai rătăcit? îl întrebă.

— Nu, răspunse el, mult prea în grabă, iar ea își miji puțin ochii spre el.

— Rhys!

— Nu m-am rătăcit, insistă el, după care începu să se învârtească în cerc, cu globul luminos târând-se ca beat după el. Doar că am nevoie să mă orientez puțin.

— Mmmm, rosti Vivienne, încrucișându-și brațele. Și orientarea ta îți spune cumva că e o deschizătură secretă chiar dincolo de umărul tău stâng?

Rhys se răsuci pe călcâie, încordându-și privirea prin întuneric, dar la început nu văzu decât stânci umede, alunecoase.

Și deodată, iat-o! O umbră aproape imperceptibilă în mijlocului întregului întuneric, ascunsă cu dibăcie în stâncă.

Întorcându-se din nou spre Vivienne, Rhys își înălță sprâncenele.

— Tu ai mai fost aici?

— Niciodată, răspunse ea, scuturând din cap. Adică, știam unde e peștera, dar mătușa Elaine era foarte strictă în privința faptului că e un spațiu sacru în care nu trebuie să ne amestecăm.

Încruntându-se, clătină din cap.

— Totuși, e ciudat. E de parcă aș fi știut unde e deschizătura, înainte s-o văd. Ca și cum aș fi știut că, dacă privesc într-acolo, o s-o văd.

Rhys nu știa ce să creadă. Era posibil ca ea să fi fost pur și simplu mai capabilă decât el să detecteze magia de aici, afurisită să fie descendența familiei, sau poate că o zărise în treacăt mai devreme, fără ca el s-o observe. În orice caz, nu trebuia să mai stea acolo ca un idiot desăvârșit, așa că făcu semn cu capul spre despicătură.

— Atunci, într-acolo!

De îndată ce pătrunseră prin intrarea ascunsă, aerul din jurul lor păru să se schimbe. Imediat deveni mai rece, într-atât încât Rhys fu scuturat de un fior și-și dori să-și fi luat o geacă la el.

Aici, culoarul era atât de strâmt, încât se văzură nevoiți să meargă unul după celălalt, stâncile umede atingându-le umerii. Cu cât înaintau, cu atât mai insistent devenea zumzetul magiei. Rhys își simțea urechile de parcă ar fi fost înfundate cu vată și avea piele de găină pe tot corpul.

Din spatele lui, auzea respirația lui Vivienne accelerându-se și-și dădu seama că și ea sigur se simțea la fel.

Dar asta nu era nimic, în comparație cu ceea ce simți atunci când îngustul culoar dădu într-un alt salon și văzu undele magnetice strălucind în fața lui.

Întregul salon era scăldat într-o delicată lumină mov, fluvii curgătoare de magie pură pulsând din sol. Rhys realiză că i se usucă gura și încep să-i tremure genunchii.

Din nefericire, nu erau singurele lucruri pe care le simțea.

Întorcându-se, o văzu în spatele lui pe Vivienne, oprită imediat după intrare, cu ochii mari, cu pieptul ridicându-se și coborând, iar când își ridică privirea spre el, observă același amestec de mirare și de fierbințeală pe fața ei.

Slavă Domnului, în pana mea, altfel ar fi fost cu adevărat stânjenitor.

— Bun, începu, dregându-și glasul, deci e o chestie incomodă și probabil motivul pentru care trebuie făcută de unul singur.

Chiar trebuia să se fi așteptat sau trebuia ca tatăl lui să-l fi prevenit, dar, de fapt, nu. Fiindcă discuția aia ar fi fost îndeajuns de chinuitoare încât să provoace moartea, astfel că poate era cel mai bine așa.

Magia a avut întotdeauna un efect fizic. Unele descântece te fac să te simți istovit, altele te agită. Unele te fac să plângi, din motive pe care nu le înțelegi.

Iar unele lucrări magice, cine știe din ce motiv, te excită.

Din câte se părea, undele magnetice erau din acest ultim tip și, dată fiind intensitatea magiei din peștera aceasta, efectul era la fel de intens.

Probabil era amplificat de faptul că în momentul de față împărțea atmosfera din peșteră cu o femeie cu care odinioară avusese numeroase partide spectaculoase de sex, dar nu trebuia să se gândească la asta câtuși de puțin.

Numai că, atunci când închise ochii, strângând cu putere pleoapele, totul apăru acolo, derulându-se ca o bobină de film interzis minorilor: picioarele lui Vivienne încolăcite pe mijlocul lui, părul lui Vivienne pe pieptul lui, felul în care-i simțea sfârcurile când își legăna alene degetul mare pe ele, sincopele din răsuflarea ei atunci când îi strecura mâna între picioare, felul în care râdea când își dădea drumul, ceea ce lui totdeauna i se păruse extraordinar, acel râs perfect, pe nerăsuflate, în urechea lui.

— Rhys!

Nu s-ar putea spune chiar că a țipat când a deschis ochii și a văzut-o foarte, foarte aproape de el, însă sunetul n-a fost prea departe de un țipăt, iar apoi a făcut greșeala de a-și pune mâinile pe brațele ei, vrând să se echilibreze.

Chiar și prin pulover, îi simți căldura pielii, iar când o privi în ochi, văzu că pupilele îi deveniseră enorme, punctul negru aproape înghițind cercul căprui din jurul lui.

— E un soi de lucrare magică, nu-i așa?

zise ea, aproape gâfâind, iar el încuviință, mișcându-și mâinile în sus și-n jos pe brațele ei, când de fapt ceea ce trebuia să facă era să se îndepărteze naibii de ea și poate s-o rupă la fugă înapoi, în peștera principală, și să-și bage capul în apa aia rece.

Degetele ei i se încolăciră pe pieptul cămășii.

— Rhys, zise ea din nou, cu vocea calmă și hotărâtă, chiar dacă privirea i se îndrepta spre gura lui și limba îi țâșnea afară ca să-și umezească buzele.

Rhys abia se abținu să geamă, lăsându-și mâinile să alunece spre talia ei. Dacă o săruta acum, ar fi chiar atât de rău? N-ar fi putut s-o ia ca pe o mică formalitate, un ultim sărut înainte de a se despărți pentru totdeauna?

Ar fi ceva romantic. Epic, chiar.

N-are voie un bărbat să se lase cuprins de un romantism epic într-o peșteră magică? Își coborî fața, apropiindu-se. Dumnezeule, ce bine mirosea! A ceva dulce. Vanilie, poate. Avea să guste fiecare părticică din ea, până afla izvorul acestui parfum.

Pleoapele lui Vivi fluturară, apoi se închiseră și respirația i se prefăcu într-un suspin tremurat.

Dar dintr-odată păru că-și adună puterile și brațele îi deveniră țepene, împingându-l înapoi cu atâta putere, încât el chiar se

împletici puțin.

— Pe bune, chiar m-ai adus, îl întrebă, printre dinții încleștați, într-o peșteră magică sexuală?

Rhys clipi mirat, în timp ce Vivi se forță să facă și ea un pas înapoi, deoarece, în clipa aia, avusese nevoie să-și adune toată voința ca să nu se arunce spre fața lui. Fața aia tâmpită, frumoasă, pe care în prezent era întipărită o expresie aflată undeva între dezorientare și indignare.

— Poftim? rosti el până la urmă. Vivi se trase și mai mult înapoi, cu brațele încrucișate strâns pe piept. Tremura, practic, de cât de mult îl dorea, simțea că i se învârtește capul și inima îi bate cu putere în piept, în timpane, între picioare.

Mai făcu un pas înapoi și el deschise ochii mai mult, devenind rigid.

— Doar nu crezi că aveam idee că se va întâmpla așa ceva, nu? Sau că te-am adus aici cu un scop? Adică... Da, chiar te-am adus cu un scop, dar habar n-am avut...

Vivi scutură din cap, ceea ce parcă o ajută și să-l mai limpezească puțin.

— Sigur că nu, nu fi scârbos. Spuneam doar că poate ar fi trebuit, nu știu, să-l întrebi pe tatăl tău sau pe frații tăi, sau pe altcineva, ce anume o să găsești aici.

— A, da, vechea discuție cu „Tată, oare treaba pentru care mă trimiți implică și o

peșteră sexuală magică?" Cu adevărat, mare neglijență din partea mea că n-am făcut-o.

— Nu fi nesimțit.

— Atunci, nu fi caraghioasă. Nu, n-am întrebat despre amănuntele precise ale acestei misiuni. Și, din câte știu, nimeni n-a fost vreodată aici cu fosta iubită, așa că e posibil să fie o situație unicat cu noi doi, Vivienne.

O parte din ceața dorinței începea să se mai risipească între timp și Vivi constată că respirația i se încetinește și pulsul nu mai zvâcnește cu atâta putere. Oare izbutise să înfrângă magia doar prin pura enervare ori chiar se estompa efectul?

Probabil că asta era, fiindcă Rhys nu se mai uita la ea ca și cum ar vrea s-o înfulece de vie. Arăta doar scos din sărite și destul de ofensat, motiv pentru care Vivi își spuse că în mod categoric aceasta fusese cea mai sigură opțiune pe moment.

— Ce voiam să spun, continuă Vivi, mai sigură pe ea acum, este că pari să nu fi avut habar de ceea ce urma să găsești aici, fiindcă altfel ai fi fost prevenit în legătură cu asta. Dar tu nici măcar n-ai întrebat, nu-i așa?

Rhys nu-i răspunse. Își înfundase mâinile în buzunare și îi zvâcnea un mușchi al maxilarului.

— Dacă ar fi fost o magie mai neagră aici? Ceva care să ne trezească dorința de a

ne omorî unul pe celălalt, în loc de...

Cu înțelepciune, își lăsă fraza neterminată. Obrajii încă îi ardeau și pielea încă o furnica.

— Dar n-a fost, replică Rhys și, pentru prima oară, Vivi observă că medalionul de la gâtul lui strălucea un pic, aceeași strălucire violet ca a undelor de pe podea.

— Dar ar fi putut să fie, ripostă ea, iar el oftă, lăsându-și capul pe spate și studiind tavanul. M-ai invitat aici fără să ai habar de ceea ce urma să înfruntăm, de fapt, continuă Vivi, iar el scoase un geamăt și-și azvârli o mână în sus.

— Iar tu ai fost de acord să vii cu mine!

— Exact, fiindcă se pare că nu mi-am învățat lecția de acum nouă ani, că nu trebuie să am încredere în tine!

Rămaseră așa, privindu-se unul pe celălalt. Dintr-odată, Vivi nu-și mai dori altceva decât să fi fost acasă, în patul ei, în pijama, corectând lucrările, iar Rhys Penhallow să nu fi însemnat nimic mai mult decât o vagă amintire a unei veri petrecute într-un mod nepotrivit.

Deodată, Rhys pufni, ridicând din umeri.

— Perfect, zise. Sunt, ca întotdeauna, un idiot iresponsabil care se azvârle cu capul înainte, așa că lasă-mă să merg mai departe și să termin cu azvârlitul în asta, bine?

— Rhys, începu ea, numai că el deja îi întorsese spatele, lăsându-se pe vine lângă

undele de pe sol, cu brațele întinse, așa că Vivi înghiți în sec.

Era cel mai bine așa. Poate că el n-o fi tocmai un „idiot iresponsabil", dar mereu era nesăbuit, mereu se arunca fără să privească unde.

Vivi își aminti de cartea lui Gwyn care-l reprezenta pe el. Nebunul. Cartea șanselor și a riscurilor.

Iar pe Vivi, Gwyn o pictase ca Steaua: pace, seninătate.

Fermitate.

Relația dintre ea și Rhys era blestemată încă de la început.

Măcar de data asta nu vor mai fi țipete sau plânsete. Vor putea să meargă fiecare pe drumul lui, poate nu ca prieteni, dar cel puțin ca adulți, ca oameni care știu cine sunt, ce vor și unde le este locul.

Ceea ce însemna, categoric, nu împreună.

În fața ei, Rhys își îndoi degetele și Vivi simți o ușoară schimbare în atmosferă. Unde fusese frig, acum părea mai cald, ca și cum ar fi deschis cineva ușa unui cuptor prin apropiere.

Părul lui Vivi flutură ușor spre spate, iar Rhys își lăsă capul, cu mâinile încă întinse deasupra undelor pulsatorii violete. Își mișca buzele, dar zumzetul magiei era prea puternic ca Vivi să poată distinge vreun cuvânt.

Sub tălpile ei, pământul tremură ușor, iar

din degetele lui Rhys țâșni un fulger luminos.

Vivi fu străbătută de un fior și-și cuprinse trupul cu brațele, propriile puteri magice furnicându-i prin vene, în timp ce privea lumina repezindu-se de-a lungul râurilor violete.

Pentru o clipă, undele de pe podea străluciră și mai puternic, atât de puternic, încât aproape îți provocau durere dacă le priveai, așa că Vivi își ridică mâna să-și apere ochii.

Și deodată se auzi un trosc! subit, o ploaie de pietricele se abătu de sus și Rhys țâșni în picioare.

Vivi privi în jos.

Undele de pe podea încă erau violete, dar deveneau din ce în ce mai întunecate, un soi de coajă neagră prelingându-se pe marginile lor și sufocând culoarea.

Pământul încă tremura.

Privi spre Rhys, derutată, în timp ce temperatura din peșteră coborî brusc la loc, mai rece de data asta, atât de rece încât aproape că devenea dureroasă, iar undele magnetice începură să se zvârcolească pe sol ca șerpii.

Rhys o apucă de mână.

— Fugi!

Nu era nevoie să-i spună de două ori.

Își croiră drum prin culoarul îngust, înapoi spre peștera principală, cu pământul

încă vibrând sub picioare și, când ajunseră la bălțoace, Vivi văzu unde violete și un abur negru.

Iar când ajunseră din nou afară, în noapte, se opriră amândoi și priviră cum gonea magia pe lângă ei.

Spre Graves Glen.

Tremuratul pământului încetase și noaptea devenise brusc extrem de tăcută, în urma întregului haos, singurele sunete fiind țipetele răzlețe ale unei bufnițe și răsuflările gâjâite ale lui Rhys și Vivi.

Trecând în fața ei, Rhys privi în vale, trecându-și o mână prin păr.

— Ce pana mea a fost asta? icni el, după care se întoarse spre ea. Poate că ai avut dreptate zicând că nu mi-era foarte clar ce aveam de făcut aici, dar sunt destul de convins că – și aici împunse aerul cu un deget în direcția pârâului – a fost o bulează totală.

Vivi privi pârâul, apoi cerul, unde lina părea acum mai mare și mai strălucitoare, amintindu-și de noaptea aceea cu Gwyn, cu aceeași lună, flacăra lumânării țâșnind sus de tot, și un fel de greutate rece i se instală în piept.

Pe țâțele lui Rhiannon.

— Ăăă, Rhys.

El se întoarse spre ea, cu ochii încă măriți, cu pieptul încă tresăltând greoi, iar Vivi îi dărui un zâmbet ezitant.

— Am o poveste interesantă pentru tine.

CAPITOLUL 10

Îl blestemase, naibii.

În timp ce Vivi gonea cu mașina înapoi spre Graves Glen, Rhys stătea pe scaunul din dreapta, privind fix întunericul de afară, încercând încă să înțeleagă.

— Așadar, ai făcut o baie, rosti tărăgănat și, de lângă el, Vivi scoase un sunet de frustrare.

— Ți-am zis, îi răspunse. Am făcut o baie, am aprins câteva lumânări, după care eu și Gwyn am spus o grămadă de prostii despre părul tău și despre clitorisuri, dar evident că nu era un blestem adevărat – apropo, părul tău arată foarte bine, iar despre restul nu vreau să știu –, numai că, la un moment dat, a fost, cum să zic, izbucnirea flăcării și poate că am zis „Te blestem, Rhys Penhallow", dar fără s-o gândesc la modul serios.

Vivi strângea volanul cu putere, avea ochii mari, iar Rhys o privea.

— Tu... ai zis „te blestem, Rhys Penhallow", cuvânt cu cuvânt, iar acum te

miri că eu, Rhys Penhallow, sunt blestemat? Plus că, iartă-mă, ce era cu clitorisurile?

Vivi își dădu ochii peste cap și intră pe șosea.

— Ideea e că eram amândouă bete și proaste. Nu s-a făcut nicio încercare de magie adevărată.

— Și, cu toate astea, magia adevărată s-a înfăptuit, bombăni Rhys, așezându-se la loc pe scaunul lui.

Încă îl mânca pielea ca efect secundar al încărcării undelor, degetele îl furnicau și avea o ciudată senzație de frig la ceafă. Să fi fost ceva normal sau o urmare a cine știe ce se întâmplase după spectaculosul lui eșec de acolo?

Mijindu-și ochii, Rhys privi încordat prin întuneric, închipuindu-și că ar putea vedea acea năvală scânteietoare de magie gonind încă, în jos, pe munte. Tot ceea ce putea să vadă totuși era panglica șoselei desfășurându-se în fața lor și, pentru o clipă, doar pentru un moment scurt, Rhys își permise să-și închipuie că, în realitate, nu se întâmplase nimic rău. În definitiv, tatăl lui părea extrem de convins că el nu fusese blestemat. Și când se înșelase vreodată Simon Penhallow? Poate că așa era mereu când se încărcau undele.

Tocmai atunci sună telefonul lui Vivi.

De fapt, cântă. Witchy Woman, a formației Eagles[13], se văicări din poșeta lui Vivi, care

era îndesată între cele două scaune din față. Vivi abia dacă-l învrednici cu o privire, strângând și mai tare volanul.

— E Gwyn, zise, dar nu întinse mâna după geantă. Probabil nu e nimic important.

— Fără îndoială, o aprobă Rhys, sperând, mai mult decât sperase ceva vreodată în viața lui, că ea avea dreptate. O vrea să iei pizza și cheeseburgeri pentru cină, adăugă, iar Vivi întoarse capul spre el. Ce e? se miră, ridicând din umeri. Asta e America.

Telefonul tăcu, iar Rhys simți că Vivi își ține respirația.

Ce naiba, și el și-o ținea.

După care cântecul porni iar.

Bâjbâind prin geantă, Vivi scoase telefonul, își trecu degetul mare peste ecran și, până să-l ducă la ureche, Rhys auzi haosul. Oameni strigând, cineva țipând, apoi pe Gwyn urlând numele lui Vivi. Se prelinse la loc pe scaunul lui, acoperindu-și ochii cu o mână.

— Gwyn, liniștește-te! zise Vivi. Nu înțeleg ce...

Acum avea telefonul strâns lipit de ureche și Rhys urmări cum i se scurge tot sângele din obraji, după care o auzi spunând: „Ajungem în două minute".

Vivi lăsă telefonul să-i cadă dintre obraz și umăr și strânse cu și mai multă putere volanul.

— Ce e? vru să știe Rhys, însă Vivi doar clătină din cap și-l întrebă:

— Ți-ai prins centura de siguranță, da?

— Sigur, doar nu sunt tâmpit, Vivienne, protestă el.

Încercă să se îndrepte puțin pe scaun, numai că imediat fu azvârlit înapoi pe spătar când Vivi apăsă accelerația până la podea.

— E chiar atât de rău? o întrebă, pe un ton sumbru.

La fel de sumbră fu și Vivi, când îi răspunse.

— Mai rău.

Vivienne nu exagerase deloc viteza în care ajunseră înapoi în Graves Glen. După numărătoarea lui Rhys, trecuseră doar nouăzeci și ceva de secunde de la apelul telefonic al lui Gwyn până când ajunseră în fața prăvăliei Ceva Periculos.

Vivienne abia dacă apucă să oprească motorul înainte să se repeadă pe trotuar.

Rhys se mișcă puțin mai încet, sprijinindu-se cu mâna de capota mașinii și încercând să conștientizeze ceea ce se petrecea în vitrina prăvăliei.

O remarcă destul de ușor pe Gwyn, cățărată pe tejghea, ridicând în mâini o mătură, iar acolo, în colțul din fund, era un trio de fete, ghemuite lângă perete, palide și cu ochii căscați.

Și peste tot pe podea, între ele și Gwyn, erau cranii.

Mici, cam de dimensiunile unei mingi de baseball.

Vivienne era deja înăuntru și o văzu cum se oprește brusc, cu un țipăt ascuțit, când toate craniile se întoarseră spre ea, la unison, cu gurile căscându-se și închizându-se.

Rhys o auzi pe Gwyn strigând ceva, dar deja intra în prăvălie, corbul ăla absurd croncănind la el când dădu ușa de perete.

Magia se așternuse ca o pătură grea peste prăvălie, atât de densă încât îl dureau dinții și-i zbârnâia pielea de puterea ei. Dar mai era ceva pe dedesubtul acelei puteri. Ceva întunecat și muced, o puternică senzație de anomalie planând asupra întregii prăvălii.

Rhys nu mai simțise niciodată ceva asemănător.

Craniile mișunau pe podea, cu fălcile căscându-se și închizându-se și propulsându-se pe lemnul de esență tare cu o surprinzătoare iuțeală. Aveau și ochii luminați, dar în loc de violetul pe care și-l amintea Rhys de mai devreme, acum erau roșii, de un roșu aprins, și erau al dracului de multe.

Ceva i se ciocni de gleznă și, când privi în jos, Rhys văzu unul dintre craniile din plastic rânjind la el.

— Ușurel, cumetre, murmură,

întrebându-se apoi dacă i se adresa craniului sau lui însuși.

Și deodată dinții craniului i se închiseră pe cracul pantalonului. Rhys nu fu mândru de sunetul care-i ieși din gură în timp ce-și smucea piciorul înapoi, agitându-l în încercarea de a azvârli naibii chestia aia.

Când văzu că nu merge așa, nici nu mai stătu pe gânduri. Invocă un fir magic de la tălpi și până la vârfurile degetelor și prefăcu afurisenia aia în mici confetti din plastic.

— Rhys!

Privi într-acolo și o zări pe Vivienne încă stând lângă verișoara ei, acum înarmată cu unul dintre grelele globuri din cristal pe care le remarcase mai devreme. Îl privea cu asprime. Apoi îi adresă o uitătură cu subînțeles, arătându-i grupul de turiste ghemuite în colț, toate privindu-l acum cu ochii măriți, iar Rhys își reprimă la limită un ton batjocoritor când îi dădu replica.

— Ce-ai fi vrut să fac, Vivienne?

Simți un miros de pârlit, un foarte ușor iz de păr ars, ceea ce-l făcu să remarce că-și arsese pantalonii – aproape și piciorul – cu acea mică vrajă. Înjurând, bătu cu palma gaura fumegândă și, în același timp, izbi cu piciorul încă una dintre jigodiile alea din plastic care se repezise la el.

— E ridicol, în pana mea, bombăni, zdrobind cu piciorul un craniu, apoi pe altul, după care întinse mâna spre Gwyn.

Mătura, strigă el, iar ea i-o azvârli.

Prinzând-o cu ușurință, Rhys abătu mătura spre podea și, în ceea ce poate că însemna unul dintre cele mai satisfăcătoare momente din viața lui, mătură craniile de lângă el într-un arc de cerc larg spre perete.

Niciunul dintre cranii nu se sfărâmă, dar începură să mișune ca bete, ciocnindu-se între ele, învârtindu-se pe loc, iar Rhys înainta, repezindu-și mătura încoace și încolo, croind potecă spre cele trei fete din colț.

— Domnițelor, le zise, zâmbind, când ajunse la ele, să sperăm că ne-am învățat cu toții o lecție valoroasă despre comenzile plasate pe site-uri dubioase!

Continuă să le zâmbească fetelor, chiar dacă se holbau la el. Observă o privire aruncată spre gaura din pantalonii lui și, făcându-le semn să-l urmeze, le zise:

— Noroc că am avut o brichetă la mine.

Dat fiind faptul că era blestemat în prezent, Rhys își dădea seama că ar fi fost periculos să întrebuințeze magia asupra lor, însă farmecul personal, după cum descoperise, era un fel de vrajă în sine. În timp ce le mâna pe fete spre ieșire, măturând în permanență craniile, turuia întruna un soi de explicație dementă despre cum trebuie să verifici bateriile produselor înainte de a le pune pe podeaua prăvăliei, despre e-mailul cu vorbe dulci pe care avea

să i-l trimită fabricantului și despre reducerile pe care era convins că le vor fi acordate la Ceva Periculos data viitoare când vor veni.

Până când ajunse cu ele la ieșire, deja i se acrise de propria voce, însă fetele păreau mai puțin panicate, iar una chiar se întoarse spre el și-i declară:

— Știi că am comandat odată pe internet un iPod, dar pe un site oarecare? Nu Apple? Și a început să-mi fumege în buzunar!

— Chiar așa? replică Rhys, mânându-le afară pe trotuar. Vă mulțumesc că ați venit să cumpărați de la Ceva Periculos, vă rugăm să reveniți!

Corbul de deasupra ușii țipă atunci când Rhys închise ușa, trântind-o cu un gest hotărât și întinse mâna să tragă mica jaluzea peste vitrină.

După ce încuie bine ușa, își întoarse privirea spre Gwyn și Vivienne.

Gwyn încă era cocoțată pe tejghea, cu palmele apropiate între ele și o lumină verzuie scânteind de colo-colo între degetele ei.

— Frumos lucrat, nemernicule, zise ea și, înainte ca Rhys să obiecteze la asta, ceea ce ar fi vrut, prin vociferări, ea făcu un semn cu capul spre Vivienne.

Răspunzându-i cu un semn similar, Vivienne se duse spre vitrină, evitând craniile cu o surprinzătoare grație.

Nu lua în seamă cât de bine îi arată picioarele când trece peste bucăți din plastic posedate, pervers iremediabil ce ești, își zise Rhys sieși, dar fără folos. Chiar dacă Vivienne l-o fi blestemat, chiar dacă ea putea fi cauza tuturor nenorocirilor care i se întâmplaseră de când pusese piciorul în orașul ăsta, era evident că scula lui nu recepționase mesajul.

Apropiindu-se de vitrină, Vivi ridică o mână în care strălucea o lumină albă. Se folosea de magie ca să tragă draperiile masive din catifea care încadrau vitrina prăvăliei, după cum își dădu seama Rhys, dar până s-o strige ca s-o prevină, lumina sări din mâna ei până pe draperie.

Și imediat îi dădu foc.

Vivienne țipă când unul dintre cranii se repezi la vârful pantofului, iar Rhys traversă prăvălia și izbi craniul cu piciorul, în același timp întinzând mătura, în încercarea de a înăbuși flăcările.

Mirosul de plastic ars umplu încăperea când perii măturii se aprinseră. Cu coada ochiului, Rhys o zări pe Gwyn îndreptându-și puterile magice spre vitrină.

— Nu! strigă el și, spre imensa lui ușurare, o văzu lăsându-și brațele.

Fu ceva mai puțin ușurat când remarcă faptul că o mică gloată începuse să se adune dincolo de vitrină, care era îndeajuns de descoperită încât să dezvăluie atât haosul

desăvârșit dinăuntru, cât și toată magia de care se foloseau în încercarea de a-l face să înceteze.

Minunat.

Pretutindeni în jurul lor, craniile continuau să se miște, cu fălcile deschizându-se și închizându-se. Rhys încercă s-o apuce de mână pe Vivienne.

— În magazie! îi strigă, acoperind întreaga larmă, iar Vivienne încuviință, prinzându-l de mână.

De sus, de pe tejghea, Gwyn își tot plimba privirea de la vitrină la ei doi, apoi invers.

— Și, ce facem? întrebă ea. Doar ne ascundem de Noaptea Flecuștețelor Vii și sperăm la ce e mai bun?

— Ai vreo idee mai bună? întrebă Vivienne, dar până ca Gwyn să-i poată răspunde, ușa prăvăliei se deschise brusc, dându-se cu putere de perete.

Rhys se răsuci puțin ca să vadă cine reușise să intre – era convins că încuiase blestemăția aia –, dar, înainte să poată, se auzi o explozie aproape asurzitoare și țâșni un fulger de lumină albastră care-l determină să-și ridice repede mâna liberă ca să-și apere ochii de văpaie.

Când și-o lăsă în jos, observă că din cranii nu mai rămăsese aproape nimic, cu excepția câtorva grămăjoare de plastic fumegând și un ochi roșu clipitor, care se

aprinse și se stinse de câteva ori, înainte de a muri încet.

În tăcerea care urmă, Rhys fu pe deplin conștient de ceața fumegândă care încă zăbovea peste prăvălie, de urma pârjolită care brăzda acum podeaua în fața lui, și de faptul că Vivienne îl ținea de mână.

Își coborî privirea spre degetele lor întrepătrunse, îi simți palma aproape fierbinte pe cea a lui, apoi își ridică ochii spre fața ei. Avea obrajii trandafirii, ochii mari, iar când simți c-o privește, ea se uită repede la mâinile lor.

Fâstâcită, și-o retrase pe a ei, îndepărtându-se de el, în timp ce mătușa înainta prin prăvălie.

— Ce, zise mătușa lui Vivienne, cu pieptul ridicându-se și coborând de forța respirației, ce-ați mai făcut acum voi două?

CAPITOLUL 11

Poate că toate craniile alea de jucărie ne-au omorât de fapt și acum suntem în iad, se gândi Vivienne, așezată pe fotoliul ei favorit din magazie, cel cu spătar înalt, din catifea aurie, în care-și petrecuse atât de mult

timp, încât probabil i se imprimase fundul în tapițerie.

Părea o explicație bună pentru faptul că era captivă în noaptea asta care nu se mai sfârșea. Mai întâi, în peșteră cu Rhys, apoi coșmarul de aici, din prăvălie, iar acum, în ciuda faptului că avea aproape 30 de ani, se vedea nevoită să-i explice mătușii Elaine că încălcase una dintre cele mai sacre reguli ale vrăjitoriei, din cauză că un băiat îi rănise sentimentele.

Și că băiatul în cauză era în prezent aici.

— A fost un accident, zise iar, pentru ceea ce părea să fie a douăzecea oară în seara aceasta. Noi doar ne prosteam.

— Nu există prosteală cu magia, declară mătușa Elaine, pe cel mai aspru ton pe care-l auzise Vivi vreodată de la ea.

Elaine stătea în picioare în fața unuia dintre dulapuri, cu brațele încrucișate la piept și părul îndepărtat de pe față. Mai mulți cercei scânteiau în urechea ei stângă, iar o șuviță de argint îi atârna de cea dreaptă. Arăta, din cap până în picioare, ca o puternică vrăjitoare ce era.

— După cum v-am spus amândurora, în permanență, continuă Elaine, ducându-se la dulap și scoțând un tricou din el. Ce scrie aici? întrebă, iar Vivi văzu cum Gwyn își dă ochii peste cap, acolo unde stătea turcește pe unul dintre cufere.

— Mami, începu Gwyn, dar Elaine ridică

o mână.

— Nu mă lua pe mine cu „mami", domnișoară!

Rhys, care stătuse neobișnuit de tăcut de când se retrăseseră acolo, se duse până la Elaine și-i luă tricoul din mâini.

— „Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca", descifră el, după care încuviință. Foarte tare sfatul ăsta.

— Bine, nu, zise Gwyn, ridicându-se de pe cufăr. Rimelul i se întinsese și avea un fir dus la ciorapi, dar în afară de astea, nu părea prea șifonată, date fiind întâmplările din acea seară. Tu nu ai niciun cuvânt de spus în toate astea! Totul e din vina ta.

— Pentru că eu am aruncat blestemul? ripostă Rhys, înălțând o sprânceană, în timp ce arunca tricoul înapoi spre Elaine. De asta e din vina mea?

Proptindu-și mâinile în șolduri, Gwyn se apropie să-l înfrunte pe Rhys.

— Pentru că din vina ta a trebuit să te blestemăm, în primul rând. Dacă nu i-ai fi zdrobit inima lui Vivienne...

— Eu n-am zdrobit nimic, replică Rhys, în batjocură.

Vivienne simți cum i se accelerează pulsul când îl văzu ezitând, stând să se gândească.

Apoi, își îndreptă spre ea privirea ochilor ăia albaștri și o întrebă:

— Vivienne, chiar ți-am zdrobit inima?

Acum, nu era numai noaptea care nu se mai termina niciodată, ci poate una dintre cele mai rele nopți din viața ei.

— Nu mi-ai zdrobit-o, răspunse, disperată să salveze un pic din situație.

Și poate că ar fi reușit, dacă n-ar fi existat Gwyn.

Privind-o cu gura căscată, Gwyn zise:

— Hm, a cam făcut-o, și încă din plin! Ai uitat toate plânsetele? Baia? Invocai întruna mirosul apei lui de colonie, ce pana mea!

Obrajii lui Vivi se înroșiră, cuprinși de flăcări; se cufundă și mai mult în fotoliul ei.

— N-am făcut așa ceva, murmură, chiar în timp ce Rhys se holba la ea, evident șocat.

— Mi-ai zis că sunt „futălău", un cuvânt care nici măcar nu există, îi aminti el. Ai aruncat în mine cu pantalonii mei. Nu erai cu inima zdrobită, erai furioasă.

— Corect, fiindcă nicio femeie n-a fost vreodată și așa, și așa, în același timp, replică Gwyn, iar Vivi se ridică în sfârșit de pe fotoliu, frecându-și fața cu palmele.

— N-ați vrea să terminați cu prefăcătoria asta, ca și cum eu aș fi tragica victimă părăsită de dragostea ei? Eram o adolescentă beată care se prostea cu verișoara ei la fel de beată. N-a fost chiar atât de mare scofală.

Se întrerupse, apoi își dădu ochii peste cap.

— Bun, deci partea asta a ajuns să fie o mare scofală, dar eu mă refeream la partea cu blestemul. Ăla nu trebuia să fie o mare scofală și toți vă purtați ridicol în privința asta.

Își întinse degetul arătător spre Rhys.

— Tu chiar vrei să-mi spui că n-ai făcut nimic exagerat de dramatic și de prostesc în adolescență?

— „Exagerat de dramatic și de prostesc" îmi descrie întreaga mea carieră de adolescent, așa că, nu.

— Gwyn? întrebă Vivi, întorcându-se spre verișoara ei.

Încrețindu-și fața, Gwyn zise:

— Fată, tu stai cu mine de când eram adolescentă. Știi doar.

Clătinând aprobator din cap, Vivi se întoarse spre mătușa Elaine, care se mai încruntă la ea pentru o secundă, după care, în cele din urmă, își azvârli brațele în sus.

— Știu că te pregăteai să pomenești de toată povestea cu Led Zeppelin, așa că, hai să sărim peste asta și să recunoaștem că toți am făcut prostii în trecut și s-o lăsăm în pace pe Vivi cu privire la motivele ei.

— Mulțumesc, zise Vivi. Acum, că suntem toți de acord că „de ce" n-are importanță, problema este ce. Mai precis, ce poate însemna blestemul ăsta pentru Graves Glen.

Oftând, Elaine ridică mâna și se trase

ușor de cercel.

— Eu presupun că blestemul s-a întins asupra undelor magnetice, zise ea, și, dat fiind faptul că undele magnetice alimentează toată magia din oraș, magia asta e acum deteriorată.

De când cu maleficele cranii din plastic, deși Vivi se mândrea cu faptul că e optimistă, nu era într-atât de naivă încât să creadă că aici se va opri dezastrul. Cine știe ce alte catastrofe ar putea să dezlănțuie undele magnetice blestemate?

— Am nevoie să discut cu tatăl meu, zise Rhys, rezemându-se de dulap și azvârlind dintr-o mână în cealaltă unul dintre craniile care supraviețuiseră vrăjii lui Elaine. De fiecare dată când îi clămpăneau fălcile, Vivi simțea că i se zbârlește pielea. Mare păcat că nu vor mai putea niciodată să vândă chestiile astea, fiindcă ele chiar deveniseră populare. Dar ca să câștigi din când în când cinci dolari în plus nu merită să retrăiești un coșmar, în opinia lui Vivi.

— Vrei să aduc oglinda? îl întrebă ea pe Rhys, dar își ridică fruntea, surprinsă.

— Am zis că am nevoie să discut cu el, nu că o să și fac asta, zise el, cutremurându-se. Noaptea asta a fost deja destul de oribilă.

— Va trebui să i se spună lui Simon, rosti mătușa Elaine, oftând și cufundându-se în fotoliul pe care tocmai îl eliberase Vivi. Și nu aștept cu mare bucurie reacția lui.

— Ce-ar putea să facă? Întrebă Gwyn. Adică, în afară de a face pe nebunul.

Împingându-se de lângă dulap, Rhys îi răspunse cu un hohot de râs lipsit de amuzament.

— O, de câte ori nu m-am întrebat pe mine însumi: „Ce-ar putea să facă tatăl meu, în afară de a face pe nebunul", doar ca să aflu că poate face o mulțime de lucruri.

Vivi era deja îngrijorată – să te lupți cu o armată de jucării aduse la viață are un astfel de efect asupra fetelor –, dar acum își simți inima plonjând undeva mai jos de genunchi.

Tatăl lui Rhys.

— Tatăl tău o să vină aici, îl întrebă pe Rhys, și, cum să zic, o să ne nimicească?

Unul dintre colțurile gurii lui Rhys se ridică aproape imperceptibil.

— Sincer, ca majoritatea oamenilor, aș face mișto de cuvântul „nimicească", dar în cazul tatălui meu...

Zâmbetul i se șterse și speranțele lui Vivi odată cu el. Își aminti de cartea de tarot trasă de Gwyn, căsuța mătușii Elaine întruchipând Turnul, crăpată în două și alunecând de pe versantul muntelui.

Și dacă asta o fi fost un soi de profeție?

— Te cam înverzești, constată Gwyn, traversând încăperea și oprindu-se în fața lui Vivi. O să reparăm toate astea, zise apoi, punându-și mâinile pe umerii lui Vivi și

scuturând-o ușor. Suntem vrăjitoare redutabile, ai uitat?

— Tu ești o vrăjitoare redutabilă, îi aminti Vivi. Mătușa Elaine e o vrăjitoare redutabilă. Eu sunt o profesoară de istorie.

— Poți să fii și una, și alta, insistă Gwyn, strângând-o mai tare de umeri. Și nu ești tu de vină aici. A fost ideea mea să-l blestemăm, ții minte?

— Da, dar magia mea a pus-o în practică, răspunse Vivi, amintindu-și de flacăra lumânării, de cum îi sunaseră altfel cuvintele care-i ieșiseră din gură. Cu mai mare greutate. Cu o încărcătură, cumva.

Singura vrajă cu adevărat puternică pe care o reușise vreodată, dar care avea să-i distrugă totul.

Clasic.

— Dacă eu, în calitate de parte blestemată, aș putea să intervin aici, zise Rhys, înfundându-și mâinile în buzunare, n-ar fi posibil ca toți să exagerăm un pic? Da, seara asta a fost de rahat, fără doar și poate. Da, suntem cu toții un pic panicați și e de înțeles, doar că, până acum, belelele astea mici – și aici arătă cu capul spre craniul pe care-l azvârlise pe fotoliu – sunt singurele lucruri pe care le-am avut de înfruntat.

— Astea, plus faptul că simpla mea vrajă de „hei, trage draperia” a provocat un incendiu, îi aminti Vivi, dar el ridică din

umeri.

— Ai zis-o tu însăți, magia ta a fost mereu un pic, cum era cuvântul, rablagită?

— Ei bine, a mea e foarte nerablagită, interveni mătușa Elaine, punându-și mâinile în șolduri. Iar vraja asta pe care am folosit-o ca să curăț prăvălia a fost cu mult mai puternică decât am intenționat.

Rhys încuviință.

— Toate argumentele sunt întemeiate. Dar poate că nu sunt dovezi suficiente ca să afirmăm că lucrurile s-au întors de tot cu curu-n sus, cu scuzele de rigoare, doamnă Jones.

— Cur am și eu, deci cred că pot suporta pronunțarea cuvântului, domnule Penhallow, replică mătușa Elaine, făcând un semn că s-a încheiat discuția, după care oftă și-și duse degetele la gură.

Ăsta niciodată nu era un semn bun. Ultima oară când văzuse Vivi gestul acesta la mătușa Elaine fusese când Gwyn se logodise pentru scurt timp cu tipul care ghicea viitorul la Târgul Rinichilor și-și spunea „Lordul Șoim", chiar dacă pe permisul lui de conducere scria „Tim Davis".

Acum însă, mătușa Elaine doar mai inspiră o dată adânc și zise:

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Poate că nu e atât de rău pe cât pare.

— Mie mi se pare destul de rău, mami,

interveni Gwyn, încruntându-se. Vorbesc în numele unei persoane care aproape a fost devorată de plastic.

— Nu, Rhys are dreptate, zise Vivi, surprinzându-se pe ea însăși. Și pe Rhys, de asemenea, dacă ar fi să ne luăm după sprâncenele lui ridicate. Nu știm cât e de rău sau dacă n-o fi fost doar vreo mică izbucnire bizară. Și, oricum ar fi, n-o s-o dregem în seara asta.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai bine se simțea. Evident, ceea ce le trebuia lor era un plan.

Iar Vivi era foarte pricepută la planuri.

— Bun, mergem toți acasă, dormim, iar dimineață o să vedem cum arată lucrurile. Rhys, tu vorbești cu tatăl tău.

El se încruntă, dar n-o contrazise, așa că Vivi continuă, arătând spre Elaine.

— Tu vezi ce poți să afli despre înlăturarea blestemelor, iar tu – se întoarse spre Gwyn – vei continua doar să ții prăvălia și să-i asiguri pe oameni că micul spectacol de astă-seară a fost doar o parte a distracțiilor de Ziua Ctitorului.

— Îmi place că misiunea mea e singura asupra căreia planează vreo veritabilă amenințare de pericol, protestă Gwyn, dar, la privirea aruncată de Vivi, ridică mâinile în semn de capitulare. Bine, bine, Operațiunea Liniștește-i pe profani. Mă ocup.

— Bun, zise Vivi. Așadar, asta e. Avem un plan. Un plan cam rasolit, dar, oricum, un plan.

— Nasolit, dacă mă întrebi pe mine, bombăni Rhys, dar apoi clătină aprobator din cap spre ea. Dar, în mod sigur, e mai bine decât nimic.

Oftă, privind în jur.

— Și cel puțin am posibilitatea să mă reobișnuiesc cu Graves Glen, după atât timp.

Văzând că Vivi îl fixează cu privirea, adaugă:

— Adică, doar n-o să pot pleca acasă până nu se termină totul.

Avea dreptate. Și ea o știa. Sigur că rezolvarea problemei acesteia însemna ca Rhys să rămână acolo.

În orașul ei.

Lucrând cu ea.

El îi zâmbi, îi făcu cu ochiul și, în ciuda tuturor, a blestemului, a stânjenelii, a înfricoșătoarelor mici cranii din plastic mortale, inima lui Vivi făcu o mică tumbă perfectă în pieptul ei.

Da, fără îndoială, în iad.

CAPITOLUL 12

Vivi se trezi și observă că Sir Torcival o privea fix.

Nu era deloc ceva neobișnuit: lui totdeauna îi plăcea să găsească ultima persoană care mai zăbovea în pat dimineața și să se cuibărească alături; și, din moment ce Gwyn și mătușa Elaine erau matinale, aleasa era aproape totdeauna Vivi, în vremea în care locuia acolo.

Neobișnuit fu faptul că, după ce clipi spre ea din ochii lui galben-verzui, căscă, apoi zise:

— Recompense.

Acum fu rândul lui Vivi să clipească.

— Visez, mormăi ca pentru sine. Seara trecută fusese cumplit de traumatizantă, în definitiv. Era logic să aibă un vis de-a dreptul însuflețit, de-a dreptul bizar, care părea real, dar nu era.

— Recompense, zise din nou Sir Torcival, izbind cu capul brațul lui Vivi și, clar, chiar era real.

Aveau un motan vorbitor.

— Gwyn? strigă Vivi, trăgându-se un pic înapoi în pat, în timp ce Sir Torcival continua să umble și să se învârtească în cerc, un statornic refren cu „Recompense, recompense, recompense!” revărsându-se din gura lui mustăcioasă.

Vivi auzi zgomot de pași pe scară și apoi

Gwyn apăru, încă în pijama, cu părul strâns de o bentiță viu colorată.

— Ce e? se interesă ea, iar Vivi îi făcu semn cu capul spre Sir Torcival.

— Acum vorbește.

Gwyn clipi mirată spre ea, după care își întoarse privirea spre Sir Torcival și scoase un țipăt de încântare, bătând din palme.

— Chiar?

Repezindu-se în cameră, își ridică motanul în brațe, ținându-l în dreptul feței.

— Ce-a zis? vru să știe. Pentru că totdeauna mi-am dorit un motan vorbitor și cred că, dacă oricare pisică ar fi un stimulent pentru conversații, ar fi...

— Reeecooompeeenseee, cârâi din nou Sir Torcival, după care începu să se zvârcolească în brațele lui Gwyn. Recompen-
serecompenserecompenserecompensepapabunreco

— Mai mult asta spune, o informă Vivi, dându-și deoparte pătura, iar Gwyn se încruntă la motanul ei.

— Bine, dar poate că, după ce primește recompense, o să aibă mai multe de spus.

Zicând asta, îl așeză la loc pe pat și ieși grăbită din cameră, întorcându-se după câteva secunde cu sacul de recompense pentru pisici.

Scuturându-și câteva în palmă, i le oferi lui Sir Torcival, care le înfulecă imediat.

— Acum spune „mulțumesc", băiete, îl

dădăci Gwyn.

Torcival se linse pe bot și-i izbi mâna cu capul.

— Recompenserecompenserecompense, începu iar.

— Cred că poate numai asta știe să spună, își dădu cu părerea Vivi.

— RecompenserecompenseRECOMPENS

— Mi-am schimbat părerea, zise Gwyn, repezindu-se să-i mai dea câteva recompense lui Torcival. Motanii vorbitori nu sunt de bine. Acum văd.

Își ridică privirea spre Vivi, care tocmai cobora din pat.

— Asta e din cauza a ceea ce a făcut Rhys cu undele magnetice, nu-i așa? Cum a fost cu craniile aseară.

— E din cauza a ceea ce i-am făcut eu lui Rhys, o corectă Vivi, oftând, cu ochii pe geanta de voiaj pe care și-o pregătise în grabă acasă la ea în seara trecută.

N-ar fi putut să spună exact de ce se hotărâse să-și petreacă noaptea acasă la Elaine, ci doar că gândul de a dormi în apartamentul ei de deasupra prăvăliei în mod sigur n-o atrăgea. Acum, în timp ce Gwyn îi murmura ceva lui Torcival, Vivi își scoase din geantă bluza și fusta pe care le împăturise cu grijă aseară.

— Ceea ce înseamnă că am avut dreptate: urmează mult mai multe porcării.

Gwyn o săgetă cu privirea, în timp ce-l strângea la piept pe Torcival, sub bărbie.

— Asta nu e o porcărie, protestă ea, dar pe urmă, când Torcival continuă să ceară recompense, ridică din umeri. Bun, zise, nu e chiar cea mai bună chestie, dar eu tot nu cred că dovedește existența unul blestem oribil.

ÎNCHEIEREA COMPLOTULUI

SERE Cu mâna încă pe mânerul ușii, Vivi înainte de a porni spre ușă, cu Torcival în brațe.

— Ți-am zis, Vivi. O reparăm noi.

Vivi și-ar fi dorit să fie la fel de încrezătoare.

De asemenea, și-ar fi dorit să nu se simtă, naibii, atât de jenată de toată povestea. Fiindcă ăsta fusese motivul pentru care stătuse trează noaptea trecută, privind în tavan până după două dimineața. Erau sentimente de vinovăție, de teamă și de îngrijorare, desigur, toate astea erau amestecate, dar mai presus de toate se situa Rhys știe că mi-a zdrobit inima.

Nu numai atât, Rhys știa că i-o zdrobise atât de rău, încât ea recursese la magie din cauza asta.

Și era clar că el nu simțise același lucru pe atunci, din moment ce nu-i trecuse niciodată prin minte că ea chiar avea să cadă pradă tristeții din cauza asta.

Ceea ce dovedea, așa cum bănuise mereu, că aventura lor însemnase cu mult mai mult pentru ea, decât pentru el. Probabil că

abia dacă se mai gândise la ea în decursul ultimilor nouă ani, în mod sigur n-o căutase pe Google când se ameţise cu vin şi, chiar dacă nu exista urmă de îndoială că încă erau atraşi unul de celălalt, Vivi era acum mai matură.

Mai înţeleaptă.

Şi ultimul lucru pe care avea să-l facă era să se îndrăgostească iarăşi de Rhys Penhallow.

După un sfert de oră, coborî la parter, cu părul încă ud răsucit în coc, geaca atârnată pe umeri. Era atât de concentrată să iasă pe uşă, încât îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că se aud voci din bucătărie.

Şi nu orice voci.

Trecând de colţ, privi confortabila masă din bucătăria mătuşii ei, masa la care confecţionase lumânări şi jumulise petale de flori pentru băi cu sare, dar niciodată, în viaţa ei, nu luase micul-dejun, dar acum iată-l pe Rhys, cu o cană de cafea în dreptul cotului, cu o brioşă însiropată în mână, zâmbind către mătuşa ei.

Care-i răspundea cu un zâmbet aproape afectuos. Indulgent.

Şi atunci Vivi îşi dădu seama că în bucătărie nu era mirosul obişnuit de ierburi aromatice şi de fum, ci de zahăr şi de scorţişoară.

— Mătuşă Elaine, întrebă ea, ignorându-l cu hotărâre pe Rhys, ai făcut prăjituri?

Obrajii mătușii chiar se îmbujorară puțin.

— Nu trebuie să fii atât de scandalizată, Vivi, răspunse ea, fluturându-și o mână în timp ce se ridica de la masă, traversând apoi bucătăria spre cafetieră. Mă pricep să gătesc, să știi. Doar că de obicei prefer să n-o fac.

— Ceea ce înseamnă o crimă și un păcat, declară Rhys, lingându-și o rămășiță de glazură de pe degetul mare, gest care o făcu pe Vivi să capete deodată o ușoară nuanță trandafirie în obraji. Cum era posibil ca el să arate atât de bine după ce noapte avuseseră cu toții? Vivi avea impresia că cearcănele de sub ochii ei meritau să aibă propriul cod poștal, iar când privi în jos, constată că își încheiase strâmb bluza. Și totuși, iată-l acolo, purtând o pereche de jeans de culoare închisă și un pulover gri-cărbune, cu părul încă făcând în mare măsură Chestia Aia, în pofida blestemului care, evident, fusese unul adevărat și, doar pentru o clipă, Vivi se gândi la modul cel mai serios dacă să-l blesteme din nou.

În loc de asta, se duse și ea la cafetieră și înșfăcă o cană de pe raftul de deasupra. Era una dintre cănile vândute în magazin, cu silueta mov a unei vrăjitoare zburând pe o coadă de mătură și cu inscripția Viața e o vrăjitoare, deci zboară! cu litere ondulate imediat sub buza ei.

— Ce-i cu tine aici, Rhys? se interesă,

imediat după ce avu un pic mai multă cofeină în organism. Ar fi vrut să reziste ispitei brioșelor însiropate din principiu, dar miroseau prea bine ca să se abțină, așa că înhăță una din tavă, caldă încă, având grijă să nu-i curgă pe fustă când se așează la masă.

Lăsându-se pe spate, Rhys își împreună mâinile în poală și o examină din ochi.

— Ei bine, Vivienne, nu știu dacă-ți amintești, dar se pare că am fost ținta unui blestem oribil, așa că...

Dându-și ochii peste cap, Vivi ridică mâna în care încă ținea brioșa însiropată.

— Da, știu, ne-am putea lipsi de sarcasm. Întrebam, de ce ești în clipa asta în bucătăria mătușii mele?

— Ne documentăm în legătură cu blestemele, îi explică mătușa Elaine, așezându-se la masă cu ei. Îi făcu semn cu capul spre un carnețel galben și o carte voluminoasă, deschisă, pe care Vivi cumva n-o observase. Acum fu rândul ei să-și lingă degetele, înainte de a întinde mâna după ea.

Cartea era grea, cu legătura străveche crăpată, așa că Vivi abia dacă putu să distingă literele întipărite cu foiță de aur pe cotor. Și, chiar după ce izbuti, ele nu alcătuiau vreun cuvânt care să-i fie cunoscut.

— Cred c-ar fi prea mult să sper în

existența unui ritual anti-blestem, foarte limpede și simplu de înfăptuit, în cartea asta, hm? întrebă ea, dând cu grijă paginile. Hârtia era atât de groasă, încât trosnea ușor, iar ilustrațiile pictate aveau un aspect sinistru.

Vivi se opri la una care înfățișa un bărbat spânzurat de glezne de creanga unui copac, cu toate măruntaiele afară.

— Hm, murmură ea și, deodată, Rhys era acolo, aplecat peste umărul ei, ca să vadă.

— A, da, „Judecata de la Gent”[14], zise el. Am avut un strămoș care a încercat așa ceva. Nu s-a sfârșit cu bine. Practic, îți iei propriile măruntaie și le...

— Nu vreau să știu, îl întrerupse Vivi, întorcând repede pagina și încercând, în același timp, să nu ia în seamă cât de bine mirosea Rhys.

N-ai voie să te simți excitată când se vehiculează cuvântul „măruntaie”, își porunci sieși.

— Până acum, n-am avut cine știe ce noroc, zise Elaine, dar există un punct bun. Grație faptului că Rhys și-a folosit puterile magice ca să alimenteze undele magnetice, probabil că partea cea mai mare a blestemului s-a scurs din el.

Ciocăni cu degetul coperta unei alte cărți.

— Legea transmutației. Rhys a fost blestemat, dar canalizându-și magia către o altă sursă de putere.

— Am transferat o parte din blestem undelor magnetice, îi completă Rhys fraza. Așa că încă am blestemul asupra mea, dar diluat. O jumătate din pagina asta a fost ruptă, așa că doar ne dăm cu părerea la faza asta.

— Super, răspunse Vivi, neconvinsă. Da, era super că Rhys putea să umble prin oraș fără să reprezinte un magnet pentru dezastre, dar tot simțea vinovăția apăsându-i stomacul ca o piatră grea.

— O întrebare, zise Gwyn, intrând în bucătărie. Era încă în pijama, cu părul lung și roșu împletit într-o coadă peste un umăr.

— Numai una? se miră Vivi, ridicând din sprâncene.

— Bun, o grămadă, dar una pentru moment, răspunse Gwyn, arătând spre Rhys. Părul lui. Încă face Chestia Aia. Și tot face Chestia Aia încă de când a intrat în oraș.

Rhys își încreți fruntea și ridică mâna, trăgându-se de păr.

— Ce chestie?

— A, de parcă n-ai ști, exclamă Gwyn, iar cutele de pe fruntea lui Rhys se adânciră.

— Pe bune, ce...

Mătușa Elaine ridică mâna, întrerupând discuția dintre ei doi.

— Să înțeleg că voi două ați pomenit ceva despre părul lui Rhys în cursul blestemului?

Rhys își lăsă mâna să cadă și le privi pe

Gwyn și pe Vivi.

— Ați încercat să-mi atacați părul?

— Magia blestemelor nu funcționează așa, continuă mătușa Elaine, neluându-l în seamă. În general, aduce ghinion sau, dacă se merge spre magia neagră, moartea. Dar nu există nimic atât de mărunt sau de precis.

— Bun, zise Gwyn. Acum nu mai trebuie să ne simțim vinovate pentru chestia cu clitorisurile.

— Reeecooompeeenseee!

O, slavă zeiței!

Vivi își ridică privirea spre Sir Torcival, care tocmai intrase agale în bucătărie, frecându-se de gleznele lui Elaine.

— A, da, exclamă Vivi, închizând cartea. Hm. El vorbește acum. Dar cam asta e tot ce spune.

Elaine și Rhys căzură pe gânduri, dar deodată Rhys clătină aprobator din cap și zise:

— Corect. Evident că vorbește.

Aplecându-se să mângâie motanul, Elaine își îndreptă privirea spre Vivi.

— De ce te-ai înțolit așa? o întrebă, iar Vivi se examină de sus până jos, încrețindu-și fruntea.

— Nu m-am înțolit deloc, răspunse. Doar că mă duc la serviciu.

— La colegiu? Azi?

Sprâncenele mătușii Elaine dispărură în

spatele cârlionților stufoși.

— Da, azi, răspunse Vivi, ridicându-se și îndreptându-și geaca. De ce nu m-aș duce?

— Avem lucruri importante de făcut azi, replică mătușa Elaine, punându-și o mână în șold, fiindcă în cealaltă ținea o lingură din lemn. Treburi vrăjitorești.

— Iar eu am un curs la nouă dimineața, argumentă Vivi. Pe care n-am cum să-l contramandez. Am vorbit aseară despre asta.

— Am vorbit că Gwyn trebuie să redeschidă prăvălia ca și cum totul ar fi normal, ripostă Elaine, nu că să te duci tu să predai la ore. Asta – bătu cu degetul în cartea din fața ei – e mai importantă în clipa de față.

— Pot să le fac pe amândouă, zise Vivi, ridicându-se. Penhaven e și un colegiu vrăjitoresc, ai uitat? Pot să predau la ore, după care să mă duc în bibliotecă și să văd dacă mai sunt cărți folositoare pe acolo.

Cu greu reușise să-și stăpânească o încruntare când îi răspunsese. Vivi se străduise din greu să-și mențină separate viața de la lucru și cea de vrăjitoare, ceea ce însemna că se ocupa foarte rar de orice ar fi implicat cursurile mai secrete de la Penhaven. Numai că, atunci când aveai o problemă legată de vrăjitorie, ar fi fost o prostie să nu folosești resursele disponibile. Chiar dacă resursele astea parcă miroseau a

paciuli.

Rhys deja își luase geaca de pe spătarul scaunului.

— Vin cu tine.

Vivi făcu ochii mari.

— La colegiu?

El ridică din umeri.

— De ce nu? Sunt absolvent, la urma urmei.

— Ai venit doar pentru un curs de vară, la care nu cred că ai participat, de fapt, mai mult decât, la câte? Cinci ședințe?

— Și a cui a fost vina? contraatacă Rhys, făcându-i cu ochiul.

Bun, acum intrau pe un teritoriu primejdios, așa că Vivi se întoarse să-și scoată cheile din geantă, întrerupând contactul vizual înainte să facă ceva jenant, cum ar fi să se înroșească.

Din nou.

— În plus, continuă Rhys, e clar că n-ar fi prudent pentru mine să umblu acum de unul singur, blestemat și cu ce mi-ați mai făcut, așa că ar fi de preferat să stau aproape de cine a aruncat blestemul.

— Nu mai scap de asta, nu?

— Sigur va fi un subiect de discuție pentru o vreme, da.

Vivi își ridică privirea spre el atunci, încruntându-se, și tocmai se pregătea să-i aducă aminte că nici măcar n-ar fi existat vreun blestem dacă el n-ar fi fost atât de

nemernic cu nouă ani în urmă, dar până să-i dea replica, sesiză cearcănele de sub ochii lui, încordarea din zâmbet, chiar dacă se străduia să-i ofere obișnuitul lui rânjet de crai. Oricât de oribil ar fi sunat, era de fapt oarecum reconfortant să știe că și Rhys era panicat de ceea ce se întâmpla.

Toate ironiile și înfulecatul prăjiturilor erau doar de fațadă.

Oare așa făcuse el mereu?

Nu reușea să-și amintească.

Sigur, ea îl cunoscuse doar pentru câteva luni, cu aproape un deceniu în urmă. I se părea ciudat când se gândea că o persoană care se profilase atât de pregnant și pentru atât de mult timp asupra vieții ei amoroase îi era, practic, străină.

Alungându-și gândul acesta, Vivi se retrase cu câțiva pași.

— Bine. Vino. Eu mă duc să țin cursurile și tu poți să mergi la bibliotecă, să studiezi Colecțiile Speciale.

— E cumva un eufemism? întrebă Rhys. Chiar sper să fie un eufemism.

— Nu, răspunse Vivi, care deja își scosese telefonul ca să-i trimită un e-mail directorului bibliotecii de la Penhaven. E exact așa cum sună.

CAPITOLUL 13

Colegiul Penhaven era mai mic decât își amintea Rhys.

Și, în timp ce mergea cu Vivi prin campus, îi răsări în minte gândul că era foarte ciudat ca un loc botezat după mohorâta și deprimanta casă a familiei lui să fie atât de luminos, de vesel, numai clădiri din cărămidă roșie cu borduri albe, peluze vii și frunze autumnale în culori îndrăznețe, pretutindeni unde privea.

— Frumos loc de muncă, remarcă el către Vivienne, care era cu vreo doi pași înaintea lui, țăcănind cu tocurile ei joase pe aleea din cărămidă.

— Este, răspunse ea, însă era evident distrasă, aruncând priviri rapide, fulgerătoare, în jur. Rhys fu nevoit să iuțească puțin pasul ca s-o ajungă.

— Ce e? se interesă el, cu glas scăzut. E ceva în neregulă?

Ea scutură din cap.

— Nu, nimic din ceea ce văd deocamdată, dar...

— Dar ești cu ochii în patru.

— Exact.

Rhys privi în jur, la rândul lui, cu toate că nu prea știa ce caută. Nu erau statui care să cadă peste el, nici mașini care să vireze brusc în direcția lui. Dar cine ar ști dacă nu s-ar putea căsca subit o groapă sau vreo creangă rătăcită de copac nu s-ar putea abate din cer?

Cu cât mai repede aveau să dreagă situația asta, cu atât era mai bine.

În plus, de îndată ce n-ar mai fi fost blestemat, poate că ar înceta să se mai simtă ca un ticălos desăvârșit.

Știa că Vivienne fusese supărată pe el, furioasă chiar, și că merita cu vârf și îndesat să fie așa. Dar faptul că o rănise atât de grav încât să facă una ca asta.

Ce naiba, asta îl necăjea.

În fața lor apăru un șir de trepte din beton, ducând spre o clădire albă de la baza micii coline. Vivienne se opri pe treapta de sus, întorcându-se să-l privească.

— Ai grijă.

— Cu cinci trepte?

Ea se încruntă, cu o mână în șold.

— Chiar trebuie să-ți aduc aminte ce se întâmplă?

— Nu, o asigură el, dar ai auzit ce-a zis Elaine. E aproape sigur că blestemul acționează acum asupra orașului, nu a mea. Și, pe lângă asta, chiar crezi că treptele astea au să mă doboare? Vrei să mă ții de mână până le urc?

Vivi bombăni ceva în barbă, după care se întoarse și coborî treptele, lăsându-l pe Rhys s-o urmeze.

Cu grijă.

Rhys nu-și dădea seama cum se așteptase să arate biroul lui Vivienne, dar în timp ce-o urma pe coridorul clădirii luminoase și aerisite care găzduia catedra de istorie, își dădu seama că nu acordase prea multe gânduri oricăror lucruri referitoare la Vivienne, ca adultă.

Era aproape de parcă ea ar fi înghețat în amintirile lui la vârsta de 19 ani, doar că o vedea acum, femeie adultă cu un birou și o carieră, așa că, dintr-odată, își dorea cu disperare să știe totul despre ea.

— De ce istoria? o întrebă, când se opriră în fața unei uși albe cu un geam vitrat pe care era inscripționat, cu litere negre îngrijite, V. Jones. Și de ce istoria normală, că tot veni vorba?

Ea îi aruncă o privire, în timp ce descuia ușa biroului.

— De ce nu istoria vrăjitoriei, vrei să zici?

Ridicând din umeri, Rhys se rezemă de perete.

— Mi se pare o întrebare pertinentă.

Vivienne se opri, cu cheia încă în ușă și, pentru o clipă, Rhys se gândi că ea ar putea să nu-i răspundă deloc.

Dar până la urmă ea oftă și zise:

— Mă crezi sau nu, mie chiar îmi place

istoria „normală", plus că... nu știu. Cred că e doar din cauză că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții fiind, mai mult sau mai puțin, o persoană normală, așa că e domeniul în care mă simt cel mai comod.

Și cu asta, deschise ușa, iar Rhys, după o clipă, o urmă înăuntru.

Biroul era mititel, abia având loc pentru o masă de lucru, două scaune și o bibliotecă ușor încovoiată, dar era primitor și plăcut, amintindu-i un pic de spațiul din spatele prăvăliei Ceva Periculos. Erau și plante, afișe colorate cu tapițerii medievale, un ceainic electric pictat cu flori mari, iar pe masa ei de lucru observă fotografii cu ea, împreună cu Gwyn și Elaine, plus câteva cadre cu persoane pe care nu le cunoștea.

I-ar fi plăcut să spună că nu s-a uitat dacă era și vreun bărbat prin ele, dar ar fi fost cea mai sfruntată dintre minciuni. Era evident că încercase să vadă dacă se găsea acolo vreo fotografie cu Vivi și bulinele ei, cuprinsă cu brațul de mijloc de vreun nemernic afurisit.

Dar nu, nu era nimic de genul ăsta.

— Și ce fel de istorie predai? se interesă el, mutându-și atenția spre bibliotecă. Dumnezeule, chiar mirosea a ea acolo, acel miros cald, delicat, pe care ori nu și-l mai amintea, ori era unul nou. Încă o parte din această nouă Vivienne despre care își dorea să afle totul.

— Fundamentele, răspunse ea, absentă, căutând ceva pe masa de lucru. Introducere în civilizația occidentală.

— A, deci ai rămas cu ăia mici.

— Noi aici le spunem „boboci" și, da, deși chiar îmi place să le predau.

Își ridică privirea, zâmbind un pic.

— E plăcut să le prezinți copiilor ceva care chiar îți place mult.

Avu atunci imaginea felului în care probabil arăta atunci când preda. Cum se îmbujora când ajungea la un subiect care o pasiona, lumina din ochii ei. Copiii probabil că o adorau.

— Înțeleg, zise el, clătinând aprobator din cap. E ca atunci când aranjez eu o excursie pentru oameni, într-un loc în care n-au mai fost. Ador să le văd fețele când se întorc, să văd cele cinci milioane de fotografii pe care le-au făcut cu telefoanele. Bun, în fine, asta nu prea pot să zic că-mi place, dar tot e oarecum distractiv.

Zâmbetul ei se mai lăți puțin.

— Sunt convinsă.

Pentru o clipă, lui Rhys i se păru că ar fi putut să fie doi străini. Doi oameni oarecare, sporovăind despre munca lor, poate un pic tatonându-se reciproc.

Și atunci, încă o dată, avu acea senzație neliniștitoare că de fapt asta și fuseseră, într-un fel.

Numai că ea n-ar fi putut fi niciodată o

străină, niciodată n-ar fi fost o femeie oarecare de care era atras, iar acum avea nevoie să nu se mai lase distras de ochii ei frumoși și de părul ei minunat și să-și amintească faptul că era sub efectul unui blestem.

Tușind ușor, se întoarse spre bibliotecă. Așa. Blestemul. Problema de rezolvat. Concentrează-te la asta.

— Ai o mulțime de cărți aici despre Țara Galilor.

Ce mama naibii, frate!

Când întoarse iar capul spre ea, văzu că Vivienne nu-l mai privea, ci devenise foarte interesată de ceva de pe masa ei de lucru.

— Da, mă rog. Asta, hm. Asta a fost preocuparea mea. La programul de master. Llewellyn cel Mare[15], Edward I, toate astea.

Își ridică privirea spre el.

— Datorită istoriei orașului.

— Evident.

— Nicio legătură cu tine.

— Nici n-aș îndrăzni să cred.

Reveni la rafturile cu cărți și începu să frunzărească un volum despre castelele din Marches[16], când deodată Vivienne îl întrebă:

— Nu-ți place acolo?

Rhys puse cartea la loc, răsucindu-se spre ea.

— Unde, în Țara Galilor?

Ea încuviință, iar el oftă, încrucișându-și

brațele pe piept și sprijinindu-și spinarea de rafturi. Pe toți dracii, cum ar putea să-i explice lui Vivienne ce simțea despre ținutul lui natal?

— Îmi place mult, zise, într-un final. E cel mai frumos loc din lume, serios. Munți, marea, poezie, rugby. Animalul național este dragonul, ce pana mea! Cum să nu iubești așa ceva?

— Dar ți-ai creat o afacere care te obligă să fii mereu pe drumuri, remarcă ea, îndreptându-și spinarea. Și pe atunci... pe atunci când eram, hm...

Își îndesă părul după ureche și obrajii începură să i se coloreze frumos.

— Când eram împreună, ziceai că nu ți-a plăcut niciodată să-ți vizitezi orașul natal.

— Păi, da, dar asta e din cauza tatălui meu, nu a orașului în sine, răspunse el, însoțindu-și explicația de un zâmbet care spera să pară șmecheresc. Discuția începea să se apropie prea mult de lucrurile pe care Rhys se străduia din răsputeri să și le alunge din minte, așa că era necesară puțină șmecherie.

Și efectul fu evident cel dorit, fiindcă Vivienne își mii ochii spre el, dar nu mai insistă, și, după câteva clipe, extrase ceva de sub un teanc de hârtii.

— Bun, mi-am găsit legitimația de bibliotecă, așa că, hai să te conduc până acolo. E în drum spre sala în care am pri-

mele ore.

Încă un drum prin campus, unul ceva mai scurt, deoarece biblioteca era chiar în susul colinei, de la clădirea catedrei de istorie. Dar de data asta, Rhys simți ceva... diferit.

Partea aceasta a campusului arăta la fel ca tot restul – cărămida, iedera, toate astea –, însă îi putea simți prezența în aer.

Magia.

Până să poată întreba ceva, Vivienne încuviință.

— Cealaltă parte a colegiului e aici. În clădirile astea, zise, arătând cu capul un mănunchi de patru clădiri mai mici, cu săli de clasă, grupate laolaltă sub un pâlc de stejari masivi, umbrite chiar și într-o astfel de zi cu soare strălucitor.

— Când am fost eu aici, erau amestecate cu sălile de clasă obișnuite, comentă Rhys, iar Vivienne își dădu ochii peste cap.

— Corect. Ei bine, asta a funcționat doar până când un student obișnuit s-a rătăcit dincolo de secțiunea lui, nimerind la o oră despre prevestiri, unde a încercat să filmeze cu telefonul mobil. Acum vreo doi ani, toate cursurile despre magie au fost mutate în clădirile astea.

— Mi se pare normal. Dar studenții rătăciți? întrebă Rhys, privind două fete în blugi și pulovere care urcau în fugă treptele uneia dintre clădirile magice.

— Sunt ținuți la distanță de același descântec de respingere care apără camera din spate a prăvăliei, îi răspunse Vivienne. E mai ușor de întreținut și de întărit atunci când are ca țintă un punct central, nu o grămadă de săli separate. Plus că modul în care sunt aranjate le ține la distanță de ochii tuturor.

Ajunseseră acum la bibliotecă, o clădire pe care Rhys sigur n-o vizitase niciodată în timpul petrecut la Penhaven. Avea un aspect corespunzător de gotic, cu uriașe coloane albe și ferestre ascuțite. Și totuși se opri înainte să intre, smucindu-și capul spre arhitectura magică a clădirii.

— Tu nu stai niciodată cu ei? Chiar dacă sunt vrăjitori, la rândul lor?

Vivienne îi urmări privirea și scuturã din cap.

— Nu, sunt... uite, dacă vrei, poți să-i cunoști. O să vezi.

— Vivienne Jones, snoabă ce ești!

Ea pufni, după care îi făcu semn s-o urmeze.

— Haide. Chiar dacă nu vorbim cu ei, fără discuție că ne vom folosi de unele dintre resursele lor.

CAPITOLUL 14

Lui Vivi nu-i plăcuse niciodată biblioteca de la Penhaven. Poate fiindcă era prea aproape de latura vrăjitorească a lucrurilor sau poate din cauza faptului că, spre deosebire de restul campusului, era întunecoasă, cu un aer rău-prevestitor, aproape medievală, cu ferestrele înguste și piatra de culoare închisă, rafturile impunătoare blocând și bruma de lumină care mai izbutea să pătrundă înăuntru. Chiar și cu șirurile de computere din mijlocul parterului, Vivi tot se simțea de parcă ar fi pășit în secolul al XII-lea, sau cam așa ceva, ori de câte ori intra acolo, iar în timp ce-l conducea pe Rhys spre fundul sălii, chiar frisonă un pic, strângându-și mai bine geaca pe trup.

— Ce mama naibii, bombăni Rhys de lângă ea. Țin carne atârnată în cârlige pe-aici?

— De obicei nu e atât de frig, răspunse ea, încruntându-se. Pe bune, biblioteca nu era totdeauna locul ei preferat, dar în mod obișnuit nu era atât de friguroasă și de apăsătoare. Iar când privi în jur, observă că puținii studenți aflați acolo la acea oră a dimineții simțeau evident același lucru, după cum stăteau zgribuliți la mesele de studiu, cu urechile între umeri.

— Probabil că s-a defectat încălzirea, zise ea, înainte de a întoarce capul spre Rhys. Bine că ți-ai luat geaca.

— Și la fel de bine e că vin dintr-o țară unde cuvintele „frig" și „umezeală" ar putea fi scrise pe drapel sau poate pe vreun soi de deviză, replică Rhys.

Vivi deschise gura, pregătindu-se să-l mai întrebe câte ceva despre Țara Galilor, dar o închise la loc la fel de repede, scuturând din cap în timp ce continua să înainteze spre Colecțiile Speciale. Era suficient de neplăcut că Rhys aflase despre ea că studiase istoria Țării Galilor în facultate și la master.

Nu trebuia să mai aibă discuții cu el în care să dezvăluie accidental prea multe.

Nu că ar fi studiat despre Țara Galilor din cauza lui Rhys: categoric nu fusese așa. Nici măcar un pic. Da, faptul că el vorbise despre vara aia îi stârnise interesul, dar nu-ți dedici ani din viață învățăturii din cauză că un tip cu care ai umblat timp de trei luni a pomenit odată despre asta.

La fel cum și faptul că ea nu urma să se ducă niciodată în Țara Galilor nu avea nimic de-a face cu el. Era o țară mică, dar ar fi putut să-l evite, fiindcă, pe bune, care erau șansele?

— Vivienne, șopti Rhys, aplecându-se atât de aproape, încât răsuflarea lui caldă îi pluti peste ureche, iar acum avea pielea de

găină nu numai din cauza frigului. Suntem într-o bibliotecă, îi atrase el atenția.

Ea se opri, nedumerită, iar Rhys își duse un deget la buze.

— Gândești prea sonor, zise el.

Vivi nu știa sigur dacă să râdă sau să-i dea un bobârnac, așa că alese să nu-i ia în seamă remarca.

Și, dacă o fi zâmbit un pic după ce-i întorsese spatele, asta era treaba ei.

Era ceva în neregulă cu biblioteca.

Rhys nu fusese prin prea multe biblioteci de-a lungul vieții, dar intrase în suficiente încât să știe că în mod normal nu te simțeai așa. Ce naiba, nici măcar casa familiei lui, cel mai înfricoșător loc de pe pământul lăsat de bunul Dumnezeu, din punctul de vedere al lui Rhys, nu te făcea să te simți așa.

Nu era doar frigul din aer, cu toate că atunci când intră împreună cu Vivienne pe o pereche de uși masive din lemn în ultima sală a bibliotecii fu foarte bucuros că-și aruncase pe el geaca din piele în dimineața aia.

Era ceva... nefiresc. Ceva nelalocul lui.

Iar senzația asta îi furnica pielea într-un fel care nu-i plăcea.

Vivienne simțea și ea același lucru. Își dădea seama după cum o vedea că săgetează cu privirea peste tot. Doar că ea

nu zicea nimic, așa că nici el nu avea să aducă vorba, deși știa că amândoi își puneau aceeași întrebare: oare să fi fost ceva legat de blestem și de undele magnetice?

Trecură printre șirurile lungi de rafturi cu cărți, spațiul dintre ele devenind din ce în ce mai strâmt, până când fu necesar ca Vivienne să meargă înainte, iar el, în urma ei. Își prinsese părul azi într-un coc dezordonat la ceafă și, în ciuda tuturor întâmplărilor, Rhys simți că-l mănâncă degetele să se întindă și să-l desfacă.

Oare cum ar fi reacționat ea?

Ți-ar fi tras un șut în ouă, așa cum meriți pe deplin, își aminti sieși, după care, alungându-și aceste gânduri, continuă s-o urmeze pe Vivi prin labirintul rafturilor.

Până la urmă, spațiul se lărgi și ajunseră într-o încăpere circulară, slab luminată, cu un birou din lemn de stejar masiv în mijloc, atât de înalt, încât Rhys abia ajungea la marginea lui. Vivienne, la înălțimea ei, trebuia să se ridice pe vârfurile picioarelor ca să zărească deasupra.

— Doamnă doctor Fulke? zise ea încet și un chip bătrân, veștejit, apăru deodată.

— Domnișoară Jones?

Zâmbind ușurată, Vivienne se lăsă la loc pe călcâie și-și potrivi geanta de pe umăr.

— Da. El e... asistentul meu pentru cercetare, zise, smucindu-și degetul mare în

direcția lui Rhys, iar el o privi pe bătrâna de la birou, întrebându-se dacă ea chiar o să creadă asta. Dacă era vrăjitoare și lucra la Penhaven, erau șanse mari ca ea să știe cine e.

Doar că femeii nu părea să-i prea pese. Abia dacă-i aruncă lui Rhys o privire scurtă, după care clătină din cap aprobator și scrise ceva la computerul din fața ei.

— Două ore, zise ea și se auzi un mic zbârnâit când dintr-o imprimantă ieși un autocolant pe care i-l întinse lui Vivienne. Ea se întoarse și i-l dădu lui Rhys.

INVITAT V. JONES scria pe el, iar dedesubt era o ștampilă marcând timpul, ceea ce-l făcu pe Rhys să-și încrețească fruntea.

— E... mult mai prozaic decât mă așteptam, comentă el.

— Trăim în secolul al XXI-lea, replică doamna doctor Fulke din locul în care stătea cocoțată, încrucișându-și brațele pe pieptul ei îngust. Iertați-ne că nu vă scrijelim numele cu pana pe un pergament.

— Păi, pergament nu-mi trebuie, dar o pană ar fi...

— Vă mulțumim, doamnă doctor Fulke, îl întrerupse Vivienne în grabă, trăgându-l pe Rhys după ea.

— Asistentul tău pentru cercetare? întrebă el, în timp ce se afundau printre rafturi.

— A fost primul lucru care mi-a trecut prin cap, șopti ea. Și, pe bune, nu e total neadevărat.

Vivi se opri când ajunseră în fundul sălii, arătând cu capul spre o serie de uși.

— Ia cu tine tot ce găsești într-o sală din astea și vin și eu peste vreo oră sau imediat cum termin cursul. Dacă ai nevoie de ajutor, poți s-o rogi pe doamna doctor Fulke sau pe oricare alt bibliotecar, dar să nu...

— Vivienne!

O făcu să se oprească apropiindu-se de ea și pregătindu-se s-o prindă de umeri, dar se răzgândi și se retrase la loc.

— Sunt adult, în toată firea, zise el. Cred că mă descurc să solicit ajutor fără să divulg toată povestea.

Buzele ei strânse îi dădeau de înțeles că poate ea nu credea asta, dar până la urmă Vivi tot făcu un semn de încuviințare.

— Bine. Te ajut și eu când mă întorc.

Și cu asta, se răsuci pe călcâie, într-un vârtej de păr blond și fustă neagră, lăsându-l singur pe Rhys în biblioteca ei profund sinistră.

Nu doar sinistră, ci apăsătoare. Magie străveche, profundă, zbârnâia prin încăpere ca un curent electric, acel tip de magie care te face să te simți un pic stânjenit, cu pielea dintr-odată excesiv de sensibilă și o ușoară durere de dinți.

Strâmbându-se, Rhys își îndreptă umerii și merse mai departe.

După un sfert de oră, și fără niciun fel de ajutor – mulțumesc foarte mult, Vivienne Jones –, Rhys se îndrepta, cu un teanc de cărți, spre una dintre ușile din spate.

Camera de studiu era minusculă, aproape claustrofobică din lipsa ferestrelor, singura sursă de lumină fiind un lampadar din sticlă groasă deasupra capului, iar ca mobilier, doar o masă mare din lemn în mijloc, o străveche placă din stejar care părea să dețină și ceva proprietăți magice. Când puse mâna pe tăblie, Rhys simți o ușoară vibrație.

Suspinând, deschise prima carte din stivă.

Era, în cea mai mare parte, în latină, iar Rhys își simți acea parte a creierului prinzând viață cu un scârțâit în timp ce citea. Neavând exercițiul limbii latine după ce terminase școala, simțise și o oarecare plăcere perversă de a nu fi un atât de bun cunoscător al ei ca tatăl și frații lui, insistând că nu merită să depui atâta trudă.

Acum poate că regreta.

Doar un piculeț.

Și, în timp ce citea, nu se putu abține să se gândească la tatăl lui, pe care cu certitudine ar fi trebuit să-l fi căutat chiar acum, în clipa asta; la drept vorbind, de acum câteva ore.

Simon ar fi știut ce era de făcut. El mereu

știa. Dar asta nu însemna că Rhys ar fi fost pregătit să discute cu el despre asta, deocamdată.

Oare din cauză că se temea de reacția tatălui său, când va afla că nu avusese dreptate într-o privință?

Sau din cauza lui Vivienne?

Scoase un geamăt și închise cartea din fața lui, frecându-se la ochi cu o mână.

Ce harababura naibii era toată povestea!

Cum ar fi putut să-i explice lui Simon că nu fusese vreun act de război din partea lui Vivienne, ci doar gestul unei adolescente rănite din dragoste – rănite de el, care fusese un nemernic desăvârșit – și un blestem scăpat de sub control? Simon n-ar fi putut înțelege. Din câte știa Rhys, Simon nici nu fusese vreodată adolescent, probabil. Părea plauzibil ca el să fi răsărit pe deplin format și înfricoșător, dintr-un nor sau ceva de genul acesta.

Și atunci își dădu seama Rhys pe cine putea să sune.

Simon ieșea din discuție, dar exista o variantă mai tânără și ceva mai puțin înfricoșătoare a lui.

Scoțându-și telefonul, Rhys socoti la repezeală ce oră era acasă, apoi apelă numărul. După vreo cinci minute, își regreta profund hotărârea.

— Trebuie să vii acasă.

— Să vin acasă? Așa blestemat și toate

alea? Wells, știu că nu sunt persoana ta preferată din toată lumea, dar să-mi dorești moartea mi se pare un pic cam prea mult.

— Nu-ți doresc moartea, idiotule, dar e evident că nu poți să rămâi acolo cu un clan de vrăjitoare care te-au blestemat.

Oftând, Rhys închise ochii și-și strânse rădăcina nasului între degetul mare și cel arătător. Tocmai asta îl îngrijora.

— Faci ca totul să pară mai rău decât a fost. N-a fost așa, a fost...

— Nu-mi pasă de cum a fost, îl întrerupse Wells, iar Rhys aproape că-l văzu stând în spatele tejghelei, la cârciumă, privindu-și chiorâș telefonul mobil. Trebuie să vii acasă și să vorbești cu tata despre asta.

— Sau, propuse Rhys, mai e un plan secund, destul de solid: nu fac niciuna din astea, iar tu mă ajuți să găsesc o metodă de a rupe blestemul fără să-l mai implicăm pe tata.

Llewellyn pufăi atât de tare în telefon, încât Rhys putu practic să-l simtă.

— Pot să mă interesez.

— Discret.

Wells scoase un sunet necuviincios.

— Ziua în care voi avea nevoie de indicații de la tine despre cât să fiu de discret e ziua în care o să mă arunc din vârful muntelui Snowdon[17].

— Atunci, e un eveniment de urmărit, replică Rhys, vesel. Urmă o tăcere de câteva

secunde, înainte ca Wells să spună:

— Pe bune, frate. Ai grijă. Ar fi... dacă ți s-ar întâmpla ceva vreodată... știu că am fi...

Îndreptându-și spinarea, Rhys își privi îngrozit telefonul.

— Doamne, Dumnezeule, Wells, termină, te rog.

— Ai mare dreptate, fu de acord Wells, dregându-și glasul. În orice caz, fă tot posibilul să nu mori. Ca fratele tău cel mai mare, eu am primul dreptul să te dobor, iar Bowen e al doilea la rând, așa că ar fi extrem de incorect să pieri acolo, în sălbăticia Americii, privându-ne pe noi de o asemenea șansă.

Ușurat la gândul că reveniseră la împunsături și nu mai aveau să-și împărtășească sentimente, Rhys încuviință, ciocănind cu pixul în masa de lectură.

— Mi se pare corect, bătrâne.

Încheie apelul și-și strecură la loc telefonul în buzunar, dorindu-și să se fi simțit mai optimist cu toată problema. Faptul că-l avea de partea lui pe Wells însemna, fără doar și poate, o binecuvântare, dar nu putea să fie suficient. Rhys trebuia să-și dea seama cât mai repede cu putință cum poate să rupă blestemul, dar, până în prezent, cărțile nu prea îi erau de ajutor.

A, erau acolo informații despre blesteme, dar cele mai multe arătau cum să le abați

asupra cuiva. După toate aparențele, nicio vrăjitoare nu-și dorise vreodată să rupă un blestem.

Tipic.

Când se strecură Vivienne în camera de studiu, după vreo oră și ceva, pe Rhys îl dureau ochii de cât încercase să parcurgă scrierile mărunte, îl durea creierul de la atâtea traduceri și-i înțepenise mâna de cât transcrisese fiecare părticică de informație care putea fi folositoare.

Și tot nu simțea că ar fi aflat mai multe decât știuse deja când venise acolo.

— Presupun că n-ai adus cafea, îi zise lui Vivienne, fără să-și ridice privirea. Nimerise peste o anecdotă despre un fermier scoțian care bănuia că-i fuseseră blestemate recoltele și se străduia să anuleze descântecul.

Dacă era să ne luăm după ilustrație, deznodământul părea să fie transformarea lui într-un motan destul de mare, dar tot era ceva mai mult decât nimic.

— Dac-aș fi încercat să aduc cafea în partea asta a bibliotecii, doamna doctor Fulke m-ar fi spânzurat de unghiile de la picioare, așa că, nu, răspunse Vivienne, cocoțându-se pe marginea mesei.

Atunci, Rhys sesiză iarăși mireasma, acel miros dulce, aproape zaharos, lipit de pielea ei, ceea ce-l făcu să strângă mai tare pixul în mână.

— Cum merge? se interesă ea, aplecându-se să vadă ce scria, iar Rhys se lăsă pe spătarul scaunului, rotindu-și umerii ca să mai elimine o parte din încordarea instalată acolo.

— Nu prea bine, recunoscu el. Dar, cinstit să fiu, nu m-am ocupat de asta decât de puțin timp. Și, normal, din moment ce nu vreau să atrag atenția celorlalți vrăjitori asupra a ceea ce fac, cam bâjbâi prin întuneric.

Vivienne se încruntă, o cută îi apăru deasupra nasului și Rhys vru iar să întindă degetul mare și să i-o netezească. Apoi, ea se ridică.

— Ei bine, acum sunt aici și pot să te ajut. Pe ce cărți nu te-ai uitat încă?

După o jumătate de oră, ea oftă și închise ultima carte, al cărei cotor scoase un scrâșnet rău-prevestitor.

— Așadar, asta nu e de niciun folos, zise și, aplecându-se pe deasupra mesei, întinse mâna spre un alt volum din teanc, dar chiar în clipa în care strânse coperta între degete, Rhys scutură din cap.

— Cu asta am încercat deja.

— Dar cu asta? întrebă ea, ciocănind cu degetele o altă carte, iar Rhys abia dacă ridică privirea și clătină iar din cap.

— Tot țeapă.

Vivienne își îndreptă spinarea pe scaunul ei.

— Bun, deci toată truda asta a fost un eșec, înseamnă?

Rhys își ridică în sfârșit ochii spre ea.

— Credeai c-o să fie ușor?

Ridicându-se, Vivienne își masă ceafa.

— Nu, doar că... N-ar fi trebuit să fie atât de greu să rupi un blestem. Mai ales unul atât de prostesc. Adică, adăugă ea, azvârlindu-și brațele în sus, noi abia dacă știam ce suntem.

Rhys era obosit. Era nervos. Și era, la propriu, blestemat, motiv pentru care cuvintele acelea îl iritară.

De fapt, era mai mult decât iritat.

Era înfuriat.

— Știați destule cât să mă blestemați când am plecat!

Vivienne se încruntă, ducându-și iar mâna la ceafă.

— N-ai plecat tu, ținu să-i amintească. Eu te-am părăsit după ce, brusc, ți-ai adus aminte că erai logodit.

Lăsându-și capul pe spate și privind tavanul, Rhys gemu.

— Nu eram logodit, eram promis, ceea ce nu e...

— Știu, îl întrerupse ea, ridicându-se. Nu e același lucru. Așa ai încercat să zici și la vremea aia, dar trebuie să-ți spun, Rhys, atunci n-aveam chef de discuții semantice și, în mod categoric, nici acum nu am.

Oare uitase el că putea să fie atât de

enervantă sau asta era o trăsătură nouă, încă o fațetă a adultei Vivienne pe care n-o descoperise?

Ridicându-se de pe scaun, Rhys se apropie de ea, dintr-odată conștient de cât de mică era sala de studiu, de cât de aproape erau unul de celălalt.

Dumnezeule, chiar era cazul să plece acasă. În Țara Galilor. Să zică „ducă-se dracului" toate astea și să plece.

În loc de asta, zise:

— Vara aia a fost importantă, Vivienne. A însemnat ceva.

Buzele lui Vivienne se întredeschiseră, respirația i se acceleră și fiecare celulă din corpul lui Rhys își dorea s-o atingă, chiar dacă mintea îi urla să se dea înapoi.

Deodată, Vivienne își îngustă ochii și făcu un pas spre el.

— A fost o idilă de trei luni de care abia dacă-mi mai amintesc.

— Vrăjeală, ripostă el.

— Categoric nu e vrăjeală!

Acum îl privea cu o furie fățișă, cu pumnii strânși pe lângă corp și apropiindu-se.

— Așadar, nu-ți amintești de prima dată când ne-am sărutat?

Rhys își amintea. Avea să-și amintească până în clipa morții. Erau în vârful colinei, cu cerul nopții de un violet delicat pretutindeni în jurul lor, cu aerul mirosind

a focuri de tabără și a vară, iar când o întrebase dacă poate s-o sărute, el deja își ținea respirația, dorindu-și ca ea să spună da mai mult decât își dorise orice în viață.

— M-am sărutat cu mulți, replică Vivienne, ridicând din umeri. După un timp, totul se amestecă.

— Hai, pe bune, zise Rhys. Cumva, el și Vivienne erau acum foarte aproape, îndeajuns de aproape ca el să vadă cât de mari i se făcuseră pupilele și cum i se ridica roșeața dinspre gât.

— Îhî, răspunse ea, dar Rhys văzu cum privirea îi coboară spre buzele lui. Cred că trebuia să fii mai memorabil.

— Și dac-ar fi să te sărut acum, zise Rhys, coborând vocea și privirea spre ea, ți-aș împrospăta memoria?

Ea urma să-l trimită la naiba. Sau să-l plesnească. Posibil, să-i ardă un genunchi în ouă. Pentru toate astea se simțea pregătit.

În schimb, Rhys nu se așteptase ca ea să se apropie atât de mult, încât trupurile să li se alinieze, piept la piept, șolduri la șolduri.

— Încearcă.

CAPITOLUL 15

În momentul în care buzele li se întâlniră, Vivi își dădu seama că făcuse o greșeală cumplită.

Probabil că fusese prea mult să spere că anii care trecuseră l-ar fi făcut cumva pe Rhys să sărute mai prost. Chiar și cu blestemul.

Și evident că îl mințise spunând că nu-și amintea sărutul lui. Își amintea totul, când venea vorba despre el. Fiecare sărut, fiecare atingere.

Acele luni cu Rhys Penhallow fuseseră materie primă pentru fantezii de-a lungul anilor, pentru jurnalul ei personal interzis minorilor.

Dar poate că nu mințise, în definitiv, deoarece, în timp ce el o săruta, ea își dădu seama că nu-și amintea precis cât de bine era. Cât de bun era el la asta.

O săruta de parcă ar fi murit de poftă s-o sărute în fiecare clipă din acești nouă ani trecuți, cu un ușor mârâit care-i vibra în piept când îi atingea limba cu a lui, sunet pe care Vivi îl resimți până în vârfurile degetelor de la picioare.

Cuprinzându-i obrajii cu palmele, Rhys îi înălță capul, dând și mai multă profunzime sărutului și, curând, degetele lui Vivi i se agățară de umeri, dorind, simțind nevoia să

ajungă cât mai aproape posibil de el.

Când Rhys făcu câțiva pași înapoi, trăgând-o după el, se ciocni cu șoldul de masă. Vivi auzi cum teancul de cărți într-un echilibru precar se izbi de podea, aproape ca din depărtare, în timp ce se întorcea, proptindu-se de marginea mesei, fără să-și desprindă nici măcar pentru o clipă mâinile de el, cu ochii închiși, cu sângele atât de înfierbântat în vine, încât se mira că nu-i ieșeau aburi prin piele.

— Dumnezeule, am uitat, murmură el, cu buzele fierbinți pe gâtul ei. Cum de am uitat?

Vivi nu putu decât să clatine din cap, fiindcă și ea uitase. Sau poate că „uitat" nu era cuvântul potrivit. Își alungase amintirea acestei legături, a acestei fierbințeli, din minte, împreună cu tot ceea ce ținea de Rhys. Își interzisese să-și aducă aminte cât era de bine între ei, fiindcă altfel ar fi însemnat ca flirtul de-o vară avut la 19 ani ar fi surclasat cumva oricare altă relație din viața ei adultă, ceea ce reprezenta o perspectivă prea deprimantă.

Sau poate din cauză că ți-era frică, îi aminti o mică voce din mintea ei. Pentru că era cel mai bun, l-ai pierdut prea repede.

Mâinile lui îi alunecau acum peste șolduri, adunând în sus materialul fustei și, chiar dacă Vivi își zise că ar fi complet sărită de pe fix dacă ar face sex cu fostul ei

într-o bibliotecă afurisită, nu-l împiedică. La drept vorbind, îl ajută, împingând geaca de pe umerii lui lați și, în același timp, așezându-se mai bine pe marginea mesei.

Rhys se plasă între picioarele ei și-l simți, tare și fierbinte, prin materialul blugilor lui, împingându-se în cuibul dintre coapsele ei, în timp ce continuau să se sărute, iar Vivi se propti cu o mână de masă, în spatele ei, ca să se poată încorda și să se lipească și mai mult.

Sunetul pe care-l scoase Rhys când ea își undui șoldurile spre el îi trimise lui Vivi un fulger electric prin șira spinării. Își lăsă capul pe spate ca să-i ofere un acces mai liber la gâtul ei, închizând ochii și strângându-i între degete marginile gecii.

Acum el o săruta din nou pe gură, mângâindu-i limba cu a lui, mișcându-și șoldurile peste ea într-un fel care o făcea să se simtă mai mult decât un pic nebună.

— Vivienne, murmură, cu buzele pe gâtul ei, cu degetele mângâindu-i coapsa, iar ea încuviință, dispusă și dornică.

— Atinge-mă, se auzi spunând. Rhys, te rog...

Purta ciorapi dres, dar chiar și-așa simțea apăsarea degetelor de-a lungul cusăturii dintre picioare. Zvâcni în sus sub atingerea lui, icnind.

— Bun, deci e clar că partea asta a blestemului n-a avut efect, murmură ea, iar

Rhys își ridică fața, cu ochii împâcliți de dorință.

— Ce?

— Nimic, răspunde ea, scuturând din cap. Doar fă-o mai departe.

Zis și făcut, iar Vivi își coborî fruntea pe umărul lui, strângându-l atât de tare de cămașă încât se mira că nu se rupe materialul.

Era ceva nebunesc. Irresponsabil. Prostesc.

Dar ea avea să meargă mai departe oricum.

Când Vivi auzi primul țipăt, cel dintâi gând care-i putu trece prin mintea ei încețoșată, amețită de poftă, fu acela că dăduse cineva peste ei.

Dar nu, când se auzi din nou țipătul, îi deveni clar că nu era chiar atât de aproape.

Rhys încremenise și el, cu capul puțin aplecat spre ușă.

— Presupun că nu e un sunet normal în bibliotecă.

Doar pe jumătate conștientă de ceea ce se petrecea, Vivi clătină din cap, clipind din ochi.

— Nu, este...

Cel de-al treilea țipăt cu urmat de un huruit gros, iar Vivi sări de pe masă, trăgându-și în jos pe picioare fusta cu o mână, în timp ce Rhys, ținând-o de cealaltă, o trăgea spre ușă.

— Haide!

Când ieșiră din sala de lectură, doamna doctor Fulke deja coborâse de la masivul ei birou și privea atentă printre stivele de cărți către partea obișnuită a bibliotecii, cu chipul ei boțit și mai încrețit de îngrijorare.

— E ceva în neregulă, rosti ea, clătinând din cap, iar Vivi avu senzația că nici măcar nu vorbea cu ei.

Rhys o trase înapoi, pe unde veniseră de dimineață, printre rafturile cu cărți, din ce în ce mai aproape de țipătul acela îngrozitor.

Ciudățenia era că, pe cât se apropiau mai mult de sursa sunetului, pe atât mai tare se zbătea inima lui Vivi, nu doar de teamă, ci de aceeași copleșitoare senzație de magie resimțită mai devreme, acea senzație rece de nepotrivire care se strecurase în ea din clipa în care pătrunseseră în bibliotecă.

Ea și Rhys țâșniră afară dintre rafturi și frigul aproape că-i sorbi aerul lui Vivi din plămâni. Mai devreme, fusese frig.

Acum era ger, într-atât încât aproape producea durere. Privi în jur cu ochii mari. Studenții se ghemuiseră sub mesele de lectură, stăteau cuibăriți prin colțuri, iar în mijlocul sălii...

— Asta nu e...? întrebă Rhys, iar Vivi nu putu decât să încuviințeze, năucită.

— E o fantomă.

Rhys privi fix arătarea din fața lor,

întrebându-se cum era posibil ca o persoană care crescuse acolo unde crescuse el să nu mai fi văzut niciodată o fantomă.

Ca să respectăm adevărul, el de fapt nici nu credea că blestemățiile alea există în realitate, fiindcă nu s-ar fi găsit un loc mai bun pentru ele decât conacul Penhaven.

Fantoma asta părea cât se poate de reală.

Femeia era de un albastru-verzui strălucitor, cu ochii mari pe chipul palid și picioarele atârnând doar cu puțin deasupra podelei. Dar cea mai mare bizarerie la ea era vestimentația. Purta blugi, o cămașă din flanel peste un tricou și o pereche de ghete Converse înalte, mâzgălite cu markerul pe boturi, cu părul întunecat prins la spate într-o coadă de cal răvășită. Și le arunca priviri furioase.

Indiferent de când murise, nu fusese de prea mult timp, ceea ce lui Rhys i se părea mai neliniștitor decât ar fi putut explica.

Puștiul aflat cel mai aproape de el, un băiat înalt și costeliv, în blugi, o geacă cu glugă și emblema Colegiului Penhaven, stătea așezat pe podea, cu mâinile ridicate deasupra capului, de parcă ar fi vrut să se apere de o lovitură.

— Ce dracu' e asta? îl întrebă el pe Rhys, iar Rhys se abținu cu greu să-i răspundă: De unde pana mea vrei să știu?

Vivi se apropie puțin de arătare.

— Ce-o căuta? întrebă ea.

Fantoma se mișca în continuare înainte și înapoi, legănând-și capul dintr-o parte în cealaltă și, da, chiar părea să caute ceva prin rafturi, cu chipul palid contorsionat de încruntare.

Și deodată păru să-l vadă.

— Fir-ar al naibii, bombăni Rhys.

— Cred că se uită la..., începu Vivienne, dar până să-și poată sfârși propoziția, se auzi un țipăt de banshee[18] și fantoma zbură spre el.

Pe moment, frigul pe care-l simțise Rhys mai devreme păru să-l străbată din cap până-n picioare, învăluindu-l ca și cum ar fi căzut în mare.

După care zbură.

Bine, mai degrabă se rostogoli ușor deasupra podelei, spinarea lui având un contact dureros cu un raft cu cărți. Ca prin ceață, auzi lemnul pârâind, clătinându-se, țipetele studenților din bibliotecă, bubuitul picioarelor alergând și pe Vivienne strigându-i numele. Dar, peste toate astea, încă auzea țipătul ascuțit emis de fantomă, precum șuierul ceainicului Satanei, iar când încercă să se ridice în capul oaselor, tresări de durere, ducându-și mâna la coaste. Nu părea niciuna ruptă, dar îl dureau fără îndoială și, în cazul în care chestia aia se hotăra să mai țâșnească o dată peste el...

Fantoma era acum cu spatele spre el, concentrându-și atenția asupra etajerelor

din fața ei și, sub privirile lui Rhys, degete fantomatice se întinseră să ia o carte, doar că fantoma scoase un răget de frustrare când mâna îi trecu prin orice încerca să apuce. Cu toate astea, încercă iar și iar, mișcările devenind tot mai smucite și mai repezite. Rhys își înghiți nodul din gât și încercă să se pună pe picioare.

Vivienne încă era acolo, încruntându-se la arătare și, când încercă să facă un pas ezitant și mai aproape de ea, Rhys ridică un braț.

— Vivienne! strigă el, iar capul fantomei se răsuci brusc, mijindu-și ochii.

O simți cum își adună energia, iar temperatura din încăpere scăzu și mai mult, atât de mult, încât acum își putea vedea aburii răsuflării și fiecare fir de păr de pe corp părea să i se fi zbârlit.

Încordându-și forțele pentru încă un atac, Rhys scrâșni din dinți.

Dar deodată fantoma se opri, plutind ușor spre dreapta și aruncând priviri furioase spre Vivienne, care încă rămăsese pe loc, studiind-o ca pe un puzzle a cărui dezlegare nu prea reușea s-o descopere.

Cu un sunet situat undeva între un oftat și un vaiet, fantoma și lăsă capul să cadă și, la fel de brusc ca un balon de săpun spart, dispăru.

În sală se făcu imediat mai cald. Rhys privi în jur.

Cei câțiva studenți fugiseră, lăsându-i pe el și pe Vivienne singuri printre mese răsturnate, manuale abandonate și pagini de caiet căzute pe podea, biblioteca devenind dintr-odată extrem de tăcută, după tot acel haos.

Rhys se duse spre Vivienne, luându-i ambele mâini în ale lui. Erau înghețate, așa că-i încălzi degetele între palme.

— Te simți bine? o întrebă, cu glas scăzut.

Cu câteva momente mai devreme, se sărutau. De fapt, era mai mult decât sărutat. Rhys știa când un sărut însemna doar un sărut sau când era un preludiu pentru mai mult, iar ceea ce făcuseră ei în camera de studiu urma categoric să ducă undeva. Încă-i simțea gustul pe limbă, încă simțea fierbințeala umedă pe care o atinsese între picioarele ei.

Doar că ea acum își trase mâinile din ale lui și făcu un pas înapoi, cu o privire ușor distantă.

— Bine, răspunse. Tu?

Rhys își pipăi din nou cu precauție coastele.

— Nimic din ce n-ar drege o baie fierbinte și un whisky bun.

Ea clătină aprobator din cap, apoi se întoarse spre rafturile prin care scotocise fantoma.

— Ce-o fi căutat?

— Asta te preocupă pe tine? se miră

Rhys, ridicând din sprâncene. Nu faptul că fantomele există?

— Și asta, acceptă ea, apropiindu-se de etajeră și încrețindu-și fruntea în timp ce examina titlurile de acolo. Tu ai mai văzut vreodată una?

— Categoric, nu, declară Rhys, îndesându-și mâinile în buzunare, străbătut de un fior. Încă putea să simtă nefireasca răceală a fantomei lunecând peste el, amintindu-și cum, dintr-odată, nu se mai simțise stăpân pe propriul trup.

Al naibii de înfiorător.

Și nu era vorba doar despre răceala pe care o simțise: chestia aia era furioasă pe el. Dar de ce?

— Domnișoară Jones.

O femeie se oprise în cadrul ușii dintre biblioteca obișnuită și sala Colecțiilor Speciale, cu doamna doctor Fulke foindu-se agitată în spatele ei. Putea să fi avut orice vârstă între 50 și 80, cumva atemporală și străveche totodată, cu părul ca un șoc alb prin contrastul cu pielea întunecată. Și purta, din câte-și dădea seama Rhys, vreo șaizeci și opt de eșarfe.

De lângă el, Vivi oftă din rărunchi.

— Doamna doctor Arbuthnot, rosti ea, după care întoarse capul spre Rhys. Directoarea Vrăjitoriei.

CAPITOLUL 16

Vivi nu mai fusese niciodată în departamentul de vrăjitorie, așa că se miră să constate că era foarte asemănător cu clădirile obișnuite din campus, doar că mai frumos. Podelele erau din marmură, nu cu linoleum, pereții tapetați cu un damasc verde-închis, iar scaunele din biroul doamnei doctor Arbuthnot erau tapițate cu catifea, în locul celor din plastic tare și poliester cu care era dotat cel al lui Vivi.

Dar biroul era tot mic, avea tot o singură fereastră și, când doamna doctor îi întinse o cană cu ceai, Vivi observă un teanc de lucrări pe marginea mesei, așteptând să fie corectate și notate.

— Ați vrea să-mi spuneți ce anume căutați în Colecțiile Speciale? întrebă acum doamna doctor Arbuthnot, așezându-se de cealaltă parte a mesei de lucru, față de Vivi și Rhys.

Vivi nu știa ce gândea Rhys, dar ea se știa convocată în biroul directoarei și sorbea din ceai, străduindu-se să-și regăsească măcar o parte din stăpânirea de sine. Între

sărut și fantomă, creierul parcă se sfărâmase într-un milion de bucățele și știa că avea nevoie de fiecare fărâmiță din acel creier ca să poarte o discuție față în față cu directoarea Vrăjitoriei.

— Am avut un nefericit incident magic, răspunse Rhys zâmbind, în timp ce-și ducea la rândul lui cana la buze. Ceva a mers rău în timp ce încărcam undele magnetice, ca responsabilitate a mea în calitate de membru al familiei întemeietoare a acestui oraș.

Farmec și autoritate, de obicei o combinație câștigătoare, doar că Vivi văzu expresia doamnei doctor Arbuthnot asprindu-se.

— Un incident, repetă ea, cu o voce lipsită de intonație, după care-și făcu de lucru adunând hârtiile de pe masă. Ei bine, se pare că incidentul acesta a eliberat o fantomă de un foarte puternic farmec de legare, așa că vă sugerez să reparați situația cât mai curând posibil.

— Un farmec de legare? se miră Vivi, aplecându-se. Mai auzise de așa ceva, doar că erau lucrări magice puternice, mult mai serioase decât orice încercase ea vreodată. Fantoma pe care am văzut-o astăzi fusese legată?

Colțurile gurii doamnei doctor Arbuthnot se arcuiră în jos, dar directoarea încuviință.

— Piper McBride, în 1994. Una dintre cele mai bune studente ale noastre. Din nefericire, a devenit prea interesată de artele mai întunecate, iar când a încercat un contact cu lumea cealaltă, a sfârșit sacrificându-se accidental pe ea însăși. Iată de ce avem reguli atât de stricte despre interzicerea anumitor tipuri de magie. Dacă-ți faci de cap cu ce nu trebuie, îți aduce moartea, așa cum, din nefericire, a aflat Piper.

Doamna doctor Arbuthnot așeză lucrările înapoi pe masă, cu o înfățișare distantă.

— Iar când o vrăjitoare face așa ceva ca rezultat al magiei umbrelor, nu avem de ales, trebuie să-i legăm spiritul.

Vivi nu auzise niciodată de așa ceva, dar era logic. Magia însemna energie, mai mult sau mai puțin. Când întrebuințai prea multă, putea să te stoarcă de toată forța vitală. Iar dacă mureai înfăptuind o lucrare extrem de puternică, energia aceea trebuia să ajungă undeva.

Ca, de exemplu, în crearea unei fantome.

— Dar acum, continuă doamna doctor Arbuthnot, revenind la tonul ei energic, farmecul care a legat spiritul lui Piper a fost rupt, așa că ea e liberă să provoace haos. Ceea ce înseamnă, evident, o preocupare a noastră.

Înlănțuindu-și degetele, doamna doctor

Arbuthnot își puse mâinile pe masă, studiindu-i din priviri pe Rhys și pe Vivi.

— Părțile normale ale colegiului și cele specializate conviețuiesc în armonie. Un lucru pe care cred că-l cunoașteți foarte bine, domnișoară Jones. Doar că fantomele în bibliotecă vor însemna în mod evident un mare necaz pentru administrație.

Vivi chiar simți cum o părticică minusculă din sufletul ei se veștejește sub privirea doamnei doctor Arbuthnot.

— Absolut, fu ea de acord. Motiv pentru care...

— Motiv pentru care veți rezolva situația, replică doamna doctor, expediind cuvintele ca niște proiectile, așa că Vivi încuviință atât de energic, încât fu cât pe ce să-și verse ceaiul.

— Da. Da. Sigur că așa vom face.

— Bun, zise directoarea. Îi mai fixă cu privirea pentru câteva clipe, după care le făcu semn cu mâna spre ușă. Acum puteți pleca, amândoi.

Rhys și Vivi își puseră cănile de ceai pe masa ei cu atâta grabă, încât zăngăniră, după care o zbughiră spre ușă.

După ce traversară înapoi campusul și se văzură adăpostiți în siguranță în biroul lui Vivi, Rhys trase aer adânc în piept și se trânti pe scaunul din fața mesei.

— Bun, acum te înțeleg.

— Mulțumesc, zise ea, apăsându-și

pieptul cu palma, ca și cum ar fi putut să-și oprească inima să iasă în galop de acolo. Sunt aprige, nu-i așa?

— La extrem. Și cum anume ar trebui să legăm noi la loc o fantomă?

Clătinând din cap, Vivi ocoli masa și se așeză pe scaunul ei.

— Habar n-am. Dar trebuie.

Atunci îi veni o idee care se contură atât de repede, încât aproape c-o putu vedea.

— Rhys, zise, așezându-și amândouă palmele pe masă.

— Da! răspunse el, privind-o bănuitor.

— Asta trebuie să facem. O să ne ia ceva timp până ne dăm seama cum să rupem blestemul, dar până atunci, putem măcar să rezolvăm toate problemele provocate de blestem. Cum am reparat situația aseară, la prăvălie.

Rhys o privi ca și cum i-a mai crescut un cap.

— Totuși, n-am reparat-o noi. Mătușa ta a reparat-o.

Vivi doar scutură din cap, o parte din acel îngrozitor sentiment de vinovăție atenuându-se în sfârșit. Puteau să facă asta, numai ei doi. Să îndrepte relele pe care le provocaseră accidental.

— Dar tu ai fost capabil să le convingi pe fetele alea că nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Că putea să iasă un rahat mare cât casa, dar n-a ieșit.

— În primul rând, a fost categoric aproape un rahat mare cât casa, replică Rhys, scoțându-și geaca și atârnând-o pe spătarul scaunului. Și, în al doilea, Vivienne, nu putem să tot stingem incendii în stânga și-n dreapta. Mai ales când nici măcar nu știm cum ar putea arăta incendiile alea.

— Poate că nu, zise Vivi, lăsându-se pe spate, dar putem încerca.

— Savurez optimismul tău, Vivienne, zău că da.

Ea se strâmbă.

— Nu fi cinic, Rhys. Nu în situația asta.

— De obicei, nu sunt, zise el. Răsuflă zgomotos, trecându-și o mână prin păr, care se așeză perfect la locul lui, făcând fără îndoială Chestia Aia și determinând-o pe Vivi să geamă pe dinăuntru. Chiar nu era corect. Toate părțile rele ale blestemului, dar niciuna dintre cele caraghioase? Ce compromis mai era și ăsta?

O porcărie totală, din punctul de vedere al lui Vivi.

Telefonul lui Rhys bâzâi deodată în buzunar. Îl scoase și-l privi încruntându-se.

— Of, fir-ar a naibii! mormăi el.

— Ce e?

— S-a bulit ceva la muncă, răspunse Rhys, fără să-și ia ochii de pe telefon și mișcându-și la repezeală degetele pe ecran.

Dintr-odată, Vivi simți frig în fundul

stomacului.

— E din cauza tuturor ăstora?

E din cauza mea?

— Sigur că nu, răspunse imediat Rhys, ridicându-și ochii pentru o clipă ca să-i adreseze un zâmbet. În turism se întâmplă tot felul de rahaturi.

Mințea, Vivi știa asta. În primul rând, nu era prea priceput la minciuni, cumva îl trădau ochii. Și, în al doilea, știa că partea aceea a magiei lui Rhys implica norocul. Ce abilități mai grozave să ai atunci când planifici excursii pentru oameni? Dacă mergea ceva rău, era din cauza blestemului, ceea ce însemna că era, într-adevăr, din cauza ei.

Rhys ar fi total îndreptățit s-o învinuiască pe ea, doar că, în loc de asta, el încerca s-o facă să se simtă mai bine.

Ceea ce, de asemenea, era profund injust.

— Prietene! strigă el vesel la telefon, arătând încordat chiar dacă vocea îi era numai farmec și lejeritate. Am auzit c-ai dat cu oiștea-n gard.

Cu oiștea-n gard? îl imită ea, mimând din buze, iar el își dădu ochii peste cap și ridică din umeri, foindu-se pe scaun.

— Nu, nu, nu-i absolut nicio problemă, zise Rhys, chiar dacă scotocea disperat după ceva pe masa ei de lucru.

Vivi îi întinse un carnet și un pix, iar el îi mulțumi ridicând degetul mare, apoi se

aplecă să mâzgălească pe carnet.

— Sigur că pot să ți le descurc pe toate, nicio problemă.

În următoarele zece minute, Vivi stătu pe scaunul ei și urmări cum Rhys se transformă cumva din frivolul și nepăsătorul pișicher pe care-l cunoscuse în omul cel mai competent de pe planetă.

Dădu telefoane. Notă diverse lucruri. Alte apeluri telefonice, urmate de mai multe e-mailuri. La un moment dat, își suflecă mânecile și se așeză acolo, vizavi de ea, cu telefonul strâns între umăr și ureche și coatele sprijinite pe coapsele larg desfăcute, iar Vivi se simți în pragul leșinului.

Când în sfârșit termină cu apelurile telefonice și e-mailurile, și SMS-urile, și cine mai știe cu ce altceva, Rhys se trânti la loc pe scaun, prelingându-se atât de jos, încât ajunse cu capul pe șezutul scaunului, iar Vivi nu făcu un salt de pe scaunul ei ca să-l încalece, fapt care demonstra cu adevărat foarte multă capacitate de reținere din partea ei, după cum își zise în gând.

Și totuși, ceva trebuie să se fi zărit pe fața ei, fiindcă el o privi curios.

— Ce e?

Scuturând din cap, Vivi își drese glasul și căută cel mai puțin sexy lucru care-i putea trece prin minte, o copie a programei sale de învățământ.

— Nimic, răspunse apoi.

CAPITOLUL 17

— O fantomă, zise Gwyn, privind-o peste umăr pe Vivi. Erau la Ceva Periculos, dar Gwyn pusese anunțul de închis de îndată ce intrase Vivi, iar acum reumplea rafturile cu jurnale legate în piele și grimoare.

— O fantomă, încuviință Vivi, sprijinindu-se cu coatele pe tejghea.

— De genul Casper.

Vivi scutură din cap.

— Mult mai înfricoșătoare de atât, credemă.

Pe cât de scurt fu capabilă, îi povesti lui Gwyn despre ceea ce se întâmplase în bibliotecă, adăugând:

— Doar că problema cea mai mare...

— Există o problemă mai mare decât o fantomă înfricoșătoare?

— Îhî. Acum sunt implicate și vrăjitoarele de la colegiu.

Acum era rândul lui Gwyn să-și dea ochii peste cap.

— Ciudatele alea, comentă ea.

Vrăjitoarele care lucrau la Penhaven se ținuseră totdeauna la distanță de Vivi și de

familia ei, probabil din cauză că erau, în majoritate, venetice și, după cum bănuia Vivi, deoarece nu vedeau cu ochi buni prăvălia. Dumnezeu e martor că nu puseseră niciodată piciorul în ea. Erau prea serioase, prea savante în privința magiei pentru lucruri de genul acesta.

Paguba lor, își zise Vivi, în timp ce studia o grămăjoară de cristale stivuite pe o catifea mov, pe tejghea.

— În orice caz, ele vor să „rezolvăm situația", ceea ce, cum să zic, vrem și noi.

Gwyn pufni.

— Zi-le lor despre blestem. O să ai până săptămâna viitoare un eseu de cincizeci de pagini despre blesteme, dar probabil nicio soluție veritabilă.

— Rhys zice că suntem snoabe.

Gwyn scoase un „huo" la faza asta.

— Dumnezeule mare, un băiat vrăjitor Penhallow să spună despre oricine că e snob e al naibii de savuros. Și spune-i că mai întâi au fost impertinenți față de mama.

— Am încercat, răspunse Vivi, dar n-am prea vrut să intru în toate discuțiile astea, știi? cu cât vorbesc mai puțin cu Rhys, cu atât e mai bine.

Nu mai adăugă și că, atunci când nu vorbeau, se sărutau, ceea ce era o problemă.

Cu toată sinceritatea, lui Vivi nu-i venea să creadă că se întâmplase. Chiar și acum, părea ca un vis sau ceva care i s-a întâmplat

altcuiva. Sigur nu fusese atât de total tâmpită, încât să se giugiulească cu Rhys, în chip de... ce? Provocare? Pariu?

Tocmai de-asta ajunseseră într-o asemenea situație, în primul rând. În mod normal, ea era o persoană pe deplin rațională și calmă, dar Rhys Penhallow o făcuse să-și piardă complet mințile. Iată de ce trebuiau să rupă blestemul și să-l trimită în treaba lui pe Rhys, cât mai curând posibil, înainte ca ea să facă un lucru cu adevărat nebunesc, cum ar fi să se culce cu el.

Din nou.

Gwyn termină de aranjat și se întoarse spre ea, ștergându-și palmele de coapse.

— Ei bine, începu ea, mama o să fie entuziasmată...

Se opri brusc, privind-o fix pe Vivi.

— Ce e?

Mijindu-și ochii, Gwyn se aplecă peste tejghea, mai aproape.

— Vivienne Jones. Ce s-a întâmplat azi între tine și Rhys?

— Nimic, răspunse imediat Vivi, însă faptul că se simți literalmente îmbujorându-se nu-i prea susținu afirmația.

Iar Gwyn o știa. Bătu din palme, chițăind.

— I-ai tras-o în biroul tău?

— Ce? Nu!

— În bibliotecă?

— Nu, răspunse Vivi, desprinzându-se de

tejghea și manifestând dintr-odată un viu interes pentru selecția de cărți de tarot. Nu și-a tras-o nimeni.

Ceea ce era adevărat. Ea și Rhys nu făcuseră nimic altceva decât să se sărute. Teoretic vorbind.

Dar dacă n-ar fi fost întrerupți?

Vivi nu fusese niciodată amatoare de sex în public, însă uitase că Rhys era capabil s-o facă să se simtă de parcă ar fi murit dacă nu l-ar fi avut chiar în secunda aia. Ca și cum pielea ei ar fi fost prea strâmtă, iar a lui, prea departe, ca și cum și-ar fi dorit să se strecoare înăuntrul lui.

Și de-asta era el periculos. Uitase de ea de îndată ce ajunsese să fie cu el și iată ce se întâmplase.

— Fată, dacă doar sărutatul cu el te poate face să ai fața asta, trebuie s-o spun, nu mă mai mir că ai fost atât de distrusă atunci când v-ați despărțit. Toată faza cu blestemul începe acum să capete mult mai mult sens.

— Ha-ha, ripostă Vivi, dar imediat își acoperi fața cu palmele și gemu. A fost doar o prostie fără seamăn, ceea ce am făcut.

— Iubito, încă o dată, aveai 19 ani și erai foarte supărată și...

— Nu asta. Adică, da, și asta e sus de tot pe scara prostiei, dar mă refeream la faptul că l-am sărutat azi. Asta doar complică lucrurile.

— În ce fel?

Când Vivi nu răspunse, ci doar o privi, Gwyn ridică ambele mâini.

— Nu, eu vorbesc serios. În ce fel? Acum nu mai ai 19 ani. Doar nu crezi că el o să fie alesul și ai de gând să te măriți cu el pe o colină plină de iepurași.

— Iepurași?

— Fii atentă la mine. Ești o femeie matură care trece printr-o perioadă stresantă a vieții, iar acum fostul tău, al naibii de sexy, s-a întors în oraș și vrea să te pupe până te albește. Eu aș zice să bați fierul cât e cald, puiule.

Vivi nu se putu abține să zâmbească. Își încovoie degetele pe unul dintre cristalele de pe tejghea.

— Asta a fost mereu filosofia ta, Gwyn, dar nu și a mea.

— Dar ar putea să fie, insistă Gwyn. Și, de ce nu?

Vivi își dădu seama că nu prea avea răspuns la întrebarea ei. Săruturile de azi fuseseră bune. Foarte bune.

De ce n-ar face-o iar, dacă ar vrea?

Corbul de deasupra ușii croncăni, iar Vivi și Gwyn se întoarseră să-l vadă intrând pe Rhys. Își schimbase hainele din dimineața aia, dar tot era, ca de obicei, în jeans și pulover, de data asta unul verde, iar Vivi fu nevoită să-și înăbușe un suspin la vederea lui.

Gwyn o observă totuși. Îi aruncă o privire

lui Vivi, după care se întoarse să mai pună marfă pe rafturi.

— Bună, nemernicule, strigă ea. Rhys ridică o mână.

— Și eu sunt încântat că te văd, Gwyn. Presupun că Vivienne ți-a povestit despre întâlnirea noastră de azi-dimineață, nu?

Vivi scăpă cristalul pe podea și sunetul se auzi surprinzător de tare în tăcerea din magazin, iar zâmbetul lui Gwyn, când întoarse capul și-o privi peste umăr, fu de-a dreptul plin de veselie.

— A, mi-a povestit.

— Gwyn, șuieră Vivi, însă Rhys păru netulburat în drumul lui spre tejghea.

— Trebuie s-o spun, n-am crezut niciodată că o să văd o fantomă, continuă el, iar Vivi își dădu ochii peste cap.

Sigur că da. El vorbea despre fantomă, nu despre ceea ce se petrecuse între ei doi.

Dar apoi, când el se opri lângă ea, sprijinit cu coatele de tejghea, i se păru că-i vede colțul gurii arcuindu-se ușor în sus.

— Mi-ar putea veni în minte vreo câteva lucruri mai deprimante decât bântuirea unei biblioteci, zise Gwyn. Măcar, dacă ești într-un cimitir, sau mai știu eu unde, ai ce să faci, știi? O estetică de menținut. Dar să fii captiv într-o bibliotecă din cauză că ai uitat să plătești o amendă în 1994 sau alte alea? Naspa rău.

— Eu cred că ea căuta ceva, zise Vivi,

încercând să nu ia în seamă cât de aproape de ea era Rhys și cât de bine mirosea. O fi făcut duș după întâmplarea din bibliotecă? Sau poate că mirosea bine tot.

Bun, era cazul să-și vină în fire, naibii.

Dregându-și glasul, se desprinse de tejghea.

— La fel de ciudat este și că a apărut tocmai acum.

— Asta-i din cauza blestemului, nu? întrebă Gwyn, coborând de pe scară.

Rhys încuviință, întorcând-se puțin cu fața spre Vivi.

— Sau a undelor magnetice, mai precis.

— Ce altceva ar mai putea să facă undele magnetice? se interesă Gwyn, încrețindu-și fruntea și privindu-i pe cei doi. Jucării demonice, fantome...

— Nu știm, recunoscu Vivi, oftând. Și tocmai asta e problema. Toată magia din oraș a luat-o razna și e imprevizibilă. Așa că se poate întâmpla orice.

Își aminti din nou de chipul disperat al fantomei, de felul în care cerceta neobosită rafturile cu cărți. Părea dezorientată și speriată, iar asta era din cauza ei. Blestemul ei era răspunzător pentru asta.

Un blestem de ruperea căruia nici nu se apropia.

CAPITOLUL 18

După ce zi avusese, Rhys avea nevoie de cofeină și, cum cafeneaua era doar puțin mai încolo de Ceva Periculos, propuse ca el și Vivienne să meargă până acolo și să ia câte una.

Pe drum, fu nevoit să recunoască faptul că Graves Glen era un loc frumos. Soarele apunea dincolo de munții scunzi care înconjurau orașul, dând cerului o nuanță de mov închis. Luminițele înșirate între stâlpii de electricitate clipeau și, în toate vitrinele magazinelor erau decorațiuni încântătoare: o grămadă de dovleci, vrăjitoare din carton pe cozi de mătură, alte și alte luminițe.

— E ca și cum am fi într-o felicitare suvenir, remarcă Rhys. „Salutări din Orașul Halloweenului".

Vivienne chicoti, încrucișându-și brațele.

— Aici nu te contrazic. E fără doar și poate un loc potrivit ca să fii vrăjitor. Chiar și în secret.

— Practic, toți suntem vrăjitori în secret, zise Rhys, dar înțeleg unde bați.

Seara începuse să fie răcoroasă, dar acea

răcoare dulce, oarecum plăcută, din serile perfecte de toamnă, spre deosebire de nefirescul frig din bibliotecă. Și în Țara Galilor erau astfel de seri, dar ceva mai devreme în cursul anotimpului și, de obicei, nu atât de blânde.

Și totuși, în timp ce hoinărea pe străzile pavate cu piatră cubică, împreună cu Vivienne, Rhys simți cum îi pătrunde în oase un ciudat dor de casă. Vivienne era la locul ei în decorul acesta, la fel de perfect potrivită ca o piatră prețioasă.

Dar locul lui unde era?

Nevrând să urmeze acest curs al gândirii extrem de melancolic, Rhys o înghionti cu cotul pe Vivienne.

— Și, cum anume funcționează aici? Faza cu vrăjitoria secretă. Mai ales la colegiu. Poți să descoperi cine mai e vrăjitor, nu?

Vivienne ridică din umeri și-și îndesă după ureche o șuviță răzleață.

— Foarte mulți omeni își vâră nasul în vrăjitorie acum, așa că nu e chiar ciudat să te intereseze astfel de lucruri.

— Sau să ții o prăvălie, adăugă Rhys, iar ea încuviință.

— Sau așa.

— Dar ceilalți studenți de la colegiu încă nu știu că merg la școală alături de vrăjitori, este?

— Este, confirmă Vivienne, chiar când ajunseră în dreptul cafenelei.

La fel ca toate magazinele sau restaurantele de-a lungul acestei fâșii din strada principală, era împodobită pentru Halloween, cu mici dovleci lipiți pe vitrina de la stradă, iar ușa era încadrată de o ghirlandă de becuri de forma unor cazane miniaturale.

Când să intre, Rhys ținu ușa pentru o familie cu un bebeluș înfofolit într-un cărucior, căruia îi zâmbi când trecură pe lângă el, iar când își ridică privirea, văzu că Vivienne îl urmărea cu o expresie neobișnuită pe chip.

— Ce e? întrebă el, dar ea doar scutură din cap și arătă spre tejghea.

— Ceai?

— Ceai, confirmă el.

După ce comandară – ceai englezesc simplu pentru Rhys, ceva cu miere și lavandă pentru Vivienne – se duseră într-un separeu aproape de fundul salonului și, deodată, Rhys deveni conștient de cât de plăcut era decorul acesta, cât de intim.

— Așa.

— Așa.

Stătură acolo cu cănile aburinde de ceai pe masă, dar niciunul dintre ei nu făcu vreo mișcare ca să bea. În loc de asta, Rhys o privea pe Vivienne, iar Vivienne se uita oriunde, numai la el nu, răsucind agitată mănușile fără degete din mâini, trăgând de marginile lor până când Rhys se temu c-o

să le destrame.

Își puse o mână peste una dintre ale ei și, la naiba cu toate, chiar prin lâna mănușilor, chiar dacă abia îi atingea pielea dezgolită a încheieturilor, simțea efectul atingerii tocmai până în tălpi, având impresia că i se aprinde toată pielea de prezența ei.

— Cred că ar fi cazul să discutăm despre bibliotecă.

Până să-și termine fraza, ea deja scutura din cap, revărsându-și părul auriu peste umeri.

— Nu. Nu, nu, nu, nu. Nu trebuie. E un lucru despre care în niciun caz n-avem nevoie să discutăm.

— Vivienne.

— A fost o prostie și n-a fost decât un sărut, continuă ea.

Roșeața începuse să urce de pe gâtul lui Vivienne, dar tot își trase mâna de sub a lui și repetă:

— N-a fost decât un sărut.

Rhys n-o cunoscuse prea mult timp pe Vivienne în profunzime, dar îi recunoscu expresia feței de acum.

Subiectul era închis și să insiste în legătură cu asta nu i-ar fi adus nimic bun.

Așa că-și trase mâinile la loc, lăsându-le pe marginea mesei și bătând cu degetele, în timp ce privea în jur.

— Aglomerat, aici.

Evident ușurată de schimbarea

subiectului, Vivienne încuviință și-și luă cana.

— Mereu e aglomerat. Avem noroc că am găsit o masă.

Aplecându-se, Rhys smuci discret din cap în direcția barmaniței, o fată scundă cu părul de un turcoaz deschis și ochelari cu ramă groasă.

— Vrăjitoare? întrebă el încet, iar Vivienne nici măcar n-avu nevoie să privească încolo ca să vadă la cine se referea.

— Îhî. Aici angajează numai vrăjitori. De obicei, studenți de la colegiu. E parte din ceea ce face ca treburile să meargă atât de lin pe-aici. E un fel de descântec ușor prin care niciodată nu se greșesc comenzile, chestii din astea.

Amândoi deveniră conștienți în același timp de semnificația cuvintelor ei și, cu mișcări încete, își coborâră privirile spre ceaiurile din fața lor.

— Așa. Magia ajută la funcționarea localului.

— Îhî.

— Iar magia e acum... alterată.

— Poate că n-o fi afectat și cafeneaua.

O văzu pe Vivienne cum își adună puterile înainte de a-și lua cana. Întinsese deja o mână ca s-o oprească, având numele ei pe buze, când ea închise ochii, ridică tremurătoare cana spre buze și luă o gură

zdravănă.

Rămaseră amândoi încremeniți acolo, în timp ce ea înghiți lichidul, după care, spre imensa lui ușurare, zâmbi, cu o lumină în ochii căprui.

— E în regulă, zise ea, punând cana la loc pe masă. Un ceai perfect normal, fără magie dezastruoasă în derulare.

Rhys sorbi și el din ceaiul lui și constată că ea avea dreptate: era bun la gust și n-avea absolut nicio urmă de magie în el.

— Corect, zise el, apoi își ciocni ușor cana de a ei. Așadar, poate că localul ăsta a scăpat de bles...

Sunetul de sticlă spartă îi tăie vorba și Rhys avu o oribilă senzație de usturime la ceafă când se întoarse încet să privească spre sursa zgomotului.

Acolo, lângă intrare, o masă întreagă fusese răsturnată, pahare și căni zăceau făcute bucățele pe podea, iar în mijlocul tuturor cioburilor era un trup.

Rhys sări în picioare aproape fără să se gândească, traversând salonul spre locul în care un bărbat, un tip mai în vârstă în pantaloni kaki și mocasini, cu degetele unei mâini încă încovrigate, de parcă ar fi ținut o cană, și chipul încremenit într-un rictus de mirare.

— Respiră, constată Vivienne, care-și făcuse apariția lângă Rhys și strângea între degete încheietura bărbatului. Și pulsul e

bun. E doar...

— Înghețat, îi sfârși fraza Rhys, examinând cu o expresie mohorâtă pe chip ochii mari, ficși și gura pe jumătate deschisă.

După care observă cana pe care o ținuse bărbatul în mână, răsturnată pe jos, lângă el, cu conținutul întinzându-se lent pe podeaua din lemn de esență tare.

Poate că în ceaiurile de mai devreme ale lui Rhys și Vivienne nu fusese implicată vreo urmă de magie, dar ea era evidentă în cine știe ce băuse omul acela. Rhys putea practic să vadă vraja, plutind ca o miasmă deasupra lichidului revărsat. Își întoarse privirea spre bar.

Femeia pe care i-o arătase Vivienne ca fiind proprietara localului vorbea la telefon, plimbându-și privirea de la bătrânul căzut la mulțimea de gură-cască și înapoi, dar pe fața ei nu se citea altceva decât îngrijorare. Nici vinovăție, nici teamă.

Pe urmă, privirea îi alunecă spre dreapta, unde era fata cu părul turcoaz, cu brațele înfășurate strâns în jurul trupului și cu buza de jos prinsă între dinți.

Iar când observă că Rhys o privește, avu o mică tresărire, după care deschise ușa din spatele barului și dispăru în magazie.

— Vivienne, zise Rhys cu voce scăzută, înghiontind-o, însă ea deja se ridicase, cu ochii spre locul în care dispăruse fata.

— Am văzut.

Afară, se auzea un sunet îndepărtat de sirene, însă bătrânul deja începuse să se miște puțin, pleoapele îi fluturau, ceea ce-l făcu pe Rhys să presupună că, oricare ar fi fost vraja, nu era îndeajuns de puternică încât să dureze mult.

Slabă consolare.

Când se ridică, Vivienne se apropie de el și izbutiră amândoi să se strecoare prin mulțimea adunată în jurul tipului. În momentul în care ambulanța se opri afară, proprietara localului își puse la loc telefonul în buzunar și se grăbi într-acolo, lăsând barul gol, toată lumea nefiind atentă la altceva decât la paramedicii care intrau.

Ceea ce le înlesni lui Rhys și Vivienne misiunea de a se strecura în magazie.

Spre deosebire de camera din spate de la Ceva Periculos, în acest spațiu nu exista nimic magic. Era la fel ca o cameră din spate a oricărei cafenele din oricare oraș. Rafturi metalice înalte, înțesate cu stive de pahare din carton, saci mari cu boabe de cafea pe podea și mai multe lăzi din plastic pline cu căni.

Rhys se simți, sincer, puțin cam dezamăgit.

Fata cu părul turcoaz stătea pe una dintre acele lăzi, goală și răsturnată, cu genunchii adunați la piept și vârfurile cizmelor strânse laolaltă spre interior.

Imediat cum auzi ușa deschizându-se, ridică brusc capul și-i văzură ochii negri care păreau imenși pe fundalul chipului palid. Pe bluză avea un ecuson pe care scria SAM.

— E bine? se interesă, iar Vivi făcu semn că da. Deja se risipește efectul, zise Sam, răsuflând prelung și destinzându-și umerii. Așa, e bine.

— Poate vrei să ne spui ce i-ai făcut la băutură de a ajuns în halul ăsta? întrebă Rhys, iar când fata își ridică privirea spre el, observă că o parte din calmul ei sardonic îi revenise.

— E un farmec personalizat, răspunse Sam, îndreptându-și un pic spinarea. Nu știi de-astea.

— Magie hipsterească, excelent, bombăni Rhys, frecându-se la ceafă cu o mână. Oare așa fusese și el ca tânăr vrăjitor? Numai aroganță și atât de multă siguranță pe capacitățile sale? De fapt, era o prostie chiar și să se întrebe așa ceva. Știa că așa fusese.

Lângă el, Vivienne își îndreptă puțin postura.

— Ce efect trebuia să aibă?

— Voi doi sunteți de la Poliția Magiei sau ce? replică Sam, încruntându-se, iar Rhys își vârî mâinile în buzunare și se lăsă pe călcâie.

— Nu, sunt destul de convins că așa ceva nu există. Dac-ar fi existat, sigur m-ar fi

arestat la un moment dat. Sunt doar un vrăjitor din breaslă, care încearcă să-și dea seama ce s-a întâmplat acolo.

Își smuci degetul mare spre cafenea și o parte din încrederea în sine a fetei se mai risipi, după cum săgeta cu ochii spre ușă.

— E o prostie, murmură, iar Rhys ridică din umeri.

— Multe lucruri sunt așa în viață. Așadar, ce farmec era?

Sam își trase de tivul tricoului, evitând privirea lui Rhys.

— A vrut o poțiune care să-l facă, hm... Știi tu.

Gesticulă ciudat cu mâinile, ridicându-și palmele și apoi bâțâindu-se în direcția aproximativă a vintrelor lui Rhys.

— Ca Viagra, explică, până la urmă. Doar că magică.

Rhys se mândri în sinea lui cu faptul că nu trădă nici cea mai mică urmă de surprindere sau de amuzament. Pe bune că merita o medalie. Poate și o paradă.

Așa însă, doar își drese glasul și zise:

— Bun.

— Mi-am închipuit cum să fac genul ăsta de farmec ca o glumă, continuă fata, dar la un moment dat i l-am dat cuiva care l-a cerut, iar el i-a spus unui prieten, cred, care i-a spus altuia. Și uite că acum îi am pe indivizii ăștia care vin încoace de câteva ori pe săptămână pentru asta. Dar niciodată nu

s-a întâmplat așa.

— Așadar, stai, interveni Vivienne, trecând în fața lui Rhys și încrucișându-și brațele pe piept. Ai făcut, ce? Trafic cu poțiuni?

Sam își dădu ochii peste cap.

— Bun, așa cum o spui, sună super dubios. Nu fac trafic, le dau.

— Dai poțiunile pe gratis? întrebă Vivienne, ridicând din sprâncene.

Scoțând un sunet de frustrare, Sam gesticulă cu mâna.

— Pfui, nu. Le iau bani pe ele. O sută de mardei doza sau mai mult dacă poțiunea e complicată, sau ingredientele au fost mai scumpe.

Expresia ei infatuată se estompă.

— A, stai. Cred că asta înseamnă vânzare. Ha! exclamă, apoi ridică din umeri. În orice caz, da, am o mică afacere inofensivă vânzând poțiuni aici, recunoscu ea, după care o privi chiorâș pe Vivienne. Taxele de școlarizare pentru studenții din afara statului nu sunt mici, cucoană.

— Argument notat, replică Rhys, venind mai aproape lângă Vivi, dar îți dai seama că ceea ce ai făcut e periculos, da? Poțiunile nu sunt ceva cu care să te joci.

— Da, bine, de obicei nu sunt probleme și n-aș prepara niciodată ceva care să le facă rău oamenilor. Aici vorbim despre o magie dintre cele mai ușoare. O poțiune care să-ți

facă rimelul să reziste toată ziua. Una care să te asigure că ești mereu punctual timp de douăzeci și patru de ore.

Își ridică privirea spre Rhys, împingându-și ochelarii spre rădăcina nasului.

— Asta e bună pentru sesiune. Nu te lasă să dormi mai mult decât trebuie, dar nu are efecte de speriat, cum ar fi să te țină treaz zile în șir sau alte alea. A fost nevoie de ceva reglaje, dar...

— Sam, suntem categoric impresionați de capacitățile tale, dar n-ai voie să fabrici poțiuni și să le vinzi oamenilor. E periculos și, dacă se află la colegiu, o să ai probleme serioase.

Toată bravada lui Sam pocni ca un balon de săpun și Rhys observă abia acum cât de tânără era. 19 ani, poate 20. Cam aceeași vârstă pe care o avuseseră el și Vivienne în vara în care se cunoscuseră.

Dumnezeule, până acum nu-și dăduse seama cât de tineri fuseseră, la vârsta fetei aflate în fața lor, arătând de parcă tocmai ar fi fost trimisă la afurisita de cancelarie.

— N-o să le spuneți, nu? întrebă ea, întorcându-și privirea imploratoare spre Vivienne. Știu că lucrați acolo. Cu normalii, nu cu noi, dar...

— Nu le spun, zise Vivienne. Atât timp cât promiți că n-o s-o mai faci.

— Promit, zise repede Sam, ridicând o mână și făcând să scânteieze în lumina

neoanelor inelele din argint îndesate pe degete. Credeți-mă, nu vreau să se mai întâmple niciodată una ca asta.

Se ridică apoi, ștergându-și palmele pe șorț și potrivindu-și boneta, dar se opri, rozându-și din nou buza.

— Doar că eu chiar nu cred c-a fost poțiunea mea de vină. N-am schimbat nimic când am făcut-o. Până și faza lunii a fost aceeași când am fiert-o, adăugă, adresându-le un zâmbet îndrăzneț. Mereu trebuie făcută când luna e în creștere. Datorită întregii „creșteri"...

— Bine, zise Rhys, tăindu-i vorba. Am prins-o, mersi.

— Ideea e, continuă Sam, că a ieșit ceva aiurea, dar n-a fost magia mea, insistă, scuturând din cap. E ca și cum magia ar fi luat-o razna peste tot. Azi, unul dintre puștii normali a intrat la cursul meu despre magia plantelor și sunt sigură că așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Rhys simți că începe să i se formeze o durere la baza craniului. Blesteme, fantome, iar acum, poțiuni. Se gândi iar la acele unde magice șerpuind afară din peșteră și gonind spre oraș, dorindu-și să se fi putut întoarce în timp și să-și fi dat o serie de picioare în cap.

Știuse că e ceva în neregulă. O simțise.

Dar, ca de obicei, ignorase lucruri ca „autoconservare" și „simț practic" și se

hotărâse să meargă mai departe chiar și-așa.

Iar acum, iată unde se ajunsese.

— Poate că ar fi mai bine să faci o pauză de magie, pentru o vreme, îi propuse Vivienne, prinzând-o de braț. Arăta la fel de obosită pe cât se simțea Rhys, iar el se luptă cu tentația de a-și pune mâna pe mijlocul ei, după care s-o tragă mai aproape și s-o lase să-și odihnească puțin capul pe umărul lui.

Sam pufni în batjocură.

— Să fac pauză? o îngână ea. E ca și cum mi-ai cere să fac pauză de respirat. Știu că nu poți să înțelegi asta, din moment ce nu ești vrăjitoare.

— Sunt vrăjitoare, zise Vivienne, făcând un pas înapoi și văzând cum lui Sam i se boțește fața de nedumerire.

— Stai, pe bune? Dar predai la clasele normale!

— Așa e, fiindcă...

— Și, cum să zic, e evident că el are puteri magice, continuă Sam, arătând spre Rhys, asta se simte, dar și tu? Pe bune?

Rhys o văzu pe Vivienne înghițind în sec și, pentru cel puțin a mia oară, Rhys își dori ca printre talentele lui să se fi numărat și citirea gândurilor. Sigur, așa cum decurgeau treburile în clipa de față, probabil ar fi fost în măsură să audă orice gând răzlețit al oricărei persoane pe o rază de o sută de

kilometri și și-ar fi pierdut mințile, naibii, dar poate că merita riscul, dac-ar fi fost să știe ce se petrece dincolo de ochii căprui și luminoși ai lui Vivienne.

Vivi își îndreptă puțin umerii, își ridică bărbia și zise:

— În orice caz, tot vrăjitoare ești și tot cred că trebuie să fii precaută cu magia ta, cât timp lucrurile sunt anapoda.

Sam încă o privea pe Vivienne de parcă nu-i venea să creadă ce aude, cu ochii mari și gura ușor întredeschisă.

— Adică, știam că ești rudă cu cele care se ocupă de Ceva Periculos, dar, pe bune, credeam că ești doar...

— Bun, ai zis-o, îi tăie vorba Rhys, observând că Vivienne începe să-și îngusteze ochii. Fusese și el destinatarul unei asemenea priviri și voia s-o salveze pe Sam de ea însăși. Domnișoara Jones are dreptate, continuă el. Fă o pauză de magie până când se mai liniștesc lucrurile puțin.

— Dar de ce sunt toate nașparlite, în primul rând? întrebă fata, iar pe chipul lui Vivienne apăru din nou acea expresie oarecum asasină care-l determinase pe Rhys să se posteze în fața ei.

— Pur și simplu, așa sunt, răspunse el. Dar le dregem noi.

Își dori să fi spus adevărul. Până atunci, fuseseră implicați în toate astea timp de aproape douăzeci și patru de ore și tot ce

aveau de arătat era oboseala ochilor și, posibil, fărâme răzlețe de ectoplasmă în părul ei.

Sam se încruntă, dar chiar și-așa mormăi un „Bine", după care se strecură pe lângă ei, întorcându-se în cafenea.

Oftând, Rhys fu cât pe ce să se trântească peste un raft metalic înalt, aproape să dărâme o stivă de pahare din carton, iar Vivienne veni și se rezemă lângă el. Pentru câteva clipe, rămaseră tăcuți, dar gândurile li se învârtejeau în minte.

— Tare, murmură Vivienne ca pentru sine, iar Rhys clipi nedumerit.

— Poftim?

Tresărind, Vivienne își întoarse privirea spre el.

— A, hm. Doar mă gândeam. Acolo... acolo a greșit poțiunea. Vraja trebuia să-l facă... știi tu, și l-a făcut, doar că a fost un efect generalizat, nu unul local.

— Vivienne Jones, te-ai înroșit cumva?

Ea se desprinse de raft și-și dădu ochii peste cap, dar Rhys sesiză cum începuse să-și facă de lucru cu capetele mănușilor.

— În mod clar putea să fi fost mai rău, zise ea.

— Acum înțelegi ce spuneam? întrebă Rhys, apropiindu-se de ea, suficient cât să-i poată vedea micuța constelație de pistrui de pe obrazul drept, suficient cât s-o atingă dacă voia.

Ceea ce și simțea.

Dar n-o făcu.

— Nu putem să tot stingem incendiile astea mici, Vivienne. Trebuie să reparăm situația.

— Știu, zise ea, ridicând brusc capul.

După care îl lăsă, coborându-și vocea.

— Halloweenul e de o importanță enormă în orașul ăsta. E și cel mai profitabil. Unele dintre afacerile din Graves Glen sunt aranjate pentru tot anul după Halloween. Și, dacă până atunci nu reușim s-o reparăm, sărbătoarea ar putea să nu fie în siguranță. Și nu putem risca așa ceva.

— Sunt ușor preocupat și de siguranța mea personală, adăugă Rhys, dar îți înțeleg ideea. Din fericire, magia are tendința să-și atingă puterea maximă aproape de Samhain[19]. Ceea ce înseamnă că, dacă ne mișcăm repede, orice rupere a unui blestem ar putea avea efecte mai puternice.

— Îmi place cum gândești, Penhallow, replică Vivienne, arătându-l cu degetul, iar Rhys se lumină la față, zâmbindu-i.

— Mi-ai spus cumva pe numele de familie? Ca și cum am fi coechipieri la nu știu ce sport?

Spre surprinderea lui, ea chiar zâmbi un pic.

— Într-un fel, suntem, nu? Ruperea unui blestem s-a dovedit evident că e mult mai sportivă decât mă așteptam.

— Drumuri prin campus, începu să enumere Rhys.

— Lupte cu fantome, adăugă Vivienne.

— Pupăceli prin biblioteci.

Aici, zâmbetul ei se șterse. Îndreptându-și spinarea, Vivi se îndepărtă de el.

— Asta a fost o greșeală, zise, iar Rhys își înfundă din nou mâinile în buzunare.

— Chiar a fost?

Ea se întoarse la loc spre el, privindu-l în ochi. De data asta, fără îmbujorări, fără fâțâieli.

— Știi și tu că a fost.

Ceea ce știa Rhys era că, atunci când o sărutase, se simțise de parcă s-ar fi trezit. Ca și cum ar fi plutit adormit prin tot ce i se întâmplase în ultimii nouă ani, până când îi simțise iar gustul gurii și-și amintise ce înseamnă cu adevărat să fii viu. Mai bun decât orice magie, sărutul lui Vivienne.

Și nu voia să stea fără el încă nouă ani.

— Suntem adulți, îi aminti. Nu mai suntem copii care se furișează prin camere de cămin.

— Tocmai de asta știm că nu e cazul să complicăm lucrurile în momentul de față, replică Vivienne, eminamente rațională și, oricât ar fi detestat Rhys să recunoască, având perfectă dreptate.

El urma să plece când avea să se termine cu toate astea.

Ea rămânea.

Ceea ce era între ei nu se număra printre acele relații care să funcționeze la mare distanță și, ce naiba, din câte știa, între ei nu era altceva decât o intensă atracție fizică, dar care avea să se mistuie.

Nu s-a mistuit timp de nouă ani, îi atrase atenția partea ticăloasă a creierului său. Chiar crezi c-o să se mistuie acum?

CAPITOLUL 19

În după-amiaza următoare, Vivi stătea în biroul ei, prefăcându-se că-și face însemnări pentru predare.

Adevărul e că privea fix cum clipește cursorul pe computerul ei și se gândea la sărutul cu Rhys, dorindu-și în același timp să nu-l fi adus niciodată în biroul ei. Aici fusese spațiul ei, un spațiu foarte categoric tabu pentru Rhys Penhallow, dar acum, ori de câte ori își privea rafturile cu cărți, îl vedea stând acolo, studiindu-i cărțile, punându-i întrebări și părând autentic interesat de răspunsurile ei. Ce ticălos!

Apoi, ori de câte ori se gândea la cum se sărutaseră, își amintea cum se încheiase acel sărut, cu fantoma din bibliotecă,

precum și de cât de convinsă era că mai văzuse acel chip undeva. Că în mod atât de evident fantoma căuta ceva și că totul trebuia să aibă legătură cu blestemul, dar cum?

Așa că, zău, nu era de mirare că prelegerea ei despre funcționarea sistemului feudal consta din fix doi bumbi, în dreptul unuia scriind doar „ȚĂRANI?"

Scuturând din cap, Vivi se aplecă peste masă și acționă comutatorul ceainicului ei electric, sperând că o cană de ceai tare i-ar putea limpezi capul. Gwyn și mătușa Elaine îi dăruiseră ceainicul de un roz aprins de ultimul Crăciun. Îi plăcea mult ceainicul, dar chiar mai mult îi plăcea ceaiul pe care-l ambalaseră împreună cu el. Era unul dintre amestecurile mătușii Elaine și avea gust de mentă, de lemn-dulce și de ceva un pic afumat, dar în același timp conținea destulă cofeină ca s-o energizeze chiar și pe durata celor mai atroce sesiuni de examinări.

Tocmai își preparase o cană de ceai când auzi un ciocănit în ușa biroului.

Cu creierul încă încețoșat de gândurile despre Rhys, aproape că se aștepta să-l vadă stând în cadrul ușii sau sprijinindu-se, la drept vorbind. Rhys nu stătea niciodată drept când se putea sprijini.

Însă femeia din cadrul ușii clar nu era Rhys, plus că stătea mai dreaptă decât văzuse Vivi pe cineva stând, de asta era

destul de sigură.

Femeia era tânără, probabil de-o vârstă cu Vivi. Își strânsese părul brun la spate cu o pereche de piepteni.

— Vivienne Jones? întrebă femeia, cu o înfățișare prietenoasă și cu gropițe care-i apăreau în obraji când zâmbea. Eu sunt Amanda Carter.

Pătrunse în biroul lui Vivi, închizând ușa după ea.

— De la departamentul vrăjitoresc, adăugă femeia.

Lingurița lui Vivi zăngăni, ciocnită de marginea cănii.

— Pe bune? întrebă ea.

Amanda nu putea să aibă 30 de ani, ceea ce o făcea să fie lesne cea mai tânără vrăjitoare din câte auzise vreodată să fie angajată la departamentul vrăjitoresc.

Și era îmbrăcată în blugi.

Le lăsau să poarte blugi în partea dedicată Vrăjitoriei? Pentru că, dacă era așa, Vivi se gândi că poate ar trebui să se transfere acolo, la urma urmei.

— Te-a trimis doamna doctor Arbuthnot? o întrebă, iar Amanda încuviință. Ea te-a trimis, da. Legat de chestia cu fantoma?

Excelent.

Făcându-i semn spre scaunul din fața mesei ei de lucru, Vivi zise:

— Te rog, stai jos. Un ceai?

Ridicându-și aproape imperceptibil bărbia, Amanda adulmecă aerul.

— E unul dintre amestecurile mătușii tale?

Surprinsă, Vivi zâmbi ușor, ducându-se spre cutia cu frunze de ceai de pe colțul mesei.

— Este. Le vinde la magazin, dar ăsta e mai bun decât altele, cred.

— Beton, se entuziasmă Amanda, iar Vivi simți că-i revine buna dispoziție.

Cineva de la Colegiul Vrăjitoresc, care spune „beton" și poartă blugi? Cine-ar fi crezut?

Îi prepară ceaiul Amandei și-i întinse cana.

— De când lucrezi aici? se interesă cealaltă femeie.

Vivi suflă în ceai înainte de a-i răspunde.

— De trei ani. Tu?

— De câteva luni, răspunse Amanda, zâmbindu-i. Încă încerc să mă adaptez.

— Cred și eu, zise Vivi, iar Amanda se aplecă după geanta de la picioarele ei.

— Așadar, după cum știi, fantoma lui Piper McBride e în libertate.

— Așa e, confirmă Vivi, amintindu-și de fantoma cu cămașă din flanel și Converse, bântuind printre cărți. Scuze pentru asta.

Amanda îi mai adresă un zâmbet ușor, însoțit de un gest al mâinii.

— Hei, se întâmplă. Și, din ce mi s-a spus,

Piper era o catastrofă pe vremea ei. Obsedată de anumite istorii ale orașului, încercând să invoce spirite.

Vivi își încreți fruntea. Doamna doctor Arbuthnot spusese că Piper se implicase în magia neagră, dar nu știa că se ocupa cu invocarea spiritelor. Asta era o altă mâncare de pește. Nu e de mirare că ajunsese să moară.

— În orice caz, noi am legat-o, dar, evident, acum e dezlegată, așa că șpilul e s-o capturăm din nou, continuă Amanda.

— Și cum facem?

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Amanda scoase o lumânare din geantă.

— Ce părere ai despre casele bântuite?

CAPITOLUL 20

Rhys nu avea vreun plan cu adevărat concret pentru seară. Cel mai mult se gândise să stea pe oribil de incomoda canapea pe care o cumpărase tatăl lui pentru casa asta și să bea o sticlă de vin roșu. Printre picături, își pusese în gând să-și facă timp atât să caute pe Google, fără tragere de inimă, „ruperea blestemelor", cât

și să-și plângă singur de milă, însă abia apucase să destupe sticla de Syrah despre care spera sincer că Simon n-o păstrase pentru vreo ocazie specială, când îi zbârnâi telefonul.

Era Vivienne.

Multe lucruri îi trecură prin minte când văzu că ea îi cere să se întâlnească aproape de miezul nopții, dându-i doar o adresă, dar numai ∧· la sută dintre ele erau murdare. Era evident că începea să se maturizeze ca ființă umană.

Așa că-și luă haina, introduse în telefon adresa pe care i-o trimisese Vivienne și speră ca de data asta mașina să-i reziste.

Și rezistă, dar când ajunse să oprească pe un drum de pământ blocat de o poartă metalică, își cam dori să-i fi explodat un cauciuc aproape de casă și să considere că e gata pe seara aia, liber să revină la planurile inițiale.

Vivienne era lângă poartă, îmbrăcată toată în negru, cu părul împletit strâns la spate într-o coadă, iar când coborî din mașină, Rhys îi examină echipamentul, cu tot cu mănuși din piele neagră.

— M-ai scos din casă până aici ca să mă asasinezi? îi strigă el. Pentru că asta, probabil, ți-ar rezolva problemele, dar trebuie s-o spun, obiectez atât pe plan moral, cât și personal.

Scuturând din cap, ea se apropie și Rhys

mai prinse o boare din acel miros afurisit, dulce și îmbătător, pe fundalul serii friguroase și fumegoase.

— Mergem într-un fel de expediție.

Pentru prima dată, Rhys observă săculețul pe care și-l petrecuse oblic peste piept, lampa – lanterna, se strădui să se corecteze – din mână.

— O expediție de rupere a blestemului? se interesă el, dar ea se încruntă.

— E legată de blestem.

Ei bine, măcar se arăta promițătoare.

Bătând cu degetul în lanterna ei, Rhys întrebă:

— Nu mai ai încredere în mica ta vrajă de iluminat?

Ea aprinse lanterna și Rhys putu în sfârșit să-i vadă limpede fața. Pupilele ochilor căprui erau imense și chipul părea puțin palid. Și emoționat.

— Am fost de părere că nu merită riscul, îi răspunse.

Vârând mâna în săculeț, scoase la iveală o altă lanternă, pe care i-o înmână.

— Haide!

Cu asta, se întoarse și porni înapoi spre poartă, săltându-se peste ea cu o lejeritate care n-ar fi trebuit să-l excite nici pe departe într-atât, dar, la urma urmei, devenise obișnuit să i se pară erotic practic tot ce făcea Vivienne. Mersul, săritul garduriilor, pasiunea pentru buline, toate

astea erau extrem de atrăgătoare. Și, dacă Rhys avu o mică satisfacție observând că ochii ei luciră un pic atunci când îl văzu punând o mână pe gard și sărindu-l la fel de ușor, până la urmă era și el doar un muritor.

Ceea ce însemna și că în clipa în care tălpile îi scrâșniră pe frunzele uscate care umpleau drumul, un fior de neliniște îi străbătu șira spinării.

Erau în mijlocul pustietății, într-o pădure, la – își privi ceasul – ora 23:47. Noaptea era atât de neagră, încât avea impresia că-l apasă; se opri și o apucă de cot.

— Foarte bine, mă mândresc că sunt genul de flăcău care se lasă dus de val, dar, pe bune, unde mergem?

Vivienne făcu semn cu capul înainte.

— E o casă acolo. Mă rog, o căsuță, de fapt. Mai mulți dintre studenții de la vrăjitorie au stat cu chirie în ea în trecut.

Oprindu-se, Vivienne își făcu de lucru cu lanterna ei, iar Rhys o împunse ușor cu vârful piciorului.

— Zi mai departe.

Ea își drese glasul.

— Inclusiv Piper McBride. Fantoma pe care am văzut-o în bibliotecă și pe care acum trebuie s-o prindem.

Vivienne dădu să-și continue drumul, dar Rhys o prinse din nou de cot.

— Iartă-mă, ai zis cumva că mergem să prindem o fantomă?

Răsuflând zgomotos, Vivienne își azvârli brațele spre cer.

— Nu s-o prindem, nu tocmai. Trebuie doar să... stai puțin.

Scotoci iar prin săculeț, ceea ce-l făcu pe Rhys să se întrebe dacă nu era vreun soi de geantă ca a lui Mary Poppins. Ce avea să mai scoată acum din chestia aia? O spadă? O plantă în ghiveci?

— Trebuie doar să aprindem asta, zise ea, iar Rhys își încordă privirea spre lumânarea argintie din mâna ei.

— O Lumânare Euridice[20]? De unde naiba o ai? se miră Rhys. El mai văzuse doar una până acum, într-un dulap încuiat din biblioteca tatălui său, și era destul de sigur că Simon îl amenințase cu vătămarea fizică dacă se atingea vreodată de ea. Erau greu de găsit, iar magia pe care o foloseau era foarte puternică.

— De la Amanda, zise Vivienne și, fiindcă Rhys continua s-o fixeze cu privirea, vârî lumânarea la loc, în săculeț. E una dintre vrăjitoarele de la colegiu. Doamna doctor Arbuthnot a trimis-o cu lumânarea la mine, la birou. Se pare că tot ceea ce trebuie să facem e să mergem în casa lui Piper, să găsim locul în care-și ținea altarul pe vremea aia și să aprindem lumânarea. După care lumânarea o să...

— Să-i atragă spiritul în ea, capturându-l în interiorul lumânării, care poate fi aprinsă apoi altundeva, eliberând-o în mai multă siguranță.

— Corect, zise Vivienne, clătinând aprobator din cap. Și atunci vrăjitoarele de la colegiu pot s-o lege la loc.

Deasupra lor se auzi un țipăt de bufniță și Rhys își lăsă capul pe spate ca să examineze cerul nopții. Luna era aproape plină, copacii scheletici se întindeau spre stele: o noapte perfectă pentru invocarea fantomelor malefice. Rhys simțea în adâncul măruntaielor că era o idee groaznică.

— De ce n-au venit ele să facă treaba? se interesă, iar Vivienne oftă, împingându-și o șuviță răzleață de pe frunte.

— Pentru că trebuie s-o facem noi. Noi suntem cei care au eliberat-o, așa că noi trebuie s-o capturăm. Dar toată treaba o face lumânarea. Noi doar trebuie s-o aprindem și să așteptăm ca spiritul ei să – ridică o mână și făcu o mișcare ca de prăbușire – fie absorbit în ea, după care, gata!

Îi zâmbi, dar probabil era cel mai fals zâmbet din câte văzuse vreodată Rhys.

— Ușor ca o pană!

— Vrei să zici, ca atunci când trebuie să repari o pană de cauciuc, să înțeleg? Fiindcă nimic din toate astea nu mă izbește ca fiind

prea ușor, Vivienne.

— Așa a zis Amanda c-o să fie.

— A, bine, dacă așa a zis Amanda c-o să fie, atunci nu e absolut nicio problemă. Vechea noastră prietenă, Amanda.

Dându-și ochii peste cap, Vivienne îi întoarse spatele.

— Poate c-ar fi trebuit să vin singură.

— Poate că n-ar fi trebuit să vină niciunul dintre noi, iar tu ar fi trebuit să-i spui vrăjitoarei ăleia să se ducă dracului! Oricum, avusesem impresia că nu-ți plac vrăjitoarele de la colegiu.

— Nu-mi plac, fu ea de acord.

Ghetele ei scrâșneau pe frunzele uscate în timp ce se afundau tot mai mult în pădure. Rhys ridică din umeri, trăgându-și gulerul gecii. Aici nu erau în sud? În sud nu trebuia să fie cald?

— Dar Amanda a fost drăguță și a vrut să ne ajute și, din moment ce din vina mea fantoma asta e în libertate...

— Din vina noastră, o corectă el. Toată povestea asta e în foarte mare măsură un dezastru provocat în doi, Vivienne.

Atunci, ea se opri, întorcându-se din nou spre el.

— Ei bine, dacă e și vina ta, atunci poate ar trebui să încetezi cu văicăreala despre ajutor.

— Nu mă văicăresc, insistă el, dar apoi își dădu seama că era aproape imposibil să

pronunți propoziția asta fără să sune ca și cum te-ai văicări, așa că tuși să-și dreagă glasul și zise: Eu cred doar că într-o vreme în care, după cum s-a stabilit, magia e pe butuci, poate că aprinderea unei Lumânări Euridice nu e o idee bună.

— A! exclamă Vivienne, arătând spre el, dar din moment ce arătă cu mâna în care ținea lanterna, Rhys fu orbit pe moment. Își repezi o mână ca să-și apere ochii de strălucire, iar Vivienne lăsă imediat lanterna în jos. Iartă-mă, dar când ziceam „a!", la asta mă gândeam și eu. Dar mai sunt și portițe. Unu la mână, nu facem nicio magie noi. Nu tu descântece, nu tu ritualuri. Lumânarea face toată treaba. Și, doi la mână...

Își încovoie un deget spre el și, spre necazul lui, Rhys constată cât de repede resimți gestul acesta ca pe o smucitură în piept. Îl resimți și mai jos, scula lui fiind nerăbdătoare s-o urmeze oriunde ar fi vrut, ceea ce-i aminti de sărutul acela din bibliotecă, de felul în care o simțise sub palmele lui, de cât de repede se aprinsese pentru el.

— Rhys, zise Vivienne și atunci, la naiba cu toate, își încovoie iar degetul ăla. Vino încoace, îl chemă ea.

Era într-adevăr un idiot, fix cel mai îndrăgostit labagiu din întreaga lume, fiindcă simți iar smucitura aia.

Ținându-și mâinile în buzunare și îndreptându-se spre ea, Rhys ridică din sprâncene.

— Ce e?

Punându-i o mână pe umăr, îl împinse ușor cu câțiva pași spre dreapta, după care-și ridică ochii spre el cu zâmbetul acela de soare.

— Am uitat să-ți spun. Mătușa Elaine și-a dat seama de ceva. Blestemul. El își face efectul doar între granițele orașului. Probabil din cauză că magia alimentează numai Graves Glen.

— Gryffud a fost un ticălos desăvârșit din toate punctele de vedere, așa că pare logic, încuviință el.

— Corect, zise Vivienne. Iar în momentul de față, suntem oficial cu doi... nu, cu trei pași în afara orașului Graves Glen.

Și atunci, își ridică mâna de pe umărul lui și-și bâțâi degetele.

Micul glob de lumină pe care-l invocase în prima lui seară de la întoarcerea în oraș prinse viață și pluti deasupra lor. Nu explodă imediat într-o minge de foc care să-i pârlească sprâncenele, așa că Rhys presupuse că are dreptate. Blestemul nu se întindea până acolo.

Măcar asta însemna o ușurare.

— Acum hai. Avem o fantomă de prins.

Șiiiiiii momentul de ușurare se sfârși.

Își continuară drumul timp de câteva

minute, printre copacii care se îndeseau, pe poteca din ce în ce mai îngustă și, chiar dacă Rhys nu avea aceeași senzație rău-prevestitoare pe care o resimțise în bibliotecă, tot și-ar fi dorit să fie oriunde, numai acolo nu.

Dar apoi, când poteca se îngustă și mai mult, umărul lui Vivienne îl atinse pe al lui și dintr-odată, faptul că mergea pe o potecă prin pădure, îndreptându-se spre o casă bântuită, nu mai părea chiar atât de rău.

Poate nu-și mai dorea să fie acasă, pe canapeaua lui, singur. Poate că...

— 'Ai, să-mi bag...

Rhys se opri brusc, holbându-se la casa care se înălță dintr-odată în fața lor.

Dacă ai căuta pe internet „casă bântuită", se gândi, asta ar fi imaginea peste care ai da. Arăta ca scoasă din toate filmele proaste de groază pe care le văzuse vreodată și, în timp ce urca treptele strâmbe, se temu mai puțin de fantome decât să se aleagă cu un tetanos, privind oblonul lăsat de la o fereastră și ușa de la intrare atârnând în balamale.

— Poate că biblioteca are nevoie de o fantomă, zise Rhys, studiind casa. Poate c-ar fi mai bine s-o lăsăm acolo. Se potrivește, nu?

Lângă el, Vivienne sorbi o gură mare de aer.

— Trebuie doar să intrăm și să aprindem o lumânare. Pun pariu că putem să intrăm

și să ieșim în, să zic, trei minute.

— Asta ar însemna cu patru minute mai mult decât mi-aș dori să fiu în casa aia, replică Rhys, dar când o privi, văzu că-și prinsese buza de jos între dinți și știu că n-aveau să plece de-acolo până când nu-și terminau treaba.

Așa că, inspirând adânc la rândul lui, Rhys îi întinse mâna.

— Hai să prindem o fantomă.

CAPITOLUL 21

Vivi își spusese că interiorul căsuței nu putea fi mai sinistru decât exteriorul. Probabil avea să fie una dintre acele chestii unde tot ce era înfricoșător se găsea afară, iar înăuntru nu era decât o casă veche, goală. Nimic prea sinistru.

În cele câteva clipe rămase la dispoziție până când Rhys deschise ușa, Vivi chiar își permisese să creadă asta.

Apoi pătrunseră în prima cameră și...

— Am crescut într-o veritabilă casă bântuită, dar asta e mai rea, zise Rhys.

— Mult mai rea. Adică, eu nu ți-am văzut casa, dar te cred.

Interiorul căsuței fusese tapetat într-o vreme cu ceea ce probabil fusese un damasc destul de încântător, dar acum se cojea de pe pereți, bucată cu bucată, lăsând la iveală scândurile pătate și deformate de dincolo. Igrasia și mucegaiul se întindeau pe tavan, iar într-un colț era un divan care părea putred, cu un picior lipsă și o gaură în perna din față.

Restul mobilierului era în aceeași stare de degradare, acoperit în cea mai mare parte de o pătură groasă de praf, însă podeaua era surprinzător de curată, ceea ce o determină pe Vivi să privească în jur și să se întrebe dacă mai fusese cineva pe acolo.

Rhys părea să fi observat și el, fiindcă privea în jur încruntat, oprindu-și fasciculul lanternei pe o fotografie înrămată, fixată pe perete. În ea era Piper, cu alte două adolescente, toate arătând ca la mijlocul anilor '۹۰, stând în fața uneia dintre clădirile Colegiului Penhaven.

— Ei bine, cel puțin știm că suntem la locul potrivit, comentă el, după care-și avântă lanterna prin încăpere. Dar de ce e podeaua atât de curată?

— Poate o fi avut vreun farmec, își dădu cu părerea Vivi. Vreun soi de vrajă de curățenie, care să fi persistat și după moartea ei?

— Posibil, zise Rhys, ridicând din umeri. S-au întâmplat altele și mai ciudate.

Ferindu-se de cioburile unui geam spart, Vivi înaintă și mai mult prin cameră. Una dintre scândurile pardoselii i se păru moale când călcă pe ea, cu un scârțâit amenințător.

— Așadar, zise ea, înghițindu-și nodul din gât. Trebuie doar să ne dăm seama unde își avea altarul, să aprindem lumânarea.

— Și să ne cărăm în pana mea de-aici. Cu celeritate, încheie Rhys, iar Vivi încuviință.

— Cu foarte mare celeritate.

Din fericire, căsuța era mică. Nu avea decât camera din față cu o debara minusculă, o cămăruță care probabil fusese dormitorul lui Piper, precum și o bucătărie, cu aparatura casnică veche și ruginită, pe alocuri.

Vivi își închipuise că dormitorul ar fi cea mai bună alegere a lor, însă camera era complet goală și, spre deosebire de camera din față, plină de praf. Plus că nu se simțea nici urmă de magie zăbovind acolo, nu erau pete vechi de ceară sau urme de funingine pe pereți, toate lucrurile pe care se aștepta Vivi să le găsească.

Verifică apoi bucătăria, numai că, la fel ca dormitorul, era goală, excepție făcând o masă străveche și scaune pe jumătate putrede, mai degrabă un morman de lemne.

Rhys continua să examineze camera de

zi, lăsându-se pe vine lângă vatră și luminând cu lanterna cărămizile crăpate.

— Nu simt nimic, anunță el.

Vivi îl privi, cu blugii lui strâmți peste coapse și umerii lați, cum privește încordat în vatră, luminându-i cu fasciculul lanternei ei ascuțimea pomeților, conturul maxilarului.

— Hm. Da. Nici eu, zise, apoi se întoarse înainte ca el s-o prindă că, practic, se holba la el.

Ea venise acolo să prindă o fantomă, ceea ce însemna în destul de mare măsură cel mai puțin sexy lucru de pe planetă.

Sigur, sălile de studiu din bibliotecă ar fi trebuit să nu fie nici ele sexy, doar că ei dovediseră cu certitudine că nu era așa.

Ea și Rhys plus spații înguste slab luminate însemnau clar Alegeri Proaste, așa că, pe cât termina mai repede cu asta, pe atât era mai bine.

— Sigur e ceva care ne scapă, zise ea. Poate...

Îl auziră în același timp.

Zgomot de pași.

Vivi simți că i se usucă gura și că genunchii i se înmoaie brusc, iar stomacul i se întoarce pe dos. Să vadă o fantomă în plină zi, într-o clădire plină de oameni, fusese suficient de înfricoșător. Dar să-și facă apariția una, în decorul ăsta potrivit pentru serialele siropoase cu vânători de

fantome care-i plăceau atât de mult lui Gwyn? Vivi se cutremură. Nu, mulțumesc.

Rhys se ridică, stinse lanterna, iar Vivi procedă la fel, stingând și luminița vrăjită, după care rămaseră acolo, în încăperea întunecată, luminată numai de lună, ascultând.

Pașii se auzeau mai aproape, dar acum Vivi își dădu seama că zgomotul venea de afară. Auzea scrâșnetul frunzelor și al pietricelelor pe poteca de afară și, când pașii cine știe cui or fi fost afară se mai apropiară, auzi și șoapte care păreau să aparțină mai mult decât unei persoane.

Suspinând ușurată, Vivi întoarse capul spre Rhys. Nu sunt fantome, mimă din buze, iar el încuviință, dar apoi gesticulă spre ușă.

Dar cine-o fi? întrebă el în același mod. Vivi se mișcă fără zgomot spre fereastra spartă, rămânând în penumbră și privind atentă prin întuneric.

Se vedea o singură lanternă, dar erau clar două persoane care se deplasau spre casă, sprijinite una pe cealaltă, cu capetele apropiate. Iar când luna ieși de după un nor, Vivi reuși să distingă bine unul dintre chipuri.

Nu cred așa ceva!

Se răsuci pe călcâie, plecând de lângă fereastră cât putu de repede și fără zgomot.

— E unul dintre studenții mei, îi șuieră ea lui Rhys. Hainsley. Care, apropo, o să pice

din cauză că trișează și...

— Ce-ar fi dacă m-ai pune mai târziu la curent cu amănuntele? șopti Rhys, arătând spre camera din față. Aia e singura ieșire. Cum vrei s-o jucăm pe-asta?

— S-o jucăm pe-asta? repetă ea. Îi auzea pe Hainsley și pe fata care-l însoțea, ajunși acum mai aproape, fata râzând și vocea murmurată a lui Hainsley răspunzându-i.

— Uite, acum podeaua curată are o noimă, zise Rhys, cu o voce abia auzită. E clar un loc de giugiuleală, așa că vrei să pretindem că de-asta suntem aici, ca să ne scoatem?

Vivi clipi spre el chiar în timp ce auzea ușa de la intrare deschizându-se cu un scârțâit.

— Ideea ca unul dintre studenții mei să mă considere o ființă sexuală e mai rea decât să afle că sunt vrăjitoare.

Rhys încuviință cu hotărâre.

— Bine. Atunci ne ascundem.

Așa că o apucă de mână și o trase spre mica debara de după camera din față, închizând ușa în urma lor chiar când auziră pași pe treptele de la intrare.

Inima lui Vivi bătea cu putere, mâinile îi tremurau și, pentru o clipă, fu atât de preocupată să se concentreze la faptul că aproape fuseseră prinși furișați într-o casă bântuită tocmai de Hainsley Barnes, dintre toți oamenii de pe lume, încât nu-și dădu

seama cât de minusculă era debaraua.

Și cât de aproape de ea era Rhys.

Abia dacă încăpeau amândoi, Vivi cu spinarea lipită de perete și Rhys atât de aproape, încât n-avea altă posibilitate decât să se sprijine cu palmele de peretele din spatele ei. Ori acolo, ori să le pună pe ea, iar mâinile ei erau strâns lipite de corp, fiindcă aproape că-l apucase de mijloc când se închisese ușa după el.

Rhys păru să-și dea seama de asta în același timp. Ea îl simți cum inspiră scurt, îi simți trupul perfect lipit de al ei, sânii ei de pieptul lui, șoldurile în linie, până și genunchii li se atingeau. Iar gura lui...

Rhys întoarse capul într-atât de aproape de al ei, încât buzele lui Vivi erau cât pe ce să-i atingă obrazul, după care simți buzele lui, acolo, lângă tâmplă.

— Scuze, șopti el, ca o răsuflare, iar ea clătină din cap.

— Nu-i nimic.

Fusese doar un pic mai mult decât o mișcare a buzelor, însă el păru să recepționeze mesajul și se mai destinse puțin, ceea ce, cumva, îl aduse chiar mai aproape.

Chiar dacă Vivi nu putea să vadă nimic înăuntrul debaralei, tot închise ochii.

Bine. Bine, putea să reziste. Poate cei doi nu vor sta mult. Poate că nu va fi pusă să treacă prin iadul de a-l auzi pe Hainsley

Barnes făcând sex cu cineva.

Ușa de la intrare se deschise cu un geamăt și Vivi îi auzi râzând, atât pe Hainsley, cât și pe fată, apoi șâșâindu-se reciproc, după care zgomotul puternic al pașilor pe scândurile podelei.

— Locul ăsta e scârbos cu acte, zise fata. Așadar, orice sunet din afara debaralei se auzea limpede precum cristalul.

Poate că blestemul chiar avea efect aici.

— Dacă tu crezi c-o să mă dezbrac în pielea goală aici, ești nebun, continuă fata, iar Vivi simți pe tâmplă buzele lui Rhys arcuindu-se de amuzament.

Da, zise Vivi în sinea ei. E foarte scârbos. Nu te dezbrăca în pielea goală aici, te rog, te rog, te rog.

Dar atunci Hainsley zise:

— Nu ți se pare că e un pic excitant? Să ți-o tragi într-o casă bântuită?

Rhys își trânti fruntea de peretele din spatele lui Vivi, scoțând ceea ce ea era destul de sigură că e un geamăt surd.

— Nu, zise fata, doar că începuse iar să chicotească, iar tăcerea care urmă părea că poate fi tăiată cu cuțitul.

Când Hainsley vorbi iar, tonul era mai scăzut.

— Haide, Sara. O să-ți placă, promit.

Vivi se abținu cu greu să pufnească în râs și își dădu seama că Rhys o simțise, fiindcă zâmbetul i se lăți pe tâmpla ei.

— Ai promis asta și data trecută și a durat, să zic, două minute, replică Sara, iar Rhys își luă mâna din spatele lui Vivi și și-o apăsă scurt pe piept, mimând o împușcătură fatală.

Vivi își mușcă buza ca să nu râdă, chiar dacă devenise deodată foarte conștientă de prezența dosului palmei lui Rhys între ei, atingându-i clavicula cu articulațiile degetelor. Chiar dacă nu-i putea vedea mâna, degetele, și le putea imagina perfect, cu osatura lor elegantă.

Ai mâini de muzician, îi zisese ea odată. Stăteau întinși pe patul mititel din camera ei de cămin, picioarele lui Rhys atârnând dincolo de capăt și cearșaful lipit de trupurile lor transpirate. Vivi era visătoare în ceața ei post-sex, jucându-se cu degetele lui, încurcându-și degetele printre ele și descurcându-le, râcâindu-i dosul palmei cu unghiile, în timp ce el o studia la lumina lumânării.

Scuzați, madam, astea sunt mâini de vrăjitor, răspunse el. Nu știu să cânt o notă.

Apoi ea îi luase mâna aceea cu care se jucase și i-o vârâse sub cearșaf, între picioarele ei, exact acolo unde și-o dorea să fie, o mișcare atât de îndrăzneață încât se înroșise, dar o făcuse oricum.

În cazul ăsta, zisese, știu un farmec pe care poți să-l faci.

Și el îl făcuse. Iar și iar.

Pentru al naibii de mult mai mult decât două minute.

Hainsley și Sara încă vorbeau, dar Vivi nu-i mai asculta și, chiar dacă Rhys îi spusese foarte clar că nu putea să-i citească gândurile, simțea că el sigur știe la ce se gândea, la ce-și amintea. Era atât de nemișcat lângă ea, respira lent și regulat, iar când își lăsă capul mai jos, foarte puțin, nasul lui îi atinse bărbia, dându-i fiori.

Doar atât. Cea mai ușoară atingere și sfârcurile i se întăriră, lipite de pieptul lui, respirația i se acceleră puțin și fiecare nerv din trup i se trezi la viață.

Încetișor, își lăsă mâinile să se descleștеze de lângă corp și le puse, șovăielnică, pe șoldurile lui.

Rhys o luă ca pe o invitație, ceea ce ea și intenționase, lipindu-se și mai strâns. Fără incidente de data asta, fără stângăcie. Acum era ceva intenționat. Îl simți tare și ridică un picior de pe podea, încolăcindu-și pulpa de a lui, depărtându-și șoldurile de perete când el își lăsă capul mai jos, buzele lui rătăcind spre locul de întâlnire între gât și umăr, făcând-o să închidă ochii și mai strâns.

O mână era pe mijlocul spatelui ei, cealaltă încă lipită de perete, lângă cap. Rămaseră așa îndelung, apăsarea buzelor lui nefiind suficient de fermă pentru un sărut, iar Vivi fu nevoită să se lupte ca să-și

stăpânească un scâncet când gura lui îi lunecă în sus pe gât, cu răsuflarea fierbinte și umedă.

Mâinile ei se ridicaseră de pe șoldurile lui și-l apăsau pe spinare, simțindu-i răceala gecii din piele pe palme, iar mâna lui o ținea acum de ceafă, însă Rhys încă n-o sărutase și se întreba dacă și el, la fel ca ea, își spunea că atât timp cât era numai atât, cu atingerile astea, cu abia o aluzie a buzelor pe piele, nu însemna o greșeală.

Îi venea ușor s-o creadă prin întuneric, neputând să-l vadă, neputând să vorbească. Era mai ușor să atingă doar și să simtă.

Să dorească.

Deodată, din afara debaralei, Vivi auzi un bufnet.

Rămase nemișcată și-l simți pe Rhys ridicându-și capul de pe gâtul ei, în timp ce Hainsley zicea:

— Ai dreptate. Casa asta probabil că e prea sinistră ca să faci perversiuni în ea. Vrei măcar s-o explorăm, ceva? Să vedem ce chestii sinistre mai sunt pe-aici?

Dintr-odată, Vivi putu să vadă fața lui Hainsley când deschidea ușa debaralei și-și găsea profesoara de istorie – profesoara de istorie la al cărei curs în prezent era picat – încolăcită de un tip oarecare, cu fața îmbujorată și părul răvășit.

Nu, așa ceva nu avea să se întâmple.

Era timpul ca Hainsley și Sara să plece de

acolo și ea să-și vadă mai departe de treaba cu fantoma.

Împingându-se ușor în pieptul lui Rhys, Vivi îi dădu de înțeles că trebuie să se dea înapoi atât cât putea și se bucură sesizând că el o înțelegea, cumva, fără s-o vadă.

Ridicând mâna, Vivi își apăsă vârfurile degetelor pe un perete lateral al debaralei, mișcându-și buzele pentru un descântec foarte simplu.

Spera din tot sufletul că Amanda nu se înșelase spunând că erau suficient de departe de oraș pentru ca magia blestemată să nu bulibășească totul.

Afară se mai produse un bufnet, doar că mai tare acum.

— Ce-a fost asta? auzi Vivi vocea Sarei, ascuțită.

Concentrându-se încă la descântec, Vivi avu viziunea acelei fotografii de pe perete, canalizându-și energia asupra ei, după care auzi trosnetul ramei în contact cu podeaua, zgomotul de sticlă spartă și țipătul Sarei.

— Vreau să plec! țipă fata, iar Vivi se rugă ca Hainsley să nu fie genul ăla de dobitoc care să-i spună că nu era mare scofală sau, mai rău, să vrea să-și demonstreze bărbăția împotriva unei fantome. Doar pentru mai multă siguranță, expedie încă o undă de magie către ușa de la intrare și o auzi trosnind din balamale și izbindu-se de peretele exterior.

De data asta, Sara nu fu singura care țipă, iar Vivi făcu în gând semnul acela victorios cu pumnul când auzi două perechi de picioare bubuind spre ieșirea din casă și apoi pe cărarea de întoarcere spre pădure.

— Frumos lucrat, aprecie Rhys, menținându-și tonul scăzut, iar Vivi îi zâmbi prin întuneric.

— Am și eu momentele mele bune.

— Clar că le ai.

Acum erau singuri în casă. Nu mai aveau niciun motiv să mai rămână în debaraua asta, foarte aproape unul de celălalt în întuneric, însă niciunul dintre ei nu se mișcă.

— Vivienne, zise Rhys, iar Vivi îl simți când îi rosti numele, fiindcă răsuflarea lui i se plimba peste buze. Încă era atât de aproape. Încă erau atât de aproape.

Cealaltă mână a ei plecă spre celălalt perete, ca să se echilibreze un pic, în timp ce el își înclina capul.

Și deodată Vivi scoase un fel de scheunat când simți furnicături în degete, aproape ca și cum ar fi atins o priză.

— Ce e? întrebă Rhys, retrăgându-se imediat și aprinzându-și lanterna, pe care o îndreptă spre peretele din dreapta lor.

— Cred, zise Vivi, examinând semnele vopsite acolo, că am găsit altarul lui Piper.

CAPITOLUL 22

Rhys știa că trebuia să fie entuziasmat pentru că găsiseră ceea ce căutau. Mai știa și că, probabil, era o prostie să aibă resentimente din cauză că, în urmă cu atâția ani, o vrăjitoare își făcuse altarul într-o mică debara unde, după decenii, Rhys ajunsese foarte aproape de a săruta o femeie superbă, înainte de a-i fi total blocată scula de numitul altar, însă era foarte târziu și el n-o săruta pe Vivienne, așa că Piper McBride era acum pe lista lui de mizerabili pentru încă un motiv, în afară de acela că îl azvârlise de perete într-o bibliotecă.

— De ce și-ar ține altarul aici? întrebă el acum, mutându-și lumina lanternei spre runele pictate de Piper în urmă cu atâția ani. Pe unele dintre ele putea să le recunoască, însă altele nu-i erau familiare.

— Bănuiesc că erau persoane în viața ei care nu știau că e vrăjitoare, răspunse Vivienne, îngenunchind pe podea și apăsând scândurile cu degetele. Sau poate era din cauză că făcea magie neagră?

Lăsându-se pe călcâie, se încruntă.

— În orice caz, nu contează. Principalul

lucru e să aprindem lumânarea, s-o capturăm, după care să plecăm de-aici.

— Ia te uită, bombăni Rhys, cu ochii încă pe rune. Era ceva sinistru la ele, mai ales la cele din josul peretelui, toate negre, semne ciuntite care nu se șterseseră în tot acest timp.

Vivienne scosese lumânarea din săculeț și Rhys o urmări din ochi cum o fixează într-un mic suport din argint, după care scoate o cutie cu chibrituri.

Rhys nu-și dădu seama sigur dacă ea își ținuse respirația când aprinse lumânarea, dar era al naibii de sigur că el așa făcuse. De ce nu încercase s-o facă să se răzgândească? Știa că, în primul rând, ea se simțea vinovată pentru eliberarea fantomei, dar nu era treaba ei să facă asta. Dacă vrăjitoarele de la colegiu voiau să fie prinsă fantoma, puteau al naibii de bine s-o facă ele. Tocmai se apleca să-i spună și ei că poate să sufle în lumânarea aia afurisită, când temperatura din debara păru să scadă cu vreo zece grade.

Așadar, era prea târziu.

— E aici, șopti Vivienne, ridicându-și privirea spre el. A sunat foarte sinistru. Scuze.

— Da, nu ai zis chiar tu o expresie din două cuvinte care a făcut ca toată situația asta să fie neliniștitoare? Mai înainte? Ușoară ca o plimbare prin parc.

Vivienne își mută privirea spre lumânare, însă el îi văzu colțurile buzelor arcuindu-se în ceva apropiat de un zâmbet.

Apoi, în timp ce așteptau și aerul continua să se răcească, Rhys sesiză un soi de șuierat, ca și cum ar fi lăsat cineva gazele deschise, iar când se întoarse spre ușa de la intrare, zări ceea ce semăna cu o ceață strecurându-se pe dedesubt.

Strălucea, învăluind încăperea într-o stranie lumină albastră, în timp ce se aduna pe podea, unduindu-se spre ei.

Frigul era aproape insuportabil acum. Rhys o prinse de cot pe Vivi, ajutând-o să se ridice, după care ieșiră amândoi din debara, privind cum se adună și se coagulează ceața, întinzându-se în sus până când silueta pâlpâitoare a lui Piper McBride le apăru plutind în fața ochilor.

Părea mai puțin substanțială decât fusese în bibliotecă și, slavă zeiței, arăta mult mai puțin enervată. În schimb, părea puțin dezorientată, plimbându-și fără astâmpăr privirea prin ceea ce fusese casa ei.

Sub ochii lui Rhys și Vivienne, mici fuioare din ceața care alcătuia fantoma lui Piper McBride începură să se desprindă, unduindu-se spre lumânare ca fumul, iar forma ei devenea și mai transparentă.

— Cred că ne iese, rosti Vivienne, abia șoptit, iar Rhys încuviință.

— Ar putea să iasă și ceva mai repede,

dacă vrei să-mi știi părerea.

— Îmi pare rău că magia străveche a invocării fantomelor în lumânare nu te impresionează îndeajuns, Rhys.

— N-am zis asta, doar că...

— Penhaaaaallllllllow!

Își auzi numele de familie doar ceva mai tare decât un suspin gâlgâit și un veritabil fior de frică se repezi, înghețat și usturător de fierbinte totodată, de-a lungul șirei spinării lui Rhys.

Fantoma continua să se legene pe loc, chiar dacă din ce în ce mai mult din ea plutea spre lumânare. Avea ochii de același albastru-pal ca restul ei, pupilele atât de mari încât aproape absorbeau irișii, iar Rhys simțea că privește prin el, nu spre el.

— Penhallow blestemat, adăugă Piper, silueta ei devenind și mai subțiată. Blestemat pentru ce a fost luat.

— Eu crezusem c-am fost blestemat din cauză că am fost un futălău, murmură Rhys către Vivi, numai că ea privea încruntată fantoma.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea. Ce-a luat?

— N-a fost niciodată a ta, nemernicule, șuieră fantoma. Tu ai luat-o.

Deja se destrăma acum, capul îi plutea departe de gât, mâinile pluteau în spirale de fum care dispăreau în flacăra lumânării.

Era una dintre cele mai înfricoșătoare

imagini din câte văzuse Rhys, dar Vivienne se apropia de fantomă.

— Dar el n-a luat nimic, zise ea, ridicându-și bărbia, deoarece capul spiritului plutea și mai sus. Cum să zic, nici măcar virginitatea mea.

— E adevărat! îi zise Rhys lui Piper. Și, oricum, nu sunt chiar unul care ia, mai degrabă unul care dă, pe bune!

— Pe ea n-o interesează dibăcia ta sexuală, Rhys, îl admonestă Vivienne, fără să-și dezlipească ochii de la fantomă. Și nu sunt convinsă că ea chiar se referă la tine.

Era greu de văzut unde privea acum Piper, din moment ce aproape atingea tavanul cu capul, însă fantoma își desfăcu fălcile și unul dintre acele vaiete de banshee țâșni dintre ele, chiar dacă din ce în ce mai mult din ea era absorbit de lumânare. Rhys se pomeni că se trage mai aproape de Vivienne.

— Ce-a fost greșit trebuie îndreptat, ce-a fost luat trebuie restituit, urlă Piper, iar aerul se simți dintr-odată încărcat, ca și cum un fulger s-ar fi pregătit să lovească.

Și apoi, cu încă un țipăt ascuțit și un sunet care semăna tulburător de mult cu ceva care se scurge în canalizare, tot ce mai rămăsese din Piper fu absorbit de Lumânarea Euridice.

Flacăra pâlpâi o dată, de două ori, cu o efemeră strălucire albastră.

Apoi se stinse, lăsându-i pe Rhys și pe Vivienne în întuneric.

Singuri.

CAPITOLUL 23

Era aproape ora două dimineața când Vivi, folosindu-și cheia de rezervă, descuie ușa de la Ceva Periculos. Lumânarea Euridice era pusă bine în săculețul ei și, chiar dacă arăta ca o lumânare obișnuită și o simțeai la fel la pipăit, ea nu voia s-o păstreze mai mult decât era nevoită și fără doar și poate nu voia s-o aibă în apartamentul ei peste noapte.

Magazia prăvăliei părea să fie cel mai bun loc în care s-o țină, așa că se îndreptă spre acest spațiu, cu Rhys urmând-o îndeaproape.

Nu prea vorbiseră pe timpul drumului de întoarcere cu mașina și, categoric, nu discutaseră despre momentul din debara, cam la fel cum nu discutau despre sărutul din bibliotecă.

Vivi și Rhys deveneau foarte pricepuți la Nevorbitul despre Lucruri, ceea ce, își zicea ea, așa trebuia să rămână. Și, își zise în timp

ce dădea deoparte draperia spre magazie, nu mai trebuia să-și amintească nimic din ceea ce însemnase să fie singură cu ea în spații slab luminate.

— Of, mama mă-sii, bombăni ca pentru sine când pătrunse în magazie.

Uitase că farmecul mătușii Elaine făcea să se modifice încăperea în funcție de momentul zilei, chiar și în funcție de vreme. Dacă ploua afară, aveau foc în vatră și lumânările licăreau plăcut pe pereți. Dacă era soare, aveai ferestre care lăsau să pătrundă înăuntru delicate petice de lumină solară.

Iar dacă era în toiul nopții, aveai focul din vatră, lumânările și un cer plin de stele deasupra.

— Mătușa ta s-a întâlnit aici cu cineva în ultimul timp? se interesă Rhys, privind în jur.

— Nu, e doar atmosfera, răspunse Vivi, cu ochii pe dulapul din fața ei.

— Atmosfera, repetă Rhys, evident încântat. Îmi place.

Vivi nu-i comentă spusele, ci doar deschise dulapul și scoase cu precauție lumânarea din săculeț. Era încă un pic rece la atingere, mai rece decât ar fi fost o lumânare normală. O așeză prudentă printre o grămadă de lumânări albe simple și mai multe borcane cu plante uscate.

Dimineața avea să le trimită lui Gwyn și

Elaine un mesaj prin care să le anunțe, dar pe moment nu-și dorea decât să ajungă sus, în apartamentul ei, și să facă o baie foarte fierbinte, urmată de mai multe ore de somn.

— Dumnezeule, e târziu, suspină Rhys, iar Vivi încuviință, în timp ce termina de așezat lumânarea la locul ei.

— Știu. Mă bucur că n-am ore de dimineață.

Din spatele ei, auzi chicotitul ușor al lui Rhys.

— Programarea predării în funcție de vrăjitorie. Sau vrăjitoria în funcție de predare, presupun.

— Asta mi-e viața.

Doar că Vivi nu prea mai făcuse lucrări vrăjitorești de o veșnicie. Și chiar dacă seara nu fusese tocmai o bucurie, găsise în ea un mic motiv de înveselire. Să se furișeze prin pădure până la o căsuță bântuită, să invoce spiritul unei vrăjitoare moarte de mult timp. Erau genul de lucruri la care se gândise Vivi atunci când aflase pentru prima oară cine – sau ce – era.

Poate de-asta nu se simțea atât de obosită sau stoarsă, sau stresată în legătură cu ce avea de predat în ziua următoare.

Se dusese într-o casă bântuită, aprinsese o lumânare magică și capturase o afurisită de vrăjitoare fantomă.

Iar asta i se părea de-a dreptul minunat.

— Mulțumesc pentru ajutor, îi zise lui Rhys, închizând dulapul și răsucind cheia în încuietoare. Sunt convinsă că să fii terorizat de o fantomă nu era în fruntea listei tale de priorități pentru seara asta.

Întorcându-se, se rezemă de dulap și-și încrucișă brațele pe piept. Rhys rămăsese tot acolo, de cealaltă parte a încăperii, cu chipul său frumos scăldat de lumina focului din vatră, cu părul făcând fără îndoială Chestia Aia și cu țepii din barbă amplificând cu adevărat întregul său aer șmecheresc.

Probabil că din acest motiv îi adresă Vivi următoarea replică:

— Și dă-mi voie să adaug un mulțumesc retroactiv pentru că n-ai încercat niciodată să faci sex cu mine într-o casă bântuită, pe vremea în care eram în colegiu.

— Tânărul Hainsley chiar ar avea nevoie să-și regândească tactica, încuviință Rhys, imitându-i postura și rezemându-se de dulapul aflat chiar vizavi de ea. Dar, sincer să fiu, dacă opțiunea ar fi fost disponibilă pe atunci, probabil că aș fi încercat-o. Aș fi încercat să ți-o trag aproape oriunde. Case bântuite, aziluri părăsite, departamentul autovehiculelor.

— Dac-ai fi ales-o pe ultima, am fi putut încerca și să facem sex în pușcărie, replică Vivi, neluând în seamă felul în care-i palpita inima în piept, atât din cauza

cuvintelor lui, cât și a zâmbetului pe care-l schița și dorindu-și ca mătușa Elaine să nu fi fost atât de dedicată esteticii ei, fiindcă încăperea, cu lemnul ei cald și lumina delicată și abundența de suprafețe moi, nu prea ajuta la buna desfășurare a lucrurilor.

— Ar fi meritat, zise Rhys și, deodată, zâmbetul îi dispăru, în timp ce lumina din ochi îi deveni mai caldă. Eram nebun după tine, Vivienne, zise el, încet. Și sincer. Cu desăvârșire nebun.

Vivi își înghiți nodul din gât, strângându-și trupul în brațe. Ar fi vrut să găsească o glumă pe care să i-o arunce în față, ceva care să spargă momentul ca pe un balon.

În loc de asta, spuse adevărul.

— Sentimentul a fost extrem de reciproc.

— A fost?

Rhys se desprinse de dulap, apropiindu-se de ea. Era târziu, deja foarte târziu, Vivi era trează de aproape douăzeci de ore, dar se simțea ca atunci când atinsese runele acelea în căsuța lui Piper.

Electrizată. Vie.

—Cu cât mă gândesc mai mult, continuă el, încă apropiindu-se de ea, lent, cu mâinile în buzunare, cu atât mai puțin cred că trebuia să folosesc timpul trecut. Încercăm?

Se opri, examinând-o cu privirea. Dacă Vivi i-ar fi spus că nu, dacă ar fi spus că ar fi bine să plece, ar fi făcut-o, fără discuție. Era

unul dintre lucrurile care-i plăceau atât de mult la el acum atâția ani, cât de ușor lăsa puterea în mâinile ei. Putea să-l oprească de tot chiar acum.

Sau putea să-l lase să se apropie și să asculte ce avea de spus.

Nefiind sigură că ar fi fost în stare să vorbească, Vivi doar încuviință din cap și unul dintre colțurile gurii lui Rhys se arcui în sus.

— Sunt nebun după tine, Vivienne Jones. Din nou. Sau, poate, ar trebui să zic că încă sunt, fiindcă o să fiu foarte sincer cu tine, cariad[21]. Nu cred că asta s-ar fi schimbat vreodată.

Cariad. Așa îi spusese, în vara aceea. Încă simțea cuvântul, mormăit în urechea ei, șoptit pe pielea ei, murmurat între coapsele ei.

El era la câțiva pași distanță, încă oferindu-i ocazia și spațiul de a pune capăt, dacă asta voia.

Dar nu voia.

Anulând distanța dintre ei, Vivi își puse mâinile pe pieptul lui Rhys. Îi simți căldura pielii prin pulover, inima bubuind regulat în palmele ei și, când se aplecă, receptă mirosul pielii lui, fumul de lemne din pădure, miresmele aerului nopții rămase pe el. Și, dintr-odată, i se păru o mare prostie să pretindă că n-ar vrea.

Ridicându-și fața, Vivi își apropie buzele

de ale lui.

Sărutul din bibliotecă fusese unul disperat, ca un băț de chibrit aprins în contact cu benzina, alimentat de furie și de frustrare tot atât cât de poftă.

Acum era altfel. Mai lent.

Mâinile lui se ridicară să-i cuprindă fața, descriind cu degetele mari cercuri delicate pe maxilar, iar Vivi se pomeni cu mâinile odihnindu-se pe mijlocul lui, cu gura deschisă sub a lui, suspinând când limba lui i-o atinse pe a ei.

— Gustul tău, murmură el când se desprinseră și gura îi coborî spre gâtul ei, iar Vivi închise ochii și-și lăsă capul pe spate. Nu mă satur de el. Niciodată n-am putut, în pana mea.

Încă o amintire. Prima noapte de la Sărbătoarea Solstițiului, încolăciți în cortul lui. Vivi nu se mai culcase niciodată cu cineva atât de repede, mereu trecuse prin ceea ce i se părea numărul cuvenit de întâlniri pentru fiecare etapă. Sărutul la a doua, un pic mai mult la a treia și așa mai departe. Nu mai făcuse sex decât cu un băiat înaintea lui Rhys, iar asta fusese după un ditamai anul de întâlniri.

Dar, după două ore de când îl cunoscuse pe Rhys, el fusese deja cu gura pe a ei, iar coapsa ei îi învelea un umăr, în timp ce o săruta și o lingea, și o sorbea, și o scotea complet din minți, spunându-i încă o dată

și încă o dată ce gust bun are, cât e de superbă, făcând-o să se simtă superbă. Puternică, chiar, necenzurată, dezinhibată.

Uneori, își spunea că, în realitate, în vara aceea se îndrăgostise de acea variantă a ei de când era cu el.

Dar, oricât de încântătoare ar fi fost acea amintire, nu voia să se gândească la trecut, când prezentul era chiar aici, în fața ei, cu mâinile alunecându-i spre șolduri, cu vârfurile degetelor mângâindu-i pielea, imediat deasupra taliei blugilor.

— Vivienne, dacă o să-mi permiți să te fac să-ți dai drumul în seara asta, o să mă consider cel mai norocos dintre oameni.

Vorbele fuseseră murmurate cu buzele pe locul în care gâtul îi întâlnea umărul și Vivi își simți întregul trup încordându-se.

Dintr-odată, nu exista nimic din ce și-ar fi putut dori pe lume decât să-l lase pe Rhys Penhallow s-o facă să-și dea drumul în camera din spate a prăvăliei și nu voia să aprofundeze prea mult gândul, nu voia să ia în calcul toate motivele pentru care n-ar fi trebuit s-o facă.

Fusese o seară lungă, se simțea bine, puternică, și un bărbat frumos voia să-i ofere un orgasm.

De ce nu l-ar accepta?

Mâinile i se încleștară pe ceafa lui și se aplecă să-l sărute iar, lăsându-și limba s-o mângâie pe a lui, adorând sunetul grav

care-i ieșea lui Rhys din gât când făcea asta.

— Te rog, șopti, cu buzele lipite de ale lui, după care se împleticiră înapoi, spre străvechiul divan de lângă foc. O parte îndepărtată a creierului lui Vivi îi aminti că piesa de mobilier aparținuse vreunor vrăjitoare celebre, că mătușa Elaine era mândră de ea în consecință, dar nu-i stătea mintea la asta acum, nu se putea gândi decât la Rhys și la mâinile lui de pe ea.

Se lăsară să cadă pe canapea, Rhys întinzându-și mâinile ca să se asigure că nu ateriza pe ea cu toată greutatea, iar Vivi îi cuprinse ceafa cu o mână, în timp ce el îi freca bărbia și gâtul cu nasul și buzele.

Rhys îi trase bluza afară din blugi, împingând-o până deasupra sânilor și, când gura lui îi cuprinse sfârcul prin dantela sutienului, Vivi icni, strângându-și degetele în părul lui.

Limba lui descria cercuri lenețe, frecarea materialului plus căldura umedă a gurii lui o făceau să se zvârcolească sub el, dorind, implorând.

Scrâșnetul fermoarului ei răsună foarte tare în încăperea tăcută și Rhys o privi, din nou, în ochii ei cu pupilele mărite la extrem de dorință.

— E bine? o întrebă, iar ea încuviință, aproape cu disperare, agățându-se de ceafa lui, aducându-i gura spre a ei.

— Cel mai bine pe seara asta, gâfâi ea și,

imediat, mâna lui fu acolo, alunecând pe bumbacul chiloților, iar ea își săltă șoldurile de pe canapea, într-o rugăminte tăcută.

Pentru o clipă, el șovăi, profilându-se deasupra ei, cu părul căzut peste frunte, cu gura întredeschisă de puterea răsuflării, și ar fi putut să însemne din nou prima lor noapte. Acolo, în cortul lui, la Sărbătoarea Solstițiului, când o privea de deasupra, cu același medalion clipindu-i pe piept.

— Dumnezeule sfinte, ești adorabilă, rosti el, cu o voce spartă, cu accent îngroșat, ceea ce putea s-o facă pe Vivi să-și dea drumul doar cu atât. După expresia din ochii lui, pe cât de tandră, pe atât de înfierbântată, și nu pentru prima oară, ea se gândi cât ar fi fost de simplu dacă nu s-ar fi plăcut reciproc atât de mult. Dacă n-ar fi fost decât sex și fierbințeală, și dorință, nu și căldura asta.

— Fă-mă să-mi dau drumul, Rhys, se auzi spunând, cu vocea firavă în comparație cu trosnetul focului și cu vuietul propriului sânge în timpane. Acum!

Avea nevoie de fierbințeală ca să înăbușe căldura.

Dacă s-ar putea convinge așa că nu era vorba decât despre sex, decât să-și dea drumul, i-ar fi fost mai ușor să-l vadă plecând de data asta.

Sau, cel puțin, așa spera.

Timp de câteva respirații, Rhys nu făcu

altceva decât s-o privească, cu ochii aproape negri, cu pieptul ridicându-se și coborând, iar Vivi se încordă, întrebându-se dacă el o să se oprească sau o să încerce să facă din asta mai mult decât era.

După care degetele lui o găsiră iar, apăsând și rotindu-se, cufundându-se în umezeala ei și folosind-o ca să-și fluidizeze atingerea, trăgându-și degetele înapoi din ea, și Vivi închise ochii, țipete incoerente ieșind dintre buzele ei când o mângâia și o mângâia, și iar o mângâia.

Orgasmul păru să pornească de undeva din adâncul ei, radiind din vârfurile picioarelor până în sfârcuri. Îl strânse și mai tare când îi explodară scântei în fundul ochilor și când se pierdu complet în el, la fel ca în prima lor noapte.

E altfel de data asta, își zise, chiar în timp ce-l săruta pe gât, pe bărbie, pe gură, oriunde putea să ajungă.

Trebuie să fie.

CAPITOLUL 24

— Așadar, așa arată o Lumânare Euridice.

Vivi își ascunse un căscat în spatele cănii

de cafea și-i făcu un semn de încuviințare lui Gwyn.

— Îhî.

Stăteau în jurul mesei mari din fundul magaziei de la Ceva Periculos, toate trei examinând lumânarea argintie așezată printre grămăjoarele de plante ale lui Elaine și fitilurile pentru lumânările pe care le confecționa. La lumina zilei, nu arăta a ceva în care să fie ascunsă o fantomă.

Însă Vivi încă își amintea cum văzuse fantoma lui Piper McBride dispărând înăuntrul ei și se cutremură un pic. Cu cât mai curând prelua Amanda chestia asta și i-o lua de pe cap, cu atât era mai bine. Rămăsese să treacă pe la biroul lui Vivi mai târziu, în după-amiaza aceea, însă Vivi voise mai întâi să le arate lumânarea mătușii și verișoarei ei, de aici ședința ad-hoc din magazie.

În timp ce studiau lumânarea, Vivi se concentră din răsputeri să nu-și abată privirea spre canapeaua de lângă peretele îndepărtat. Deși trecuseră abia câteva ore, noaptea ce se sfârșea – în fine, ceva mai devreme în acea dimineață –, aproape că i se părea ceva ca dintr-un vis.

Un vis cu adevărat fantastic, un vis cu adevărat obscen.

Numai că totul fusese cât se poate de real și, la un moment dat, azi, va fi nevoită să se confrunte cu ceea ce se întâmplase.

Cu ceea ce a însemnat.

A însemnat că ai avut o noapte grea și că ți-ai meritat orgasmul ăla, îi zise o parte a creierului ei, care semăna suspect de mult cu vorbele lui Gwyn, iar Vivi era înclinată să fie de acord. Cu toate că era istovită și avusese parte de doar vreo trei ore de somn, se simțea bine în dimineața asta. Mai mult decât bine. Mai bine decât se simțise de mult timp și, deși căuta în sufletul ei acea senzație dărâmătoare că ar fi făcut o imensă greșeală, știa că n-avea s-o găsească.

Pentru că nu fusese o greșeală. Fusese plăcut. Și nu era de ajuns?

Încruntându-se, mătușa Elaine se aplecă și mai aproape, ridicându-și ochelarii pe nas.

— Nu e genul vrăjitoarelor de la colegiu să folosească așa ceva, murmură ea. Tot șovăia cu o mână deasupra lumânării, parcă vrând să o ridice.

— Vrăjitoarea care a venit să discute cu mine era altfel, zise Vivi, ridicând din umeri. Cred că e posibil ca ele să se mai fi modernizat puțin.

Gwyn scoase un sunet necuviincios la replica asta, ridicându-și un genunchi și încolăcindu-și brațul pe el.

— S-o vedem și pe-asta. Eu cred că doar voiau ca tu să le faci treaba murdară.

— Poate, încuviință Vivi. Dar, sincer, n-a fost prea rău.

Văzând privirile lui Elaine și Gwyn, se corectă.

— Bun, a fost înfricoșător și n-aș mai vrea să ajung vreodată în căsuța aia, dar putea să fie mult mai rău.

— Fantomele pot fi periculoase, îi atrase atenția Elaine, încă încruntată. Trebuia să fi venit la mine mai întâi.

— Eu și Rhys ne-am descurcat.

În ochii lui Gwyn apărură scântei. Deschise gura, dar, până să poată spune ceva, Vivi ridică un deget.

— Nu. Fără „pun pariu că Rhys s-a descurcat" sau cine știe ce mizerie te pregăteai să spui.

— Nu ești deloc amuzantă, replică Gwyn. Iar gluma mea urma să fie ceva mai sofisticată de atât, îți garantez.

— Sunt convinsă.

Vivi se aplecă peste masă, vrând să ia lumânarea, dar înainte să poată, mătușa Elaine își puse mâna peste a ei.

— Asta-i tot ce ai vrut să ne spui? Că ai prins o fantomă într-o Lumânare Euridice?

Pentru o clipă, lui Vivi îi trecu prin minte oribilul gând că Elaine știa ce se petrecuse acolo în noaptea trecută, că avea, să zicem, echivalentul magic al unor camere de supraveghere, iar Elaine le cam avea pe-astea, caz în care Vivi spera că ar exista o vrajă de genul „dispari prin podea".

Doar că mătușa Elaine nu-i adresa vreun

soi de privire cunoscătoare. Întrebarea era sinceră și Vivi își dădu seama că mai trebuia să le spună ceva.

— Fantoma a spus unele lucruri înainte s-o captureze lumânarea, zise Vivi, potrivindu-și geanta pe umăr. Despre „blestematul Penhallow" și cum că ar fi luat ceva care nu-i aparținea. Dar nu cred că se referea la Rhys anume. Cred că ar putea să fie vorba despre Gryffud sau vreun alt strămoș.

— Ar merita studiat, cugetă Gwyn, rezemându-și bărbia de genunchi.

— O să fac ceva cercetări, promise mătușa Elaine, după care făcu semn cu capul spre geanta lui Vivi. Și tu, du-te să dai blestemăția aia proprietarului de drept.

— Așa o să fac, zise Vivi, însoțindu-și cuvintele cu un mic salut milităresc.

Atunci, mătușa Elaine îi zâmbi, cu ochii strălucind în spatele ochelarilor.

— Sunt mândră de tine, Vivi. O Lumânare Euridice înseamnă magie, nu glumă.

Vivi făcu un semn nepăsător cu mâna.

— N-am făcut mare lucru, pe bune. Doar am aprins-o. Nu e tocmai vrăjitorie de nivel superior.

— Și totuși, insistă mătușa Elaine, luându-i mâna într-a ei. Ești o vrăjitoare care nu-și folosește magia nici ca să-și facă ordine în apartament, dar uite ce-ai reușit!

— Bine, asta e doar din cauză că mi-am folosit timpul ca să ascult podcasturi, plus că am urmărit desenele alea animate cu Mickey Mouse și mătura diavolului când eram copil, iar asta m-a speriat rău.

— Mie mi-a plăcut mult desenul ăla, comentă Gwyn, proptindu-și bărbia în palmă și făcându-și să clipească cerceii din argint.

— Normal că ți-a plăcut.

— Dar mama are dreptate, continuă Gwyn, înghiontind-o pe Vivi. Magie de mare angajament.

— Nu prea știu ce înseamnă asta, interveni mătușa Elaine, dar bănuiesc că înseamnă „impresionantă", ceea ce a și fost. Mama ta s-ar fi mândrit și ea cu tine.

Mirată, Vivi își îndreptă privirea spre Elaine.

— Doar că mama detesta magia, nu?

Mătușa Elaine clătină din cap, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— O înfricoșa. Simțea că să fie vrăjitoare era... Nu știu, ceva care i s-a întâmplat, nu ceva ales de ea. Dar era bună. Foarte bună, când voia să fie. Doar că a ales o altă cale.

Vivi trăise atât de mult timp cu ideea că mama ei se situa cu hotărâre în tabăra Magia e rea, încât nu știa ce să mai spună la faza asta.

Ridicându-se, Vivi se duse spre draperia care despărțea magazia de restul prăvăliei și

se opri brusc când dădu cu ochii de fata care stătea acolo, cu ochii mari.

— O, mamă, șopti fata. N-am văzut până acum partea asta a magazinului.

Gwyn sări de la masă și mătușa Elaine se întoarse cu fața.

— Bună, Ashley, zise Gwyn, apropiindu-se și cuprinzând-o cu brațul pe după umeri pe fată, începând s-o conducă înapoi în prăvălie și aruncând o privire înapoi spre Vivi și Elaine. Asta nu e decât camera din spate, nimic prea interesant, dar avem câteva baghete foarte faine, dacă vrei să le vezi.

Vocea lui Gwyn se pierdu treptat, pe măsură ce se îndepărta prin magazin. Mătușa Elaine se ridică, oftând, cu mâinile în șolduri.

— Ei bine, cred că știm că nici descântecul ăsta nu mai are acum efectul pe care ar trebui să-l aibă.

Nu era o surpriză, nu tocmai, dar le amintea că problema asta trebuia rezolvată, și încă repede. Pe asta era nevoie să se concentreze Vivi.

Motiv pentru care mai aruncă o singură privire spre canapea, înainte de a ieși în grabă din magazie.

Drumul cu mașina până în campus fu lipsit de evenimente. Vivi tocmai încuia portiera când se auzi strigată pe nume.

Era Amanda, care venea spre ea în pas

alergător, cu un zâmbet luminos pe față.

— Cum a mers?

Ușurată, Vivi își vârî mâna în geantă după lumânare.

— Super! dar acum, te rog, ia-mi asta, fiindcă mă sperie de moarte să duc o fantomă în geantă.

Zâmbetul Amandei se lumină și mai mult când ea strânse în mână Lumânarea Euridice.

— Nicio problemă. O s-o duc în partea noastră de campus, iar tu poți să-ți vezi de ce ai de făcut azi.

Din moment ce avea un curs de ținut peste cinci minute, Vivi fu recunoscătoare că scăpase cu atât și, făcând un semn de salut cu mâna, se întoarse spre Chalmers Hall, clădirea unde avea oră.

Pătura de nori era groasă azi pe cer, frunzele țopăiau pe aleile din cărămidă. Vivi fu străbătută de un fior și-și înfășură ceva mai strâns eșarfa la gât. În același timp, aruncă o privire peste umăr și o zări pe Amanda, care traversa parcarea.

O văzu cotind la stânga, apoi dispărând pe după un șir de copaci, ceea ce o făcu să se încrunte când se întoarse.

Nu pe acolo se ajungea la partea vrăjitorească a campusului.

Dar poate că Amanda știa vreo scurtătură sau se ducea să-și ia ceva din mașină.

Asta trebuia să fie.

Vivi își predă primul curs, apoi pe-al doilea, uitând complet de Amanda și de Lumânarea Euridice, în timp ce informa o sută de boboci despre Magna Carta, uitând chiar și de Rhys pentru puțină vreme, iar când ajunse înapoi, în biroul ei, târziu, în după-amiaza aceea, chiar începea să se simtă un pic... în fine, „normal" ar fi fost un termen prea puternic, dar, cel puțin, mai așezată, mai sigură pe ea.

Sigur, încă aveau de rezolvat partea cu blestemul, dar aranjaseră problema cu poțiunile de la Cazanul cu Cafea, iar acum nu mai aveau o fantomă furioasă care să bântuie prin campus.

Era de-a dreptul stăpână peste toate astea.

Zâmbind, încântată de sine, Vivi se așeză la masa ei de lucru și trase spre ea un teanc de lucrări, pornind și ceainicul totodată.

Abia parcursese primele trei lucrări, când auzi o bătaie în ușă.

— Intră, strigă, fără să-și ridice capul.

Imediat cum se deschise ușa, magia i se undui pe piele, atât de densă și de grea, încât avu nevoie de o secundă ca să-și refacă respirația, iar când își ridică privirea, o văzu în prag pe doamna doctor Arbuthnot.

— Domnișoară Jones? intonă ea, cu o voce tunătoare. Cred că trebuie să discutăm.

Rhys se gândise toată ziua la Vivienne, așa că, într-un fel, nu fu surprins când ea îi apăru la ușă în seara aceea.

De fapt, la început, când deschise ușa, se întrebă dacă nu cumva avea o halucinație mai realistă ca altele.

Dar, nu, dacă ar fi invocat apariția lui Vivienne, în mod sigur n-ar fi făcut-o să arate atât de tristă.

Nu doar tristă. Înfrântă. Avea umerii căzuți, cu șuvițe răzlețite din cocul slăbit. Până și micile cireșe înșiruite de-a lungul tivului fustei ei păreau să se fi veștejit.

— Ai avut dreptate, zise ea, de îndată ce o pofti înăuntru și, în timp ce încuia ușa după ei, Rhys își înălță sprâncenele.

— În primul rând, pot să înregistrez că ai spus asta? În al doilea, dreptate în legătură cu ce?

Oftând, Vivienne își aruncă brațele în ambele părți ale corpului.

— Nu putem să tot stingem micile incendii provocate de blestemul ăsta. Mai ales când se dovedește că, încercând să le stingem, am putea doar să provocăm altele și... ce casă ciudată ai.

Intrase în living și privea în jur cu o înfățișare nedumerită, fără îndoială observând candelabrul greu, mobilierul tapițat cu piele de un roșu-sângeriu, veritabilul coșmar gotic invocat de întregul spațiu.

— Cum poți să dormi aici? se miră ea, apoi arătă spre un tablou de pe perete. Eu n-aș mai putea să dorm niciodată după ce-aș vedea una ca asta.

— Asta e stră-strămătușa mea Agatha, dar ai dreptate.

Ducându-se în bucătărie, Rhys îi strigă peste umăr.

— Asta e o discuție care necesită vin?

O auzi pe Vivienne suspinând iar, după care scârțâitul pielii când ea se trânti pe canapea.

— Da, primi răspunsul.

Când reapăru, cu o sticlă și două pahare, ea stătea rezemată, studiind tavanul. I se părea cel mai ciudat lucru s-o vadă pe ea într-un asemenea decor, pe ea și bulinele ei, în bârlogul tatălui său. Și nu-i plăcea felul în care asta îl făcea să se simtă... mai bine.

Mai fericit.

Ăștia sunt hormoni sexuali rămași de azi-noapte, cumetre, își zise, dar știa că era mai mult de-atât.

Problema era că nu știa ce mama dracului să facă, de fapt, cu toate astea. Ce se întâmplase în prăvălie fusese o ocazie unică, trebuia să rămână o ocazie unică, fiindcă toate astea erau deja prea nebunești ca să mai adauge în ecuație și futaiul.

Oricât de mult i-ar fi plăcut.

Traversând încăperea, Rhys îi înmână un pahar cu vin, iar ea îl acceptă

recunoscătoare, luând o gură zdravănă înainte de a-și îndrepta puțin spinarea și de a-i spune:

— Am dat-o de gard.

Rhys se cocoță pe brațul unui fotoliu cu spătar înalt de lângă canapea, încrucișându-și picioarele.

— E vorba despre azi-noapte?

— Evident, răspunse ea, încruntându-se puțin, după care înfățișarea i se destinse. A! Întrebai despre...

Colorându-se în obraji, mai luă un gât de vin.

— Nu, nu la asta mă refeream. E o cu totul altă bulealã.

Cuvintele n-ar trebui să usture. Dumnezeu îi era martor că și el gândise exact același lucru, așa că ar fi fost caraghios să se simtă lezat.

Dar își făcuse un obicei să fie caraghios atunci când era implicată Vivienne.

— Îți amintești că una dintre vrăjitoarele de la colegiu ne-a dat Lumânarea Euridice ca să capturăm spiritul lui Piper McBride?

— Dat fiind faptul că asta a fost practic ieri, chiar îmi aduc aminte. Cât se poate de clar, de fapt.

Vivienne își dădu ochii peste cap și mai sorbi din vin.

— Ei bine, se pare că Amanda Carter nu lucrează pentru colegiu. De fapt, nici măcar nu e vrăjitoare, lucru pe care ar fi trebuit să-

l dibui, doar că m-am simțit atât de ușurată că avem un ajutor în toate astea, încât n-am luat în seamă.

Clătinând din cap, privi înnegurată în pahar.

— Blugii ar fi trebuit s-o trădeze.

Proptindu-se cu o mână de brațul fotoliului, Rhys o privi cum stătea acolo, aproape înghițită de canapeaua dementă a tatălui său.

— Cum adică nu era vrăjitoare? Cum Dumnezeu de avea o Lumânare Euridice, atunci?

Vivienne își ridică fața, cu umbre albastre delicate sub frumoșii ei ochi căprui.

— E o escroacă. Una celebră, din câte se pare. Numele ei adevărat e Tamsyn Bligh. Face trafic cu artefacte magice și tot adulmecă de o vreme pe lângă Graves Glen. Vrăjitoarele din colegiu erau cu ochii pe ea, dar a reușit cumva să se strecoare pe lângă ele și a venit direct la mine.

Întinzându-și palma, Vivienne își repezi mâna în fața ei, apoi scutură din cap.

— În orice caz, noi am capturat fantoma unei vrăjitoare foarte puternice, foarte înfricoșătoare, după care am dat-o pe mâna cuiva care o va vinde celui mai bun licitator, totul din cauză că sunt o tâmpită care are încredere în alții.

— Ba nu ești, obiectă mașinal Rhys, dar când ea îi răspunse doar printr-o privire, el

își roti umerii. Mă rog, ai încredere în alții, dar tâmpită nu ești. Nici pe departe.

Scoțând un geamăt, Vivienne își așeză paharul pe măsuța de alături și-și îngropă fața între palme.

— E de parcă totul ar merge spre și mai rău. Tocmai când credeam că am prins ceva, sau că fac ceva bun, uite că fac una ca asta.

Ridicându-și capul din nou, își duse mâinile la ceafă și inspiră adânc.

— Așa că, acum, vrăjitoarele de la colegiu sunt cu capsa pusă, plus că știu despre blestem, fiind cu capsa pusă și pentru asta, iar eu doar...

Se întrerupse și-i adresă o privire imploratoare.

— De ce sunt o asemenea catastrofă nenorocită, Rhys? N-am făcut în viața mea vreo lucrare magică serioasă, dar singura dată când am făcut-o, am blestemat un oraș întreg.

— Eu am făcut asta, Vivienne, răspunse Rhys, ridicându-se și așezându-și paharul pe masă lângă al ei, după care se așeză la celălalt capăt al canapelei, prelingându-se în colț și întinzându-și picioarele în fața lui.

— Bine, dar eu asta ziceam, replică ea, întorcându-se cu fața spre el.

Și mai multe șuvițe de păr i se desprinseseră, încadrându-i fața. Pe Rhys îl mâncau palmele să-i împingă șuvițele astea

pe după urechi, să-i cuprindă fața între mâini și să-și plimbe degetul mare pe buzele alea trandafirii și moi.

— Suntem un dezastru, continuă ea. În rest, viețile noastre se derulează lin. Perfect, chiar.

— E un pic de exagerare aici, se împotrivi Rhys, dar Vivienne era pornită clar.

— Și deodată, cum suntem împreună, totul se duce dracului. Chiar și vara aia. Vara aia de-a dreptul frumoasă, perfectă. Cum s-a terminat? Cu cranii demonice din plastic, începu ea să enumere pe degete. Poțiuni otrăvite. (Încă un deget.) Fantoma din bibliotecă. (Alt deget.) Iar acum, asta, care...

Vivienne stătu cu ochii pe degetul pe care-l ridicase ca să enumere și se încruntă.

— Nici măcar nu știu cum s-o definesc. În afară de dezastru.

— Pe asta ai mai zis-o. În repetate rânduri.

Luându-și paharul, ea bău restul de vin, după care îl așeză la loc și se trânti pe spătarul canapelei.

Văzând că Rhys nu spune nimic, își ridică ușor fața.

— Ce, nu mă contrazici?

Rhys ridică din umeri.

— De ce te-aș contrazice? Ai dreptate.

— Chiar am? întrebă Vivi, după care își drese glasul și-și îndreptă spinarea. Adică,

da, am. Am dreptate, suntem un dezastru.

— Absolut, o aprobă Rhys, ridicându-și o mână de pe spătarul canapelei. Dovada este în lumânarea posedată, cum s-ar spune.

Vivienne zâmbi ușor la vorbele lui.

— Nimeni nu spune așa.

— Poate că ar trebui.

Tăcură amândoi pentru un timp, privindu-se reciproc, Rhys așteptând să vadă dacă ea o să plece. Probabil că așa ar fi trebuit, doar că, privind-o cum stă acolo, destinsă și ciufulită, spera foarte mult să rămână.

Rotindu-și din nou privirea prin living, Vivienne își îndesă șuvițele de păr după urechi.

— Nu pot să cred că locuiești aici!

— Eu nu locuiesc aici, protestă el, lăsându-și capul pe spate și privind candelabrul. Eu sunt rezident temporar aici, mai mult sau mai puțin contra voinței mele. E o diferență enormă.

— Hm, pufni ea, după care culese una dintre pernele de pe canapea. Era neagră, brodată cu emblema familiei. Rhys nu putea să-și dea seama dacă vreo pernă arătase vreodată mai puțin primitoare ca asta.

Vivienne învârti perna în mâini, după care își ridică fruntea și-l privi printre gene.

— Bun, dacă-mi explodează asta în față, să știi că am avut intenții bune.

Ținând perna cu mâinile, Vivienne închise ochii și inspiră adânc.

Pe măsură ce o lumină aurie începea să se mărească între degetele ei, Rhys făcea ochii din ce în ce mai mari.

— Bine, Vivienne, poate nu...

Dar atunci perna pâlpâi cumva, blazonul familiei lui ștergându-se și fiind înlocuit cu un dragon roșu.

Mai precis, cu dragonul roșu al Țării Galilor, numai că acesta rânjea, cu ghearele întinse în aer și vopsite în același mov aprins ca unghiile lui Vivienne.

Ridicând triumfătoare perna, ea zâmbi.

— E mult mai bine.

Și, futu-i.

Futu-i!

La fel de bine putea să-i dea una cu ciocanul. Era de parcă seara aia de vară s-ar fi derulat din nou. Rhys își lăsă paharul pe măsuță cu un bubuit hotărât, după care lunecă pe canapea spre ea.

Perna izbi podeaua și Vivi se întinse spre el exact în timp ce degetele lui îi mângâiau bărbia, ridicându-i capul ca s-o poată privi.

— Tu, fată afurisit de superbă, suspină el. Mâinile ei îl prinseră de încheieturi, nu ca să-l respingă, așa cum probabil ar fi trebuit, ci ca să-l tragă mai aproape.

— Mi-am terminat argumentele ca să spun că e o idee rea, murmură Vivienne cu buzele peste ale lui, iar Rhys zâmbi,

împungându-i nasul cu al lui.

— Am făcut o grămadă de greșeli, aprecie el. Dar nu cred că asta e una dintre ele.

Și chiar nu credea. Fiindcă orice altceva ar fi mers prost între ei – și, Dumnezeule, putea să umple un catastif întreg cu așa ceva – asta, cu ea, aici în brațele lui, nu era printre ele. Știa asta mai bine decât orice altceva.

Ea se aplecă mai aproape, râcâindu-i ușor cu unghiile dosurile palmelor și, dacă Rhys n-ar fi fost deja atât de excitat încât să-l doară, asta i-ar fi pus capac. Ca și felul în care ea doar își atinse buzele de ale lui, murmurând: „Ai de gând să mă întrebi dacă poți să mă săruți?”.

Rhys zâmbi larg.

— O să te întreb mult mai multe, dacă mă lași.

CAPITOLUL 25

E a mea, murmura sângele lui Rhys, în timp ce-o săruta pe Vivi, trăgând-o după el pe scară, cu buzele ei calde și moi, și umede, cu trupul maleabil în mâinile lui. În sfârșit, pana mea, în sfârșit e a mea.

Se împiedicară și se împleticiră, râzând cu buzele unuia lipite de ale celuilalt, până când ajunseră la etaj.

Rhys se opri în fața ușii dormitorului și Vivi, încă încolăcită pe el ca un vrej, se lipi și mai strâns, cu buzele pe gâtul lui.

— Ce e? îl întrebă.

— A. Da.

Îndepărtându-i cu delicatețe mâna din părul lui, își coborî privirea spre ea, spre acele buze umflate, umede, spre acei ochi încețoșați.

— Înainte să intrăm, trebuie să știi ceva.

O parte din ceața din ei se risipi.

— E o chestie oarecum alarmantă de auzit exact înainte să fii goală cu cineva.

— Nu e nimic grav, îți garantez, zise el, aplecându-se și atingându-i fruntea cu buzele, doar ca să nu se mai gândească la cât de aproape era gura ei, dar deodată o sărută iar, întorcându-se astfel încât ea să fie cu spatele de ușă, cu coapsele desfăcute pentru șoldurile lui.

Un sunet delicat de dorință scăpă de pe buzele ei când el se undui spre ea.

— E vorba despre dormitor, murmură el, printre săruturi.

— Ce e cu el?

— Păi, știi cum e restul casei...

— Un coșmar gotic, da.

Rhys pufni într-un râs care se prefăcu repede într-un geamăt când ea își încolăci

un picior în jurul lui, trăgându-l și mai aproape.

— Exact, ei bine, dormitorul e probabil apogeul acestei estetici, cum s-ar zice. Și, oricât de impresionante ar fi fost abilitățile tale la parter, nu intenționez deloc să aștept ca tu să redecorezi prin magie interiorul înainte să ți-o trag, așa că...

Vivienne se retrase ușor, privindu-l cu un soi de lumină păgână în ochi, care ar fi trebuit să-i provoace multă, foarte multă teamă.

— Rhys, zise ea, cu un zâmbet care i se întindea lent pe față, vrei să-mi spui că o să facem sex în dormitorul lui Dracula?

— Este... un pic ca la Dracula, da, recunoscu el, iar ea râse, lăsându-și capul pe spate, lipit de ușă.

— Are pat cu baldachin? Te rog, spune-mi că are pat cu baldachin.

Nu numai că avea pat cu baldachin, dar numitul pat era și pe un piedestal. Nu că s-ar fi pregătit Rhys să-i spună asta. Ea era doar la câteva clipe distanță de a afla și singură, la urma urmei.

Așa că, întinzând mâna pe după ea, ținând-o bine de mijloc ca să nu-și piardă echilibrul, Rhys răsuci mânerul ușii.

Săruturile lui Rhys erau atât de îmbătătoare, atât de mult o distrăgeau, încât, timp de un minut, Vivi nici măcar nu

remarcă încăperea în care se aflau. Ar fi putut să se afle oriunde, într-un oarecare spațiu gol în care să existe numai ei. Așa o făcea el să se simtă. Așa o făcuse mereu să se simtă.

Și deodată zări tot satinul ăla roșu.

— Oooooooo, Dumnezeule, murmură ea, iar Rhys gemu, îndoindu-și genunchii astfel încât ajunse cu fruntea pe clavicula ei.

— Trebuia să spui asta datorită mie.

Chicotind, Vivi se desprinse din îmbrățișarea lui ca să exploreze pe de-a-ntregul incinta în care se găsea.

Și „incintă" chiar era termenul potrivit, deoarece încăperea era incitantă.

Deasupra era un candelabru care părea să fi fost confecționat dintr-un soi de cristal negru, scânteind sumbru în lumina scăzută, în timp ce patul...

— Rhys, zise Vivi, lipindu-și palma de gură. Ai dormit în ăsta în fiecare noapte?

Oftând, Rhys făcu câțiva pași înapoi, rezemându-se de perete.

— Am dormit câteva nopți pe canapea, doar fiindcă nu pot să mă împac cu camera asta, mărturisi el, iar Vivi nu-l putu învinui pentru asta.

Covorul de sub picioarele lor era gros și greu, iar pe peretele îndepărtat se vedea un șemineu, pe podea mai era așternută și o blană de animal, plus mai multe aplice decât ar trebui să conțină vreo încăpere, dar

și un anume tablou explicit cu Circe seducându-l pe Odiseu, deasupra patului.

Patul respectiv era plasat sus, pe un piedestal, atât de sus, încât marginea lui îi ajungea lui Vivi exact până la mijloc, cu draperii în roșu și negru încadrând salteaua masivă, care era acoperită cu...

Vivi se zgâi pe sub așternutul din damasc.

— Satin negru? întrebă, vocea ei ridicându-și registrul la ultima silabă.

Rhys își lăsă capul pe spate și i se văzu tresăltând mărul lui Adam.

— Doar te-am prevenit!

Încă zâmbind, Vivi se întoarse spre el, ridicându-și mâinile spre nasturii bluzei.

— De ce nu m-ai adus aici până acum?

— De ce nu te-am adus în sinistra și înspăimântătoarea temniță sexuală în care dorm eu? o întrebă, ținându-și mâinile la spate, chiar dacă ochii lui rătăceau peste ea într-un fel care-i înfierbânta sângele lui Vivi. Nu pot să-mi închipui, adăugă el.

— Poate că mi-ar fi plăcut, zise Vivi, scoțându-și bluza și plăcându-i cum i se întunecă privirea lui Rhys când îi văzu sutienul cel mai puțin sexy, cel de un roz șters, cu funda atârnată la mijloc, cel pe care nu l-ar fi îmbrăcat niciodată dacă s-ar fi gândit că o să ajungă acolo și să se dezbrace de față cu el.

Privirea lui Rhys deveni cumva și mai incandescentă.

— Cum de-am putut renunța la tine? murmură el.

Vivi trase aer adânc în piept și-și desfăcu fermoarul fustei, lăsând-o să cadă pe podea, neinteresând-o că avea pe ea una dintre perechile mai vechi de chiloți, cea cu lămâi și portocale dănțuind pe material, nici pe departe asortată cu sutienul.

El traversă camera în câțiva pași mari, strângând-o tare la piept, sărutând-o pe nerăsuflate.

— Spune-mi că vrei, murmură cu buzele lipite de ale ei una dintre cele mai tentante oferte din câte auzise Vivi vreodată.

— Știi ce-mi place, răspunse ea, cu dorința bâltind între coapse, iar el îi zâmbi, clătinând din cap.

— Știu ce-ți plăcea, o corectă el. Vreau să aud ce vrei acum.

Ea se simțea aproape amețită de dorință, copleșită, ceea ce-i dădu curaj. Îi dădu îndrăzneală.

— Gustă-mă, șopti, iar pupilele lui deveniră cumva și mai mari, și mai întunecate.

— Of, cariad, nimic nu-mi doresc mai mult.

Se lăsă împinsă cu spatele pe saltea, fiind nevoită să se salte, din cauză că era atât de sus, iar când își ridică șoldurile, el îi trase chiloții în jos, sărutându-i coapsa, genunchiul, glezna.

Se trânti pe pat, fixând cu ochii baldachinul de deasupra, care, dintr-odată, nu i se mai păru atât de caraghios, atât de exagerat.

I se păru romantic.

Dar poate era doar fiindcă buzele lui Rhys erau acolo, exact unde și le dorea să fie, își arcuia trupul sub al lui, strângându-și degetele în părul lui, în timp ce gura lui o făcea să se destrame de tot.

Orgasmul veni pe furiș și Vivi se ținu de părul lui, ghemuindu-și trupul, gâfâindu-i numele, tremurând și transpirând.

El se trase, cu gura umedă, după care începu să scotocească prin noptieră.

— Mai vrei? o întrebă.

Ea știa ce însemna întrebarea și făcu semn că da, iar el suspină ușurat, scoțând din sertar un prezervativ.

Existau descântece, Vivi știa, despre care se presupunea că ar acționa ca o protecție, însă Elaine le dădăcise atât pe Vivi, cât și pe Gwyn că, atunci când venea vorba despre corpurile lor, totdeauna trebuie să se încreadă mai mult în știință decât în magie, motiv pentru care se simțea recunoscătoare că Rhys era pregătit.

Ridicându-se puțin, Vivi duse mâna la spate și-și descheie sutienul, făcându-l pe Rhys să scoată un geamăt și să se repeadă la ea, cuprinzându-i un sân cu mâna și prinzându-i sfârcul între buze, iar Vivi icni,

lăsându-se în spate, sprijinită în palme.

— Am visat asta, îi murmură el pe piele. Cât ești de delicată! Cât de frumoasă!

Mai murmură și altceva, ceva în galeză și, chiar dacă Vivi nu înțelese cuvintele, trupul său înțelese tot. Orice ar fi spus, era ceva obscen și, chiar dacă abia își dăduse drumul, se pomeni întinzându-și spre el mâinile lacome.

Era ceva decadent în faptul de a fi goală, desfăcută în fața lui, în timp ce el era complet îmbrăcat, însă acum ea își dorea mai mult. Își dorea să-l vadă, să-l simtă.

Rhys înțelese clar ce voia, fiindcă se ridică și-și trase puloverul peste cap, ducându-și apoi mâinile spre nasturele blugilor. Vivi se propti în coate, urmărindu-l cu o privire avidă. Părul de pe pieptul lui era des, cârlionțat în jurul sfârcurilor, rărindu-se pe măsură ce se apropia de talie.

Vivi se ridică în capul oaselor, ca să-i poată urmări cu unghia acea linie a părului, savurând felul în care el închise ochii pentru câteva clipe, respirația tremurată din momentul în care ea îi trase fermoarul în jos, strecurându-și mâna înăuntru ca să-i cuprindă scula în palmă.

O simți tare și groasă în mână, ceea ce o făcu să-și spună că o să moară dacă n-o simte înăuntrul ei.

— Acum, Rhys, acum, te rog!

Nu avu nevoie să-i spună de două ori.

Vivi auzi cum sfâșie ambalajul, îi simți mâna între coapse, după care el era acolo, împingându-se înăuntrul ei.

Trecuse ceva timp, așa că ea se încordă pe moment, dar el nu se grăbi, începând cu împunsături superficiale, șoptindu-i în ureche cu răsuflarea fierbinte.

— Fă-o cum îți place, Vivienne.

Rhys nu avu nevoie decât de cea mai ușoară atingere ca să se trântească pe spate, iar Vivi îi urmă cu ușurință mișcarea, proptindu-și palmele pe pieptul lui când se ridică deasupra, potrivindu-și unghiul, simțindu-l adânc în ea, lăsându-și capul pe spate, cu părul mângâindu-i spinarea.

După care mâna lui ajunse acolo, în locul în care li se întâlneau trupurile, mișcând-și degetele cu pricepere, iar Vivi își simți din nou orgasmul, pereții ei interiori strângându-l, în timp ce el gemea și se înfigea, sincronizându-se cu fiecare unduire a șoldurilor ei.

Aproape imediat ea ajunse la culme, deschizând gura ca într-un țipăt mut. Rhys se ridică în șezut sub ea, ținând-o strâns de spinare, încordându-și degetele pe pielea ei, revărsându-i numele dintre buze când își dădu drumul.

Ea se prăbuși peste el, iar Rhys căzu la loc pe saltea, încă ținând-o strâns, încă afundat în ea. În timp ce încerca să-și recapete suflul, Vivi își dădu seama că nu exista

termen de comparație cu celelalte ocazii în care făcuseră sex, nici măcar cu una.

Nu existau amintiri, nici trecut. Doar clipa asta. Doar prezentul. Doar el.

Gemând, Rhys o întoarse pe o parte, ieșind din ea chiar în timp ce-i mângâia coapsa cu palma, ca și cum nu s-ar fi putut opri din a o atinge, și Vivienne știa că era probabil o prostie să se simtă atât de fericită când lucrurile o luau într-o direcție atât de greșită, dar ăsta era riscul când aveai mai multe orgasme.

Râse un pic ca pentru ea, cu ochii pe baldachinul cu adevărat caraghios al patului lui Rhys, care, de alături, se trânti pe spate, întorcând capul ca s-o privească.

— Chicotitul ăsta ar face bine să nu se refere la capacitățile mele, zise el, cu răsuflarea încă tăiată.

— Niciodată, îl asigură ea, cu un scuturat energic din cap. Se referă numai la mobila ta.

— A, replică el. În cazul ăsta, dă-i înainte. E un dormitor cu adevărat ridicol pentru un adult.

— Toate dormitoarele din casa tatălui tău arată așa? se interesă Vivi, rostogolindu-se pe o parte. Rhys o privi, mijindu-și ușor ochii.

— Vrei să-ți dai seama dacă am crescut cu un pat cu baldachin?

— Un pic, răspunse Vivi, ținându-și

degetul mare și arătătorul la o depărtare minusculă.

Rhys zâmbi atunci, o expresie care, ca totdeauna, îl făcea să arate mai tânăr și mai delicat, iar Vivi își dori să nu-l fi plăcut într-un asemenea hal, își dori ca Vivi, cea de 19 ani, să nu-l fi văzut pe câmpia aia, dăruindu-i inima întreagă cu ambele mâini.

Dar așa ceva nu era adevărat.

Și ea o știa.

CAPITOLUL 26

— E un pic prea evident?

Rhys se răsuci de pe locul lui, pe canapeaua lui Vivienne, văzând-o oprită în pragul dormitorului ei, cu o mână în șold. În seara asta, nu mai erau buline, nici cireșe: purta o rochie neagră, care-i accentua fiecare curbură, ciorapii dres în dungi mov și negre ițindu-se deasupra cizmelor negre înalte, iar pe cap îi stătea cocoțată o pălărie de vrăjitoare, peste părul care-i cădea liber pe umeri.

În ultima săptămână, Rhys o văzuse goală în numeroase rânduri, o avusese deasupra și dedesubtul lui, în patul lui, în al ei și,

într-o extrem de memorabilă întâlnire, pe treptele casei lui, însă chiar și-așa i se tăie respirația când o văzu acolo, atât de al naibii de frumoasă și, ceva și mai letal, adorabilă, încât fu ispitit să-i propună să rămână acasă în seara asta și să nu meargă la Târgul de Toamnă, ce dracu' o mai fi și ăla.

— Cred c-ar trebui s-o porți în fiecare zi, rosti el acum, ridicându-se de pe canapea și oprindu-se în fața ei, proptindu-se cu mâinile de tocul ușii, deasupra capului ei. Sau măcar în fiecare seară, adăugă.

— Cred c-aș putea să mă las convinsă, replică Vivienne, ridicându-și fața ca să-l sărute. Dar ce primesc în schimb?

— Aș putea să-ți ofer o avanpremieră, propuse Rhys, desprinzându-se de cadrul ușii și ducându-și mâinile spre rochia ei, începând să i-o ridice ușor pe coapse, în timp ce ea râdea.

— Dacă întârziem la târg, Gwyn o să ne omoare, avertiză ea, deși începuse deja să-i descheie nasturii de sus ai cămășii și să-și târască unghiile de-a lungul lănțișorului de la gâtul lui.

— Ești amabilă să-mi mai explici o dată ce presupune asta, de fapt? Va trebui să mă aplec după mere cu mâinile la spate sau ce?

— Sigur e și asta în program, răspunse Vivienne, pe lângă faptul că trebuie să bei cidru și să ne ajuți, pe mine și pe Gwyn, să

vindem marfă vrăjitorească la tarabă. Ea și mătușa Elaine rup totul în fiecare an la târgul ăsta. Și avem ocazia să mâncăm plăcintele de casă cu mere caramelizate ale doamnei Michaelson, care sunt atât de bune, încât cred că s-ar putea de fapt să fie vrăjitoare, deși Elaine jură că nu e și că de vină e doar cantitatea de unt pe care o folosește și... a!

Rhys îi ridicase rochia suficient cât să-i strecoare degetul mare între picioare, abia atingându-i mătasea umedă a chiloților și, ridicându-și mâna mai sus, îi atinse pielea goală, caldă.

Scăpând un geamăt, Rhys își lăsă capul să cadă pe umărul ei.

— Aș fi ajuns să mă aplec după mere fără să știu că, de fapt, ciorapii ăștia nu sunt cu chiloți? Ești o femeie de-a dreptul crudă, Vivienne.

— Nu, aveam de gând să te las să mă pipăi în căpița de fân.

— Nici măcar nu prea știu ce e aia o căpiță, dar cred că deja ar putea fi partea mea preferată din Târgul ăsta de Toamnă.

Aplecându-se, Rhys o sărută din nou, prinzându-i buza de jos între ale lui și sorbind-o ușor, făcând-o să suspine și să se îndese mai mult în el.

Croiala înaltă a rochiei îl împiedica să-i atingă atât de multă piele pe cât ar fi vrut, dar se mulțumi să-și plimbe dosul degetelor

pe curbura sânului ei și, ca prin ceață, se întrebă cam cât ar trebui s-o mângâie ca să-i fie suficient. În vara aceea o avusese timp ce trei luni, dar nici măcar pe departe nu-și astâmpărase setea de ea, încă se simțise subjugat de ea în acea ultimă zi la fel de mult ca în prima.

Și știa că și de data asta, când avea să plece, va fi la fel. Puteau ei să discute cât voiau despre cum „să și-o scoată din minte": ăsta nu era un lucru peste care să poată trece cineva.

Ai făcut-o altădată, o să te descurci și de data asta.

Pentru că era nevoit. Căzuseră de acord asupra faptului că nu aveau un viitor împreună, că trebuiau doar să savureze prezentul deocamdată, numai că, ori de câte ori o atingea, ori de câte ori o săruta, îi venea greu să-și mai amintească asta.

Vivienne se desprinse din sărut și, cu ochii strălucitori, îl făcu să se lase în genunchi.

Rhys se lăsă împins fără cea mai mică împotrivire, atacând marginea din dantelă a ciorapilor ei ca pe cea mai muşcabilă parte a coapselor. Și chiar mușcă, savurând sunetul întretăiat al respirației ei, în timp ce întindea mâna să se prindă de tocul ușii, felul aproape dureros în care-l trăgea de păr.

Își ridică privirea de-a lungul trupului ei,

în timp ce depunea un sărut pe locul în care tocmai o mușcase.

— Îți mai faci griji că întârziem?

— Nici măcar un pic.

Poate că Vivienne nu-și făcea griji, iar lui al naibii de sigur că nu-i păsa, însă ea avusese dreptate în legătură cu Gwyn. Când, până la urmă, ajunseră la Târgul de Toamnă, cu aproape o oră mai târziu decât promiseseră, verișoara lui Vivienne îi aștepta în parcare, cu brațele încrucișate pe piept. La fel ca Vivienne, ea se hotărâse să aleagă o costumație vrăjitorească de gală, chiar dacă purta o pereche de cizmulițe înalte până la gleznă, de un portocaliu aprins, iar ciorapii îi erau verzi.

— Am încurcat-o, zise Vivienne, dar Rhys ridică din umeri, în timp ce-și descheia centura de siguranță.

— O să dau vina pe tine. Îi spun lui Gwyn că mi-ai cerut să te servesc înainte de plecare.

— Ați întârziaaaaat! intonă Gwyn, când Vivienne coborî din mașină.

— Da, știu, răspunse Vivienne, fluturându-și mâna, am...

— Vivi, strălucești mai tare ca un dovleac de Halloween, deci cred că știu ce-ați făcut.

Rhys fu nevoit să se abțină din răsputeri să nu arboreze o expresie îngâmfată când Vivi îi aruncă un zâmbet aproape timid, dar

în mod evident nu reuși, fiindcă Gwyn își dădu ochii peste cap spre amândoi și le întoarse spatele.

— Sunteți scârboși, mormăi ea, însă Rhys o văzu cum îi zâmbea lui Vivienne în timp ce-o lua de braț, trăgând-o mai aproape, în timp ce înaintau spre câmpul pe care se ținea festivalul, ciocnindu-și șoldurile între ele.

Rhys le privi cum mergeau, cu capetele apropiate, și-i apăru din nou acea senzație de smulgere din piept, amintindu-i că locul lui Vivienne era aici. Ea era acasă în orășelul acesta în care trăia de generații familia ei, își făcuse o viață aici, în timp ce, pe el, orașul de baștină aproape că-l sufocase.

Încă un lucru care-i amintea de cât erau de diferiți.

Dar când ea îl privi peste umăr și-i zâmbi, cu acel zâmbet de soare care-i făcu inima să tresalte în piept, nu mai fu atât de sigur că-i păsa.

Târgul de Toamnă fusese mereu unul dintre lucrurile preferate de Vivienne în zilele premergătoare sărbătorii de Halloween în Graves Glen. Se ținea mereu pe același câmp, printre coline, totul fiind împrejmuit cu luminițe și lampioane din hârtie, iar aerul mirosea a grătar, popcorn și scorțișoară. Și chiar dacă, sigur, oamenii

veneau cu copiii, nu era aceeași atmosferă de familie ca la Ziua Ctitorului. Era ceva mai liber aici, ceva destul de păgân.

În seara asta, cerul era mai mult senin, doar câțiva nori gonind prin dreptul lunii. În timp ce ambala în mătase o pereche de cărți de tarot pentru o femeie, la taraba lui Gwyn, Vivi se pomeni fredonând fericită în sinea ei.

— Ai enervanta alură a unei femei fericite după o partidă de sex formidabil, remarcă Gwyn, după ce plecă clienta. Nu mai aștepta nimeni la rând, așa că sări cu fundul pe tarabă, lăsându-și picioarele lungi să se bălăngănească.

— Așa e, confirmă bucuroasă Vivi. Și enervantă, și fericită, și după o partidă de sex formidabil.

— Da, observ, comentă Gwyn, dar zâmbind și întinzându-se să-i tragă un mic șut cu o cizmuliță portocalie. Îl meriți!

— Cam da, la drept vorbind, recunoscu Vivi, deja scrutând mulțimea cu privirea după Rhys. Și, imediat cum îl zări, croindu-și drum spre ea cu câteva pungi din hârtie cerată în mâini, zâmbind în clipa în care li se întâlniră privirile.

O, Doamne, simți zâmbetul acela în tot corpul. Își petrecuse ultimele câteva zile împreună cu Rhys satisfăcându-și reciproc toate poftele imaginabile, făcând orice-și doreau, trupurile lor reluând totul exact din

momentul în care rămăseseră cu nouă ani în urmă.

Dar în astfel de momente, cu stomacul plin de fluturi, cu obrajii durând-o de la zâmbetul cu care-l urmărea apropiindu-se agale de ea, se gândi îngrijorată că poate și inima ei reluase și ea totul de unde rămăsese.

— Sper că asta voiai, cariad, zise el, întinzându-i una dintre pungi. Ai fi zis că sunt din aur masiv, după ce coadă era la ele.

— Mulțumesc, zise Vivi, dăruindu-i pungii acel gen de privire rezervată de obicei pentru Rhys. Visez la astea tot anul.

— Și asta-i pentru tine, adăugă Rhys, întinzând-i o pungă lui Gwyn, care o luă îngustându-și doar puțin ochii.

— Îmi faci verișoara să fie foarte fericită și îmi aduci mie plăcintă cu mere caramelizate? E clar că te străduiești din greu să-ți câștigi altă poreclă pe lângă „nemernic", nemernicule.

— Trăiesc cu speranța, replică Rhys, rezemându-se de tarabă, desfăcându-și punga din hârtie cerată și începând să muște din porția lui de plăcintă.

Vivi așteptă, urmărindu-l din ochi, după care avu un zâmbet superior când expresia lui deveni ușor visătoare.

— Bun, acum înțeleg de ce era o asemenea coadă, zise el și mai mușcă o dată. Vivienne, regret, dar te părăsesc pen-

tru femeia care face plăcintele astea.

— Are 90 de ani.

— Chiar și-așa.

Chicotind, Vivi mușcă în sfârșit din plăcinta ei, închizând ochii de plăcere când gustă amestecul de caramel sărat, aluat untos și mere cu scorțișoară.

— Bine, în regulă, însoară-te cu doamna Michaelson. Doar ai grijă să mă inviți la nuntă și să se servească din astea, da?

— Ne-am înțeles, zise el, întinzându-se să-i strângă mâna. Când Vivi i-o prinse, Rhys o trase spre el, săltând-o pe tarabă ca s-o poată săruta, iar ea râse cu buzele lipite de ale lui, cu gust de zahăr și de sare.

Când se desprinse, Vivi observă că Gwyn îi urmărea cu o expresie neobișnuită pe chip și, dintr-odată, un pic rușinată, își șterse o fărâmiță de aluat din colțul gurii.

— Ce e?

— Nimic! răspunse Gwyn, ridicând ambele mâini, dar zâmbea într-un fel care, din experiența lui Vivi, însemna că aveau ele să stea de vorbă mai târziu.

După ce-și termină plăcinta, Rhys își șterse palmele și apoi bătu cu degetul una dintre perechile de cărți de tarot de pe colțul tarabei.

— Astea sunt creația ta?

Sărind jos din locul în care se cocoțase, Gwyn făcu semn din cap că da și se opri în fața lui Rhys.

— Vindem o grămadă de perechi de cărți în prăvălie, dar astea desenate de mâna mea se vând cel mai bine.

— Modestie scrie pe fruntea ei, o tachină Vivi, înghiontind-o pe Gwyn, care-i răspunse și ea cu un ghiont. Știi să citești în cărți? îl întrebă apoi pe Rhys.

El scutură din cap, rezemându-se cu ambele coate pe tejghea.

— Am un soi de înțelegere rudimentară a unora dintre ele, dar, nu, nu e nici pe departe specialitatea mea magică.

Zona lor de târg era încă destul de moartă, așa că Gwyn îi aruncă o privire lui Vivi.

— Te superi dacă-i citesc eu? Poate ne-ar ajuta cu toată – își coborî vocea – povestea cu blestemul.

— Dă-i bătaie, aprobă Vivi, apoi își întoarse privirea spre Rhys. Dacă vrei și tu?

— Nu văd de ce nu, răspunse el, destul de vesel. Eu și Vivienne n-am făcut niciun progres pe frontul ăsta.

Nu că n-ar fi încercat. Nu stătuseră numai de sex.

Bine, stătuseră mult de sex, dar, printre picături, se adânciseră în cercetări, cel mai mult pe laptopul lui Vivi, din moment ce ea nu mai avea încredere în prezența lor împreună în sala de lectură de la bibliotecă. Și, dat fiind cât de rău se supărase doamna doctor Arbuthnot după faza cu Lumânarea

Euridice, probabil că oricum nu li s-ar fi permis accesul.

Deocamdată, Vivi știa despre blesteme mai mult decât crezuse vreodată. Știa cele mai bune faze ale lunii în care să arunci blesteme, știa că pelinul le întărește efectul, știa că în 1509 o vrăjitoare izbutise să blesteme nu doar un oraș, ci șase principate germane deodată.

Dar ceea ce nu știa era cum să ridice un blestem.

Tipic, fiindcă tocmai aceasta era partea pe care vrăjitoarele preferau s-o lase nedeslușită.

Absentă, se duse la celălalt capăt al tarabei, rearanjând sortimentul de lumânări, asigurându-se că afișul cu CEVA PERICULOS – VIZITAȚI-NE ÎN ORAȘ stătea drept și, abia când Rhys o strigă pe nume, își întoarse privirea spre ei.

Rhys ținea în mână Steaua, cartea ei, zâmbind.

— Pare să fie semn bun.

Vivi se duse spre ei și se aplecă peste tarabă, smulgând cartea din mâna lui Rhys.

— Depinde de locul în care e așezată, zise ea, iar Gwyn ciocăni cu degetul în locul în care fusese așezată cartea.

— Mergem pe varianta simplă, trecut, prezent și viitor. Tu ești prezentul, evident.

— Evident, repetă Vivi, și întâlni din nou privirea lui Rhys. El îi zâmbea în felul acela

care era în același timp dulce și mândru și, de asemenea, o făcea cumva să-i cunoască toate gândurile obscene.

Era, cu adevărat, unul dintre zâmbetele ei preferate de pe întreaga planetă.

Gwyn tocmai întorcea a treia carte, cea pentru viitor, în timp ce Vivi o privea pe cea reprezentând trecutul. Rhys trăsese acolo Îndrăgostiții, de asemenea nicio surpriză, dar când Gwyn așternu cea de-a treia carte, o privi încruntată.

— Of, Împăratul.

— Nu e rău, obiectă Vivi, dar când văzu versiunea pe care o trăsese Gwyn, fu nevoită să recunoască faptul că arăta un pic cam prevestitoare de rău. Înfățișa un bărbat într-un costum de culoare închisă, așezat pe un tron din lemn care părea cioplit dintr-un trunchi de copac străvechi. Avea fire argintii în barbă și se încrunta la ei din carte, cu un toiag greu din abanos în mână.

— Nu e rău, încuviință Gwyn, bătând cu degetul cartea. Doar că, știi tu. Autoritate. Reguli, organizare.

— Tatăl meu, o completă Rhys, iar Gwyn încuviință, ridicând cartea.

— Exact, reprezintă pe de-a întregul...

— Nu, exclamă Rhys și ceva din vocea lui o făcu pe Vivi să-și ridice privirea spre el.

Se întorsese și privea prin mulțime, cu înfățișarea întunecată, cum un bărbat brunet îmbrăcat în negru își croia drum

prin târg spre ei, cu mătușa Elaine urmându-l la câțiva pași distanță.

Rhys se întoarse spre Vivi, cu o expresie gravă în ochi.

— E tatăl meu. E aici.

CAPITOLUL 27

Lui Rhys i se păruse ciudat s-o vadă pe Vivi în casa tatălui lui, dar asta nu era nimic în comparație cu vederea tatălui său în casa lui Vivi.

În fine, în casa mătușii ei, teoretic vorbind, dar putea la fel de bine să însemne și casa lui Vivi, la cât timp își petrecea ea acolo, la cât de firesc stătea la masa din bucătăria mătușii ei, cu o cană de ceai aburind în dreptul cotului.

Simon arăta ceva mai puțin firesc, dar, ca să respectăm adevărul, tocmai fixa cu privirea un motan vorbitor.

— Recompense? întrebă Torcival, încercând să împungă cu capul brațul lui Simon. Recompeeenseee?

— Ce naiba e monstruozitatea asta? se miră Simon, trăgându-și brațul înapoi chiar în timp ce Gwyn se ridica de pe scaunul ei,

venind să culeagă motanul de pe masă.

— Nu e o monstruozitate, e un copilaș scump. Deși ar cam trebui să mai lucrăm la manierele lui la masă.

— Mama, toarse Sir Torcival, privind-o cu adorație pe Gwyn în timp ce ea îl scotea din încăpere, iar Rhys își văzu tatăl cutremurându-se puțin înainte de a întinde mâna spre cana cu ceai pe care i-o adusese Elaine. O dusese până la jumătatea drumului spre gură, când se răzgândi și o trânti la loc pe masă, atât de tare, încât împroșcă pe lângă.

— Nu e otrăvit, zise Elaine, venind să se așeze lângă Vivi și bătându-și ușor pe umăr nepoata.

Pufnind, Simon scoase o batistă din buzunar și tamponă cu ea ceaiul vărsat.

— Dată fiind predilecția acestei familii de a face rău membrilor familiei mele, îmi puteți înțelege îngrijorarea.

— Tati, protestă Rhys, pe un ton scăzut, dar Simon îl fulgeră cu o privire pe care Rhys o văzuse de o mie de ori până atunci, un amestec de enervare și avertisment, plus o aproape imperceptibilă nuanță de uluire, ca și cum lui Simon nu i-ar fi venit să creadă că acesta era fiul lui.

— Greșesc? îl întrebă el pe Rhys. Ești sau nu ești sub influența unui blestem aruncat chiar de sabatul acesta?

— A, pentru numele lui Dumnezeu,

exclamă Elaine, amestecând o linguriță de miere în ceaiul ei. Noi nu suntem un sabat. Suntem o familie. Iar blestemul acesta a fost în foarte mare măsură accidental, așa cum au explicat atât Vivi, cât și Rhys.

Simon pufni la auzul cuvintelor ei, îndreptându-și spinarea pe scaun.

— Nu există blestem accidental. Iar acum, grație acestei nesăbuințe, întreg orașul acesta, moștenirea familiei mele, este și el blestemat, din câte se pare. Acum, din ceea ce înțeleg, au rezultat mai multe accidente, plus eliberarea unei fantome și, de asemenea, acest coșmar viu pe care-l numiți motan.

Gwyn, care tocmai se întorsese, se rezemă de cadrul ușii care despărțea bucătăria de hol și-și încrucișă brațele pe piept.

— Pe bune, cumetre, mă doare-n cot de al cui tată ești și de cât de șmecher ești ca vrăjitor, dar dacă mai spui porcării despre motanul meu, te arunc personal în șuturi de pe muntele ăsta.

Simon începu să se cam învinețească la față, așa că Rhys veni de la locul lui, de lângă soba de gătit, ridicându-și mâinile.

— Bine, haideți să ne calmăm și să ne concentrăm asupra problemei curente.

Dumnezeule, vorbise ca Wells! Ce coșmar.

Vivi își drese glasul, își trase un picior sub

ea și-l privi pe Simon peste masă.

— Facem tot ceea ce putem ca să înlăturăm blestemul, domnule Penhallow. Noi toți, chiar și Gwyn. Ne străduim să îndreptăm situația.

— Și ce anume ați făcut? se interesă Simon. Tonul lui încă era glacial, dar cel puțin nu mai arunca săgeți din ochi spre Vivienne. Slabă consolare.

Vivienne strânse din buze și-și îndesă după ureche o șuviță de păr înainte de a-i răspunde.

— Păi, am făcut cercetări.

— În cărți? întrebă Simon, împreunându-și sprâncenele, ceea ce-l făcu pe Rhys să se încrunte.

— De ce spui „cărți" pe tonul ăsta? Ție îți plac cărțile. Dacă ai fi putut să faci cărți în loc de copii ca mine și ca Bowen, cred că ai fi preferat. L-ai fi păstrat pe Wells, evident.

— Pentru că răspunsul la acest gen de magie nu poate fi găsit în cărți, ripostă Simon, fulgerându-l pe Rhys cu o privire mânioasă. Blestemele reprezintă o magie complicată, complexă. Nu există o soluție universală. Leacul este inclus în însuși blestemul aruncat. În motivele pentru care a fost aruncat, în puterea întrebuințată. Toate acestea, trebuie să adaug, ți le-aș fi spus dacă m-ai fi prevenit în legătură cu ceea ce se petrecea aici.

— Am încercat, îți amintești? protestă

Rhys, îndesându-și mâinile în buzunare. Iar tu mi-ai spus că e ceva caraghios să cred măcar că am fost blestemat.

— Da, mă rog.

Simon își coborî privirea, își scutură cu un bobârnac o scamă imaginară de pe haină, iar Rhys se întrebă dacă așa aveau să se desfășoare mereu aceste mici discuții, cu el vrând să strige la tatăl lui.

— Ideea rămâne că, de îndată ce ai știut ce se întâmplă, trebuia să mă fi informat.

— Cum ați aflat? se interesă Vivienne, aplecându-se puțin. Dacă nu vă supărați că întreb.

— De la fratele meu, răspunse Rhys, după care întoarse capul spre Simon, cu sprâncenele ridicate. Presupun că așa e, nu? Eu i-am zis lui Wells, iar el ți-a zis ție?

— Llewellyn era îngrijorat pentru tine, răspunse Simon, iar Rhys gemu, azvârlindu-și mâinile în sus, promițându-și că, data viitoare când își va mai vedea fratele cel mare, va avea în meniu și fratricidul.

— Trebuia să-l fi sunat pe Bowen, știam eu.

— N-ai glumit cu chestia aia despre familia disfuncțională, o auzi el pe Gwyn murmurându-i lui Vivienne, care o șâșâi.

Ridicându-se de pe scaunul ei, Elaine își desfăcu palmele, făcând să-i sclipească inelele în lumina slabă.

— Cine trebuia cui să-i spună nu este problema noastră în momentul de față. Este un lucru bun de știut despre magia blestemului. Ne oferă un punct de pornire.

— Ceva mai mult decât cărțile, da, încuviință Simon, după care își ridică privirea spre Rhys, cu o expresie întunecată. Ești aici de aproape două săptămâni, băiete, ce altceva ai mai făcut, în afară de răsfoitul unor volume inutile?

Rhys evită s-o privească pe Vivienne, știind că, dacă-și întorcea numai pentru o clipă ochii spre ea, tatăl lui ar fi înțeles imediat exact ce făcuse Rhys.

— Am mai lucrat la înlăturarea unora dintre efectele blestemului, răspunse, pe un ton egal, și până și Gwyn reuși să nu pufnească în râs auzindu-l. Și era adevărat, el și Vivienne își petrecuseră ceva timp stingând diverse incendii provocate de blestem.

Totuși, el știa că nu era suficient. Știa că ar fi trebuit să ia totul mai în serios. Doar că era foarte ușor să se lase distras de ea, foarte ușor să se lase prins în a fi împreună, iar toate acestea îi lipsiseră prea mult lui Rhys, ca să poată renunța acum la ele.

Chiar dacă așa ar fi trebuit.

Întorcându-se spre Elaine, Simon se aplecă, proptindu-se cu palmele de masă.

— Există vreo sursă suplimentară de putere din care să se fi alimentat vreunul

dintre membrii familiei voastre? Vreun strămoș îngropat aici, ceva de genul acesta.

Elaine încuviință, împingându-și cu degetul ochelarii pe nas.

— Una, da. O anume Aelwyd Jones. A ajuns aici în aceeași perioadă cu slăvitul vostru Gryffud Penhallow. Dar, din câte am știut totdeauna, ea nu avea nimic special. Doar o vrăjitoare ca toate altele, imigrată aici, care a murit de o maladie oarecare, la fel ca multe dintre ele.

Pe chipul lui Simon apăru un licăr, dar dispăru prea repede pentru ca Rhys să-și dea seama ce era.

— Foarte bine, zise el.

Simon se ridică, îndreptându-și umerii.

— Trebuie să ajung înapoi acasă și să-mi consult propriile surse în privința aceasta. Rhys, cred că ar trebui să vii cu mine.

Uimit, Rhys se lăsă pe călcâie.

— Ce?

— Dacă ești acasă, voi putea să fiu cu ochii pe orice efecte ar putea avea blestemul asupra ta. Cercetările mele vor avea de profitat.

Cuvintele erau aspre, indiferente, iar Simon nici măcar nu-l privi pe Rhys în timp ce-și vâra mâna în buzunar după Piatra Călătoare și, chiar dacă Rhys știa – știa – ce insensibil și afurisit era tatăl lui, tot îl durea, chiar și acum. Chiar și după atât timp. El voia ca Rhys să vină acasă nu

pentru că era fiul lui; ținea la asta fiindcă-i alimenta interesul în ceea ce iubea cu adevărat: magia însăși.

— Vreau să mă ocup de situație aici, răspunse Rhys, pe un ton surprinzător de egal și, când tatăl lui răspunse doar cu un „Așa să fie", își spuse în sinea lui că scăpase ușor. La urma urmei, Simon venise tocmai din Țara Galilor, mai mult sau mai puțin, doar ca să-l certe, iar acum își încheiase misiunea și pleca. Cu siguranță că în trecut ar fi fost mai rău.

Dar deodată Simon se opri, lăsându-și ușor degetele pe masă.

— Sper că prezența fiului meu nu vă va distrage de la importanta afacere de a vinde cristale și tricouri fanteziste.

— Tati, începu Rhys, dar Vivienne deja se ridicase.

— Noi chiar vindem o mulțime de cristale și de tricouri fanteziste, zise ea, proptindu-se la rândul ei cu palmele de masă. Mai vindem și grimoare false și dovleci din plastic și pălării ascuțite. Tot tacâmul, pe bune.

Cutele din jurul gurii lui Simon se adânciră, însă el nu spuse nimic, nici măcar când Vivienne continuă, zâmbind.

— Și, cu toate astea, suntem vrăjitoarele care au reușit să vă blesteme fiul, iar dumneavoastră nici n-ați avut habar că s-a întâmplat una ca asta. Așa că, poate, ar fi

bine s-o lăsați un pic mai moale.

Zâmbea în continuare, dar privirea îi era aspră și obrajii ușor îmbujorați și, zău așa, cum ar putea un bărbat să nu fie îndrăgostit nebunește de ea?

Vivienne îi aruncă o privire și, fiindcă Rhys era destul de sigur că i se revărsau inimioare din ochi, ca în desenele animate, se ridică, făcând semn cu capul spre tatăl lui.

— Te conduc, da?

Simon încă o privea pe Vivienne, dar după câteva clipe încuviință și porni spre ușă. Conducându-și tatăl, Rhys se opri pe treapta de sus a verandei.

— Îmi pare rău pentru călătoria irosită, îi zise.

Simon se întoarse și-l privi, iar Rhys îi văzu cutele din jurul gurii, adânc sculptate, golurile de sub pomeți.

— Rhys, rosti Simon, după care clătină din cap, având deja în mână Piatra Călătoare. Ai grijă de tine.

— Totdeauna am, răspunse el, dar abia îi ieșiră cuvintele de pe buze, că tatăl lui și dispăru, clipind ca un bec și lăsându-l pe Rhys singur pe verandă.

— Vrei să vin cu tine acasă?

Aha. Nu era singur.

Vivienne era în prag, încă în rochia ei de vrăjitoare, deși la pălărie renunțase demult.

— Aș vrea, da, încuviință Rhys.

Drumul cu mașina de la casa mătușii ei până la casa lui le luă numai trei minute, timp în care Rhys își zise că nu se poate simți decât ușurat fiindcă tatăl lui venise și plecase atât de repede.

Că nu rămânea aici, în casă, peste noapte.

Își lăsă cheile pe măsuța de lângă ușă și Vivienne îl urmă îndeaproape.

— Îți mulțumesc, zise el, întorcându-se s-o privească. Atât pentru că m-ai condus acasă ca o doamnă, cât și fiindcă i-ai închis gura tatălui meu.

— Chiar n-a fost atât de rău, răspunse ea, ridicând din umeri. Mult mai puțin înfricoșător decât îl crezusem.

— Vivienne, fată superbă ce ești, ai nenumărate talente, dar cel al minciunii nu se numără printre ele.

Ea zâmbi un pic la remarca asta, după care traversă încăperea și se opri în fața lui.

— Vrei să plec? îl întrebă, ridicând mâna și îndepărtându-i părul căzut peste față. Să-ți las ceva timp pentru tine?

— Rămâi, zise el, luându-i mâna și sărutându-i palma, apoi încheietura.

După care o sărută pe gură, dintr-odată, dorind-o cu disperare, simțindu-i nevoia, iar mâinile ei deja erau pe nasturele blugilor lui.

— Rămâi, murmură Rhys din nou, știind că nu se referea doar la seara asta, dar în loc

s-o spună, o trase după el pe canapea.

— Știi, singurul loc în care chiar funcționează schema asta decorativă e aici, zise Vivi, lăsându-se pe pieptul lui Rhys în uriașa cadă cu picioare care domina baia principală.

La fel ca restul casei, baia era în nuanțe de negru și roșu-burgund închis, dar Rhys fu nevoit s-o aprobe: aici, atmosfera era fără îndoială mai mult romantică decât înfricoșătoare. Firește, aici poate contribuiau toate lumânările pe care le aprinseseră și faptul că o avea acum pe Vivi, goală și udă, lipită de el; dar, în orice caz, Rhys deveni deodată foarte mândru de locul acesta din casă.

— Mulțumesc, murmură iar pe tâmpla ei, sărutându-i părul ud de acolo, iar Vivi întoarse capul ca să-l privească.

— Pentru că ți-am complimentat baia?

— Pentru tot. Pentru că i-ai ținut piept tatălui meu.

— El te iubește, zise ea cu blândețe, lăsându-și mâna în jos și împletindu-și degetele printre ale lui, pe sub apă. Da, e autoritar și cam exagerat, dar e speriat. Îngrijorat. Și nu poți să-l învinuiești pentru asta.

Rhys nu voia să se gândească în clipa asta la tatăl lui și nici nu-și dorea să-i explice lui Vivienne că familia nu însemna neapărat

persoane care să țină la tine. Ea le avea pe Elaine și pe Gwyn, avea parte de căldură și iubire, și de sentimentul de acasă, și de tot ceea ce sperase mereu Rhys să însemne tatăl lui, ceea ce nu fusese niciodată.

Ea era norocoasă.

Iar el era norocos pentru că o avea, chiar dacă nu urma să mai dureze.

CAPITOLUL 28

Vivi se trezi în dimineața următoare cu efemera și tulburătoarea senzație de a nu ști unde se află.

Întorcându-se pe o parte, își îndepărtă părul căzut peste față și examină draperiile grele din catifea și fâșiile de tapet.

Era în casa lui Rhys.

În casa tatălui lui Rhys.

Tatăl lui Rhys.

Oftând, Vivi se trânti pe spate și amintirile serii trecute îi năvăliră în minte. Simon nu se înșelase asupra faptului că ei ignoraseră blestemul sau cel puțin nu-i acordaseră câtă atenție ar fi trebuit.

Blestemaseră întregul oraș și ce făcuseră în ultima săptămână?

Aruncă o privire spre partea de pat a lui Rhys, acum goală, simțind cum i se încălzește trupul de amintirile acestei ultime săptămâni. I se părea caraghios s-o numească magică, dar așa fusese. Doar stând din nou cu Rhys, arătându-i locurile din Graves Glen, cinând cu el în apartamentul ei sau aici, în acest bizar mausoleu în chip de casă a lui, pe care, cumva, începuse s-o simtă ceva mai primitoare.

Ba chiar îi cam plăcea baldachinul, dacă era să fie sinceră.

Numai că Simon avea dreptate: mai era doar o zi până la Halloween și ei trebuiau să privească problema cu seriozitate.

Ușor de spus și greu de făcut, când e vorba despre Rhys, își zise, dând deoparte pătura de pe ea.

Iată motivul pentru care fu oarecum șocată când coborî și-l găsi pe Rhys în bucătărie, complet îmbrăcat, cu o pereche de ochelari de soare în adâncul V al cămășii și în mâini cu două pahare cu cafea de luat la drum.

— 'Neața, draga mea, rosti el, întru totul prea voios – Vivi privi ceasul cu pendulă de pe hol – abia ora șapte dimineața.

— Tu cine ești? Și ce-ai făcut cu Rhys Penhallow? întrebă, mijindu-și ochii spre el, chiar dacă luă unul dintre paharele cu cafea.

— Am și o afacere, știi? Din când în când

mă trezesc devreme și chiar se întâmplă să mai fac și câte o foaie de calcul, două.

— E categoric prea devreme pentru discuții obscene.

Rhys zâmbi, aplecându-se s-o sărute pe vârful nasului.

— Du-te să te îmbraci și o să-ți povestesc în mașină despre foile mele de calcul și dosarele codificate pe culori din biroul meu.

— În mașină? repetă Vivi, dorindu-și să-și fi croit deja drum cafeaua spre creierul ei.

— Avem o misiune, răspunse Rhys și ceva din contururile deodată ferme ale gurii lui și din poziția umerilor îi spuse că era ceva legat de blestem.

După douăzeci de minute și o convorbire telefonică cu Gwyn, Vivi terminase cu dușul, se îmbrăcase cu o pereche de blugi pe care o păstrase acasă la Elaine și cu un pulover în dungi care de fapt era al lui Gwyn, plus cizmele ei negre de aseară, iar acum ea și Rhys erau în mașina lui de închiriat, ieșind din Graves Glen spre nord.

— Cred că acum ar cam fi un moment fantastic să-mi spui ce implică de fapt misiunea asta, zise Vivi, ridicându-și mâinile ca să-și prindă părul într-un coc neglijent.

Rhys aruncă o privire spre ea. Avea ochelarii de soare la ochi, mânecile cămășii gri-închis suflecate, iar Vivi se întrebă cum

era posibil să fi avut atâtea partide de sex cu tipul de lângă ea, dar tot să fie excitată de ceva atât de obișnuit ca antebrațele lui în timp ce conducea. Să fi fost vreun fetiș al ei necunoscut sau doar faptul că totul o excita la Rhys?

— Mergem să scoatem fantoma aia din lumânare, îi zise el, iar libidoul ei fu lovit de un sănătos val de apă rece.

— Iartă-mă, ce? întrebă ea, cu mâinile încă încremenite în creștetul capului și elasticul pentru păr întins între două degete, fixându-l cu privirea.

— Piper McBride, răspunse el, la fel de calm și de stăpân pe sine ca totdeauna. Vivi se încruntă la el, își lăsă mâinile să cadă și părul i se revărsă la loc pe umeri.

— Ăsta ar fi răspunsul la cine, Rhys. Ce-am întrebat eu era: „Ce dracu' vrei să spui cu s-o scoatem din lumânare?" Nici măcar nu știm unde e lumânarea aia acum.

— De fapt, zise Rhys, întinzându-se după paharul cu cafea, știm.

Sorbi nonșalant din cafea și Vivi reveni la aranjarea părului, mormăind.

— Asta-i pedeapsa pentru că nu ți-am spus de la început despre fantomă, nu-i așa?

— Un pic, da, zise el, după care îi dărui acea jumătate de zâmbet care mereu o lovea direct în piept. Bine, continuă Rhys, să punem cărțile pe masă. N-am putut să dorm azi-noapte și, chiar dacă să privesc

cum dormi tu e un mod prețios de a petrece timpul...

— Dubiosule.

Din nou zâmbetul acela, însoțit de o strângere rapidă de coapsă.

— M-am hotărât să scot ceva folositor din insomnia mea. Tatăl meu avea dreptate, chiar dacă spunând asta îmi vine să mor. Suntem aproape de Samhain și trebuie să ne concentrăm asupra blestemului. Așa că mi-am zis în sinea mea, „Rhys, ticălos diavolesc de chipeș, care a fost ultimul indiciu cu adevărat temeinic pe care l-ai primit despre blestem?" Și atunci mi-am amintit de tanti Piper cu al ei „Penhallow blestemat" și mi-a venit în minte că ea ar putea să știe mai mult decât am lăsat-o să ne dezvăluie înainte să fie absorbită de lumânare.

Vivi clătină lent din cap în semn de încuviințare, chiar dacă simți că-i îngheață stomacul la gândul de a avea din nou de-a face cu Piper.

— Bine, înțeleg toate astea, zise ea. Dar lumânarea e la Tamsyn Bligh, dacă n-o fi vândut-o deja. Și Dumnezeu știe unde o fi.

— E la două orașe mai încolo, zise Rhys, cotind la stânga de pe autostradă. Într-un loc numit Scorbura lui Cade.

— De unde știi? întrebă Vivi, clipind mirată.

Rhys își ciocăni nasul cu un deget lung.

— Nu pot avea încredere să fac ceva magic în Graves Glen, dar asta nu înseamnă că nu-i pot pune pe alții să facă magie pentru mine. Mai precis, în cazul de față, pe fratele meu Llewellyn. Labagiul îmi e dator. Așa că l-am sunat și l-am pus să facă pentru mine un mic descântec de urmărire. Acum, dacă domnișoara Bligh ar fi fost deja la celălalt capăt al țării, poate că am fi avut nevoie de un plan B, dar s-a dovedit că n-a ajuns prea departe.

— Dar chiar și-așa s-ar putea să nu mai aibă lumânarea, obiectă Vivi, nevrând să-și facă prea mari speranțe, iar Rhys încuviință.

— S-ar putea, o aprobă el. Dar o să ardem puntea asta când o să fie cazul.

— Trecem. Se zice „o să trecem puntea asta când o să fie cazul".

— Ha, fu singura replică a lui Rhys, iar Vivi se lăsă pe spate, pe scaunul ei, privind cum soarele dimineții timpurii se joacă peste munții de un mov-albăstrui, urmărind cum câmpurile lasă locul caselor, încetul cu încetul, făcând apoi loc unui oraș mai mic chiar și decât Graves Glen.

Imediat după ce lăsară în urmă centrul, Rhys mai făcu câteva viraje, trăgând până la urmă în fața unui conac victorian care semăna cu un tort de nuntă, numai margini ca turta dulce și acoperișuri țuguiate, cu o cunună de frunze de toamnă împodobind

ușa din față.

Oprind motorul, Rhys își lăsă capul, ca să poată examina clădirea prin parbriz.

— Stă la un motel? întrebă Vivi.

— Sigur asta e adresa pe care mi-a dat-o Wells, răspunse Rhys și, după câteva clipe de pauză, adăugă: Știi, după ce terminăm aici, am putea să ne luăm o cameră și...

— Rhys, îl întrerupse Vivi, privindu-l mustrător. Concentrează-te, te rog.

— Scuze, ai dreptate. Treaba cu blestemul acum, sexul mai târziu.

Coborâră din mașină în dimineața friguroasă și încă puțin umedă, roua sclipind pe tufele dense din fața motelului. Înaintară spre treptele de la intrare și Vivi zâmbi spre micul dovleac de Halloween așezat pe o masă din răchită, chiar lângă ușă.

Clopoțeii zornăiră înăuntru când deschiseră ușa de la intrare și o blondă voioasă din spatele unei tejghele mari din lemn de stejar le zâmbi cu gura până la urechi.

— Bună dimineața! Cu ce vă pot fi de folos?

Vivi își dădu seama că nu-l întrebase pe Rhys dacă are vreun plan pentru discuția cu Tamsyn. Oricare hotel care se respectă n-o să-ți ofere pe tavă numărul camerei unui client, iar Vivi nu prea știa cât ar putea să atârne pe la recepție în speranța că

Tamsyn va coborî.

Rhys îi zâmbi femeii de la recepție.

— De fapt, speram că vom putea să salutăm o prietenă, zise el, cu un accent mai pronunțat decât de obicei, iar Vivi se abținu cu greu să-i ardă un cot în coaste.

Farmecul. Acesta era tot planul lui. Zâmbește, scapă câteva cuvinte în galeză, fă Chestia cu Rezematul de tejghea în timp ce părul făcea Chestia Cealaltă și speră să iasă cum vrei. Cu alte cuvinte, Specialitatea Rhys Penhallow.

Dar înainte ca Rhys să facă măcar Chestia cu Rezematul, se auzi un bubuit de pași coborând pe scara masivă din dreapta lor și Amanda – ba nu, Tamsyn Bligh – apăru deodată, practic aplecându-se peste balustradă.

— Bună, ce faceți, voi doi? rosti ea, pe un ton atât de vesel, încât Vivi se miră că nu-i apar în jurul capului păsările ca în desenele animate.

Dar apoi Vivi observă cât era de palidă, cearcănele adânci de sub ochi, precum și faptul că zâmbetul ei avea o nuanță de rictus.

Făcu semn către Rhys și Vivi.

— Haideți sus! Mă bucur mult că ați venit!

Rhys îi aruncă lui Vivi cea mai elocventă privire de Ce pana mea? din câte văzuse ea vreodată, după care zâmbetul reveni,

farmecul acela nonșalant, brațul i se strecură pe după mijlocul lui Vivi, trăgând-o spre scară, în timp ce femeia blondă de la recepție se hotăra să-și vadă din nou de computerul ei.

— Și noi ne bucurăm că te vedem, zise Rhys, în timp ce urcau treptele în urma lui Tamsyn, care aproape sprinta spre camera ei. În motelul acesta încă se foloseau cheile mari, clasice, Vivi remarcând că lui Tamsyn îi tremurau un pic mâinile când descuie ușa.

Rhys și Vivi o urmară înăuntru și Vivi icni imediat în contact cu frigul din cameră, chiar dacă focul trosnea în șemineu. Își trase în jos mânecile puloverului, peste mâini, privind în jur. Camera era întunecată, cu draperiile trase, iar acolo, în mijlocul podelei, era Lumânarea Euridice.

Tamsyn încuie ușa și se răsuci ca un titirez spre ei.

— Voi doi trebuie să mă ajutați!

CAPITOLUL 29

— Și de ce anume am face una ca asta?

întrebă Vivi, încrucișându-și brațele pe piept. M-ai mințit.

— Așa e, răspunse Tamsyn, fără vreo urmă de remușcare în voce.

Abia apoi își disciplină expresia, abordând una un pic mai smerită.

— Și a fost o greșeală din partea mea, dar am avut un motiv foarte bun.

— Acela fiind? întrebă Rhys, ducându-se spre șemineu și sprijinindu-se cu o mână de polița acestuia.

Tamsyn își plimbă privirea de la el la Vivi și înapoi, după care oftă.

— Bun, aveam de gând să spun ceva despre câtă nevoie aveam de o fantomă captivă ca să-mi salvez bunica sau ceva de genul ăsta, dar, în realitate, voiam doar să fac o grămadă de bani. Oamenii ar da mii de dolari pe o Lumânare Euridice cu o fantomă în ea, darămite pe una cu fantoma unei vrăjitoare! Puteam să-mi petrec toată vara în Portugalia doar cu vânzarea asta. Doar că, se opri să privească furioasă lumânarea din mijlocul camerei, se pare că nu pot să descarc chestia aia, până la urmă. E ceva în neregulă la ea.

Arătă cu un gest larg prin cameră.

— Vedeți cât e de frig? Cât de întuneric? Așa face în fiecare zi de când am ajuns aici și e din ce în ce mai rău.

Vivi se apropie lent de lumânare și imediat înțelese la ce se referea Tamsyn.

Chestia aia radia un soi de energie întunecată care-i dădea de știre că fantoma lui Piper ar putea fi captivă acolo încă, dar era foarte nemulțumită de asta.

— Lumânările Euridice n-ar trebui să se comporte așa, zise Rhys cu glas scăzut, venind alături de Vivi.

— Nu mai spune! replică Tamsyn, proptindu-și o mână în șold. Am cumpărat și vândut tone de chestii din astea, dar asta? E complet paradită. Și nu pot s-o arunc pur și simplu undeva, și în niciun caz nu vreau să le-o duc vrăjitoarelor de la colegiul vostru, așa că am rămas blocată aici, încercând să-mi dau seama ce să fac, dar deodată ați apărut voi doi, ca un fel de arhangheli vrăjitori.

— Așadar, tu nu ești vrăjitoare? întrebă Vivi, privind-o peste umăr pe Tamsyn.

— Categoric nu, răspunse ea, cu un mic fior. Doar fac bani din chestiile lor.

— Și minți oamenii ca să obții numitele chestii, adăugă Rhys, dar Tamsyn ridică din umeri.

— Nimeni nu pățește nimic.

— Și totuși, zise Vivi, aplecându-se să ia lumânarea.

Era atât de rece la atingere, încât aproape că-i ardea pielea. Tresări de durere și trase de mâneca puloverului, acoperindu-și mâna ca s-o poată ține.

— De ce încă ești atât de aproape de

Graves Glen? se interesă Vivi, întorcându-se spre ea, cu lumânarea încă înghețându-i mâna. Aș fi crezut c-o să te depărtezi cât mai mult posibil de noi.

— Așa era planul răspunse ea, suspinând, după care arătă cu capul spre lumânare. Tu ai vrea să iei chestia asta într-un avion?

— Corect, bombăni Rhys, rotindu-și privirea prin camera evident bântuită.

— Cred că putem să-ți facem un serviciu și să te scăpăm de ea, zise Vivi, forțându-se să aibă un ton enervat și nu ușurat.

— Cu un important cost personal pentru noi, adăugă Rhys, pe un ton solemn și o expresie atât de serioasă, încât Vivi abia își stăpâni zâmbetul.

— O, Doamne, vă mulțumesc, exclamă Tamsyn, și umerii i se mai destinseră. Și, serios, îmi pare rău că v-am păcălit ca să capturați fantoma pentru mine. Pe bune. Păreți simpatici. Și mi-a plăcut biroul tău.

— Mersi, răspunse Vivi. Și, imediat, Rhys îi pune mâna pe mijloc, ghidând-o spre ieșire.

— Dumnezeule, ce ușor a fost, murmură el, după ce ajunseră pe coridor. Apoi, privi ușile grele din lemn. Știi ceva, adăugă, acum avem ceva timp în plus. Mă așteptasem c-o să ne ia mult mai mult din ziua asta. Așa că, dacă ai vrea...

— Nu, răspunse Vivi, împungându-l cu degetul în piept. Nu luăm nicio cameră. Îi

ducem direct chestia asta mătușii Elaine.

Oftând din rărunchi, Rhys îi cuprinse obrazul cu palma, se aplecă și-o sărută ușor pe buze.

— Pe de-o parte ador și pe de alta urăsc când ești rezonabilă, Vivienne.

Bun, probabil că ar fi trebuit să ne luăm o cameră, se gândi Vivi, la mai multe ore după aceea, în timp ce stătea tremurând în pădurea de dincolo de casa lui Elaine. Ajunseseră înapoi în Graves Glen înainte de amiază, dar Elaine insistase că lucrările magice de genul acesta trebuie făcute noaptea, sub lumina lunii, cu toate că acum, când se înghesui ceva mai mult în Rhys, Vivi se întrebă dacă nu cumva era mai degrabă predilecția mătușii Elaine pentru principiile estetice.

Față în față cu ea, Gwyn stătea cu genunchii strânși la piept, privind-o pe mătușa Elaine cum trasează un cerc din sare pe solul pădurii, cu Lumânarea Euridice în centru, încă radiind frig.

— E extrem de tare din partea noastră, remarcă Gwyn, după care își coborî privirea spre vestimentația ei. Probabil c-ar fi fost și mai tare dacă n-aș fi avut pe mine pijamaua cu dovleci, dar, ce să-i faci?

Pufnind, Rhys își încolăci brațul pe după umerii lui Vivi, trăgând-o mai aproape.

— Crede-mă, după ce am văzut fantoma

asta în, mă rog, în carne și oase, nu merge, dar după ce am văzut-o în... nici în persoană nu e bine, nu-i așa? În orice caz, zise el, până la urmă, ridicând din umeri. Fantoma e îndeajuns de tare pentru noi toți.

— Iar fantoma asta te urăște, da? întrebă mătușa Elaine, cu clopoțeii de pe fustă zornăind încet, în timp ce completa cercul.

— Așa se pare, da.

— Hmmm, mormăi Elaine, ridicându-și ochelarii pe nas. Atunci, poate c-ar fi mai bine să te muți mai în spate.

Rhys o privi pe Vivi, iar ea încuviință, amintindu-și cum zburase el prin aer în bibliotecă și furia din ochii fantomei din clipa în care-l văzuse. Teoria lui Elaine era că, deoarece Piper McBride fusese vrăjitoare, putea fi ceva mai receptivă la discuțiile cu cele din breaslă, mai ales cu cele care o eliberau. Vivi îi aminti lui Elaine că și ea contribuise la capturarea lui Piper, însă Elaine spera că Piper nu-și va aminti și partea asta.

— Fantomele nu au totdeauna o percepție bună a ceea ce e în jurul lor, zisese ea. Timpul nu prea are vreo însemnătate pentru ele.

Vivi spera că are dreptate.

Rhys se ridică și se retrase mai încolo, în întuneric, rezemându-se de un trunchi de copac. Vivi și Gwyn se ridicară amândouă

în picioare, de-o parte și de cealaltă a cercului de sare.

— Vivi? zise mătușa Elaine, întinzându-i o cutie din carton cu bețe lungi de chibrituri. Vrei să faci tu onorurile?

Și așa că, pentru a doua oară în viață, Vivi aprinse o Lumânare Euridice.

De data aceasta era altfel. Nu mai era senzația care se strecura lent, pe măsură ce un spirit era atras înăuntru. Acum, lumânarea scânteie, făcu flacără și, deodată, Piper McBride apăru acolo, în toată splendoarea ei plutitoare și extrem de enervată.

Radia suficientă lumină ca să le învăluie pe toate într-o strălucire albastră-verzuie. De cealaltă parte a cercului, Gwyn făcu ochii mari.

— O, futu-i, o fantomă, murmură ea, după care își flutură mâinile. Adică, știu că urma s-o vedem, dar una e să știi și alta s-o și vezi.

Piper pluti până în fața ei și, chiar prin lumina slabă, Vivi o văzu pe Gwyn înghițind în sec.

— Ăăă... frumos tricou, apropo. Și mie îmi place Nirvana.

Fantoma se întoarse încet, examinându-le pe Vivi și Elaine și, chiar dacă expresia feței nu i se schimbase prea mult, lui Vivi nu i se păru că era la fel de furioasă de data asta.

Poate că Elaine nu se înșelase.

— Sunteți un sabat? întrebă Piper, cu o voce care suna de parcă ar fi venit de departe, un efect bizar, având în vedere cât de aproape era de ele.

— Da, răspunse Vivi, chiar dacă, teoretic, nu era adevărat. Fantoma se întoarse spre ea.

— Tu, zise ea, răsfrângându-și ușor buza de sus. Pe tine te-am mai văzut.

Simțindu-și brusc gura uscată, Vivi își umezi buzele.

— Sigur. În bibliotecă.

Acum, Piper rânjea de-a dreptul.

— Cu un Penhallow.

— Exact. Tocmai despre asta voiam să vorbim cu tine, de fapt. Ai știut că Rhys, acel Penhallow, era blestemat. Și ai avut dreptate. Eu sunt cea care l-a blestemat, așa că...

— N-ai fost tu.

Tonul fusese egal, aproape plictisit, așa că Vivi se întrebă dacă a auzit bine.

— Ce? întrebă ea.

— Cunosc magia care-l înconjoară pe acel Penhallow, rosti Piper, încă plutind deasupra pământului, dar începând să semene mai mult cu o adolescentă și mai puțin cu o înfricoșătoare ființă supranaturală. Și nu a fost a ta. Sau, nu numai a ta.

— Atunci, a cui a fost? întrebă Elaine, iar Piper se răsuci din nou, ca să ajungă cu fața

spre ea.

— Există o altă magie care curge prin sângele acestui oraș, zise ea, o magie care a fost furată de familia Penhallow. Aelwyd Jones merită să se răzbune.

Aelwyd Jones.

Străbuna lui Vivi, cea îngropată în cimitirul orașului.

Întoarse capul spre Elaine, al cărei chip era încreștit de nedumerire.

— Străbuna noastră nu deținea mari puteri magice, îi zise Elaine lui Piper. Era o vrăjitoare obișnuită, la fel ca toate femeile din familia noastră.

— A fost mai puternică decât s-a știut, ripostă Piper, dar Gryffud Penhallow a furat de la ea, s-a folosit de ea, i-a șters numele.

— Cum?

Vivi se răsuci pe călcâie și-l văzu pe Rhys înaintând, exact în timp ce privirea lui Piper se fixa asupra lui și orice trăsătură de fată obișnuită dispărea.

Ochii i se înnegriră, părul se revărsă în spate și, cu același urlet nepământesc pe care-l auzise Vivi în bibliotecă, Piper se năpusti spre Rhys.

Fără să mai stea pe gânduri, Vivi făcu un pas în față, interpunându-se între Piper și Rhys, călcând pe cercul din sare, întrerupându-l și simțind cum o străbate o răceală de gheață, care se îndesa în ea, iar vederea i se estompă și, deodată, gândurile

lui Piper, amintirile ei, i se învolburară prin minte.

Piper, în bibliotecă, cercetând istoria orașului Graves Glen, părul ei negru atârnând deasupra unui carnet pe care scria cu cerneală violet Aelwyd Jones, Piper în căsuță, la altarul ei, cu lumânări aprinse, rune strălucind și un descântec, un descântec de trezire a spiritului lui Aelwyd, dar e prea mult, magia e prea puternică și Piper simte cum o smulge, o absoarbe, după care e întuneric, e foarte întuneric și e frig...

Vivi icni, cu frunzele scrâșnindu-i sub degete, în timp ce frigul năvălea afară din ea, inima îi bătea cu iuțeală, iar vederea încă îi era încețoșată, în timp ce se străduia să găsească o logică în ceea ce tocmai văzuse.

— Vivienne.

Rhys îngenunchease lângă ea – cum de ajunsese să fie trântită la pământ? – cu mâinile pe umerii ei, cu chipul palid. Vivi privi dincolo de el și o văzu pe Piper, încă plutind deasupra lumânării, apoi cercul din sare care fusese reparat, după care o zări pe Elaine, care arăta istovită.

— N-am nimic, reuși să spună cu o voce răgușită, chiar dacă nu era sigură că e așa. Pe bune.

Îl lăsă pe Rhys s-o ajute să se ridice, lăsându-și greutatea pe el și ridicându-și privirea spre Piper.

— Încercarea să iei legătura cu Aelwyd ți-a adus moartea, zise ea, cu vocea încă hârâită, iar Piper încuviință, chiar dacă îl privea în continuare furioasă pe Rhys.

— N-a fost vina ei. A mea a fost. Puterile mele magice nu erau suficiente ca să rupă legăturile care o țineau.

Își întoarse capul spre Vivi.

—Dar ale tale au fost. Ai invocat-o cu blestemul tău, iar ea ți-a dăruit putere, fiindcă ești sânge din sângele ei.

— Un blestem de sânge, rosti Elaine, încruntându-se. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— E de rău? se interesă Gwyn, dar imediat clătină din cap. Bun, e o întrebare prostească, orice se numește „blestem de sânge" e evident de rău.

— Și, cum facem să ridicăm blestemul? o întrebă Vivi pe Piper, care zâmbi.

— N-aveți cum. Numai Aelwyd poate s-o facă.

— Dar ea e moartă, protestă Gwyn, cu mâinile în șolduri. Din cauza unei infecții la urechi sau cine mai știe de ce murea lumea pe atunci.

— Gryffud a ucis-o, ripostă Piper. Când a stors-o de puteri magice ca să alimenteze orașul. A acoperit crima, spunând că a murit de gripă.

Gwyn clipi mirată, iar Vivi își aminti din nou de peștera aceea, cu magia pulsând

prin undele magnetice. Nu era numai magie, ci însăși forța vitală a lui Aelwyd, furată de la ea.

— Și totuși, insistă Gwyn. Tu ai murit încercând să intri în legătură cu ea, așa că, din câte se pare, s-o rugăm să ridice blestemul cam iese din discuție.

— N-ar putea să-l ridice nici dacă ar vrea, răspunse Piper. Am văzut ce i s-a făcut orașului ăsta. Orașul ăsta, moștenirea lui Gryffud Penhallow, suferă. La fel și moștenitorul lui Gryffud Penhallow.

Ochii ei răutăcioși îl fixară din nou pe Rhys, care-i întoarse privirea, netulburat.

— Eu? zise el, ducându-și o mână la piept. Nu sunt tocmai „moștenitorul" lui. Suntem o mulțime.

— Dar tu ești cel prezent aici, rânji Piper. Iar mâine e Samhain, când voalul e mai subțire ca oricând, iar magia lui Aelwyd va avea cea mai mare putere.

Halloween. Mâine.

Vivi privi fantoma, cu sângele înghețat dintr-odată și stomacul strâns.

— Așadar, spui că...

— Blestemul își atinge apogeul mâine seară, la miezul nopții, zise Piper, iar zâmbetul îi deveni veninos. Mâine seară, atât orașul, cât și Penhallow vor muri.

CAPITOLUL 30

Vivi simțea că o doare tot corpul, în timp ce ea și Rhys mergeau cu mașina spre casa lui. I se părea că e mai obosită decât fusese vreodată în viață. Un fel de oboseală intrată adânc în oase, care făcea ca lucruri simple, cum ar fi desfacerea centurii de siguranță sau deschiderea portierei, să-i pară imposibile.

Rhys probabil că observase, fiindcă întinse mâna și apăsă butonul ca să-i descheie centura, după care ocoli mașina până pe partea ei și-i deschise portiera, ajutând-o să coboare.

— Vrei să te duc în brațe? o întrebă, iar ea își ridică privirea spre casă.

— Fără supărare, dar să fiu dusă ca o mireasă în casa asta m-ar face să mă simt ca protagonista leșinată dintr-un film de groază.

— Te înțeleg, zise Rhys, cu un mic zâmbet, dar tot o cuprinse cu brațul în timp ce urcau treptele verandei.

— Cine-ar fi știut că să fii posedată pentru un moment te stoarce de puteri într-

atât? zise ea, iar în timp ce descuia ușa, Rhys o privi din nou, studiindu-i chipul.

— Ești sigură că te simți bine?

Teoretic, da. Cel puțin trupește, doar că era istovită. Însă inima o durea.

Mâine seară, atât orașul, cât și Penhallow vor muri.

Vocea lui Piper îi răsuna nespus de clar în minte și vedea ochii fantomei arzând, în timp ce-l priveau cu ură pe Rhys.

Rhys, care fluiera în timp ce intrau în casă.

Vivi îi urmă, îl văzu cum își azvârle cheile pe măsuță, după care intră în bucătărie, ieșind apoi cu două sticle de apă.

— Acum, măcar, dacă Piper a zis ce-a avut de zis, poate n-o să mai bântuie biblioteca, remarcă Rhys, probabil singurul lucru bun reieșit din noaptea asta. De îndată ce-și livrase declarația, dispăruse, iar Lumânarea Euridice se făcuse praf. Vivi simțea că de data asta ea se dusese pentru totdeauna, fără să mai fie nevoie de farmece de legare. Cu toate acestea, o întrista gândul la acea vrăjitoare inteligentă, talentată, care-și simțise puterile scurgându-se încetul cu încetul, în timp ce încerca o lucrare magică întru totul prea puternică pentru ea. I se părea că e mare păcat.

Rhys îi înmânã lui Vivi o sticlă cu apă, învârtind-o pe a lui de vreo două ori înainte de a o desface.

— Oricum, misiune îndeplinită și așa mai departe, zise el, apropiindu-se de ea, însă Vivi făcu câțiva pași înapoi, dintr-odată nu atât de istovită.

— Rhys, ți-a scăpat cumva partea cum că, dacă nu rezolvăm problema asta până mâine seară, tu o să mori?

El rămase pe loc, în living, nonșalant, sorbindu-și apa.

— Așa a zis ea.

Vivi îl privi cu gura căscată.

— Nu, nu e că așa a zis ea. Pe bune. O să mori dacă nu reușim să invocăm spiritul lui Aelwyd și s-o convingem cumva să te ierte pentru păcatele familiei tale. Ceea ce, dă-mi voie să-ți amintesc, înseamnă ceva foarte greu.

— Nu se știe niciodată până nu încercăm, așa că nu prea văd ce rost are să-ți faci griji, replică el, după care-și puse sticla pe masă și se apropie s-o prindă de mâini. Acum, dac-o fi să mor, mă gândeam la un soi de ceremonie de-ale vikingilor. Să mă arunci pe apă într-o barcă în flăcări, știi? Există lacuri pe-aici?

Smulgându-și mâinile din ale lui, Vivi fixă cu privirea ochii aceia albaștri, chipul frumos și, încă o dată, văzu limpede ca lumina zilei cartea lui Gwyn care-l înfățișa. Nebunul, coborând vesel de pe munte.

— N-ai putea să nu mai glumești pe tema asta? se răsti ea, iar Rhys se lăsă înapoi pe

călcâie și o tripletă de cute îi apăru pe frunte.

— Iartă-mă, zise el. Am uitat ce noapte ai avut. Nu e momentul potrivit pentru bancuri, ai dreptate.

— Nu face așa ceva.

— Ce fac?

Încrucișându-și brațele, Vivi se postă în fața lui, în dreptul ușii de la intrare, cu inima bătând cu putere și cu gura uscată.

— Nu te purta ca și cum ar fi nostim doar fiindcă sunt obosită. Nu cred că e nostim, fiindcă nu mi se pare nimic amuzant în faptul că ai putea să mori, mai ales din moment ce ar fi din vina mea.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt și simți cum lacrimile încep să-i usture ochii.

Te rog, nu mă lăsa să plâng de față cu el, te rog, nu mă lăsa să plâng de față cu el…

Doar că era prea târziu, iar el scoase un sunet îndurerat când întinse iar mâinile spre ea.

Trăgându-se înapoi, Vivi ridică palmele.

— Nu. Sunt, mă rog, nu sunt bine, dar...

Îl privi în ochi și rosti cuvintele care-i stăteau pe suflet, cuvintele care o înfricoșau atât de mult.

— Dar dacă nu reușim s-o rezolvăm, Rhys?

— Dar dacă reușim?

Întinse din nou mâinile spre ea și, de data aceasta, Vivi îl lăsă, se lăsă trasă spre el,

cuprinsă strâns în brațe, odihnindu-și capul pe umărul lui, închizând ochii și simțindu-și inima cufundându-se undeva la sud de buric.

Ăsta era Rhys. Așa era el. Și adora asta la el, genul de optimism voios care mergea până la capăt, fiindcă, sincer vorbind, mereu era așa.

El avea să fie mereu așa.

Și mereu avea să-i frângă inima. Fără să vrea, categoric fără să vrea, dar avea să i-o frângă.

Și cine știe ce s-ar întâmpla atunci? Vivi n-ar fi vrut să se întâmple nimic din toate acestea, dar se întâmplaseră, din cauză că-l iubise prea mult, avusese mult prea puternice sentimente pentru el. Și poate că o femeie căreia nu-i curgea magia prin vene ar fi putut risca așa ceva, însă Vivi nu putea.

Nu încă o dată.

Înghițindu-și nodul din gât, se desprinse de el.

— Mă duc la Elaine astă-seară, zise ea, făcându-l să se încrunte.

— Vivienne...

— Ne vedem mâine, continuă ea, silindu-se să zâmbească, deși trebui să-și șteargă lacrimile cu dosul palmei. Și, ai dreptate, o să reușim s-o rezolvăm și o să fie bine, iar tu o să te poți întoarce în Țara Galilor fără să-ți mai spun vreodată că ești un futălău.

Rhys încă nu zâmbea, însă încuviință și-i

dădu drumul.

— Pot să te duc cu mașina, propuse el, cu mâinile în buzunare și cu seriozitate în ochi.

— Mă duc pe jos, răspunse ea. Nu e departe.

Și chiar nu era, aerul proaspăt al serii făcându-i oarecum bine în timp ce se ducea spre casa lui Elaine. Nici măcar nu mai plângea când ajunse la intrarea în casă.

— Vivi, rosti Sir Torcival din coșulețul lui, iar ea zâmbi și se aplecă să-l mângâie.

— Înveți cuvinte noi în fiecare zi! Progresăm!

— Recompense? întrebă el, clipind din ochii aceia mari și verzi, doar că, din bucătărie, se auzi strigătul lui Gwyn.

— Nu-i mai da! A înfulecat deja cât greutatea lui pe ziua de azi!

Vivi urmă sunetul vocii verișoarei ei, rezemându-se cu șoldul de masa bucătăriei, în timp ce Gwyn amesteca ceva pe foc.

— N-ai rămas cu Rhys în noaptea asta?

— Nu. Am avut nevoie de o pauză.

Gwyn nu spuse nimic și urmă o tăcere prelungită, după care se întoarse spre ea de la cine știe ce o fi avut la fiert.

— Poți să spui că ești îndrăgostită de el, să știi.

— Nu sunt, protestă Vivi, dar întoarse capul ca să nu fie nevoită s-o mintă în față pe Gwyn. E doar... așa cum a fost înainte. O

pasiune. Sex pe cinste. Distracție.

— Vivi!

Gwyn traversă bucătăria, o prinse pe Vivi de umeri și o întoarse cu blândețe spre ea.

— Ador sexul pe cinste și distracția mai mult decât orice. Dar, în același timp, îmi dau seama când ceva e pe bune. Și așa e, nu?

Vivi ar fi putut îndura o grămadă de lucruri. Sarcasmul, iscodeala, poate chiar și tortura. Dacă Gwyn ar fi încercat oricare dintre acestea, ar fi fost capabilă să insiste, cu toată degajarea, că nu era îndrăgostită de Rhys Penhallow și că era doar o femeie din secolul al XXI-lea, care se simțea bine în toiul a ceea ce, altfel, însemna un dezastru total.

Numai că Gwyn o privea cu atâta sinceritate în ochii aceia mari și albaștri care totdeauna îi citiseră drept în suflet și, of, fir-ar să fie, acum plângea. Din nou.

Foarte puțin, însă era îndeajuns pentru Gwyn.

Cu chipul boțit de o compasiune exagerată, Gwyn o trase pe Vivi la pieptul ei, înăbușind-o în lână portocalie și miros de lavandă.

— Of, fetiță mică, suspină Gwyn, iar Vivi o îmbrățișă la rândul ei, lăsând frâu liber lacrimilor.

— E o mare prostie!

— La fel ca iubirea, sincere să fim.

— Suntem total nepotriviți!

— Tocmai de-asta e mai incitant.

— L-am blestemat, Gwynnevere.

— Care dintre noi n-a făcut-o?

Desprinzându-se și trăgându-se înapoi, Vivi o fixă cu privirea pe Gwyn, înainte de a-și șterge obrajii umezi.

— Chiar dacă trebuie să recunoști că sincronizarea e foarte rea.

Gwyn însă doar ridică din umeri.

— Nu există în realitate o sincronizare bună pentru astfel de lucruri, ce, nu-i așa? Să-ți găsești persoana potrivită? Asta se întâmplă doar când se întâmplă. Sau așa se spune.

Și, cu asta, se întoarse la loc, spre soba de gătit, și, pentru prima dată, Vivi își dădu seama ce prepara: acel ceai fierbinte extrem de dulce și, după gustul lui Vivi, scârbos, dar care îi plăcuse totdeauna lui Gwyn, un amestec dintr-o cantitate obscenă de zahăr, ceai negru, mai multe mirodenii și ceai granulat cu aromă de portocale.

Era băutura reconfortantă pentru Gwyn, chiar mai presus de vodcă, dar totdeauna semnala ceva rău.

— Jane? se hazardă Vivi, iar Vivi nu se întoarse.

— Apropo de persoane total nepotrivite.

Fără să mai spună ceva, Vivi se duse și o cuprinse cu brațele de mijloc, lăsându-și obrazul pe spinarea lui Gwyn. Apoi, după

câteva clipe, o întrebă:

— Vrei s-o blestemăm?

Gwyn izbucni în râs, lăsându-şi mâinile peste ale lui Vivi şi strângându-le.

— Ştii, hai să vedem cum ieşim din beleaua ta, înainte să mai încercăm vreun blestem, bine?

— Corect, răspunse Vivi, strângând-o încă o dată în braţe pe Gwyn, după care se duse spre dulap, să scoată căni pentru amândouă.

În seara asta, avea să stea la masa din bucătărie şi să bea Ceaiul de Despărţire al lui Gwyn.

Iar mâine, urma să facă un pact cu diavolul.

Poate chiar la propriu.

CAPITOLUL 31

Rhys se trezi în ceea ce putea fi ultima zi din viaţa lui într-o dispoziţie deloc surprinzător de proastă.

În primul rând, fiindcă era singur.

Dormise noaptea trecută într-o parte a patului său imens, ca un soi de idiot suferind din dragoste, iar acum, când se

întoarse pe partea cealaltă și întinse mâna spre locul în care ar fi trebuit să fie Vivienne, se simți în mare măsură ca un idiot suferind din dragoste.

O dăduse de gard noaptea trecută. Rău de tot.

Și nu-și dădea seama unde anume. Știa că ea era necăjită din cauza blestemului și a ceea ce însemna, însă credea în ea. Credea în ei, credea că ei puteau să dreagă totul, dar îl durea faptul că ea, în mod evident, nu era la fel de încrezătoare.

Dar, în definitiv, ea niciodată nu fusese extraordinar de încrezătoare în privința lui.

Poate că Rhys o feștelise destul de rău în vara aia, însă ea nu-i dăduse mici măcar o șansă de a-i explica, presupusese imediat absolut cea mai rea interpretare a ceea ce-i spusese el și, până în momentul de față, Rhys nu conștientizase faptul că și asta îl ustura.

Vivienne îl iubise, dar n-avusese încredere în el.

Și n-avea încredere nici acum.

Acum, când el stătea întins pe cearșafuri din satin negru, deprimat, ceea ce era, sincer vorbind, umilitor.

Rhys suspină și se ridică de pe pat, exact când telefonul lui sună pe noptieră, iar inima lui proastă, trădătoare, tresăltă imediat, gândindu-se că poate o fi Vivienne.

Dar, nu, era Bowen, cu un apel video, iar când Rhys răspunse, amândoi se priviră îngroziți.

— Ce-ai pățit la față? se miră Rhys.

Doar că, în același timp, Bowen, încruntându-se, remarcă:

— Ești în pielea goală!

Ridicându-se mai mult în capul oaselor, Rhys își frecă un ochi cu podul palmei libere.

— Nu, nu sunt, abia m-am trezit și...

— De ce răspunzi la un apel video când ești în pielea goală?

— De ce ți-ai lipit un bursuc pe față?

Pentru câteva clipe, cei doi frați se priviră chiorâș prin telefoanele lor, după care un zâmbet își făcu loc prin toată barba aia.

— A cam scăpat de sub control, nu-i așa? întrebă Bowen, frecându-și falca.

— Îi trebuie un cod poștal propriu, cumetre, răspunse Rhys, doar că zâmbea, la rândul lui. Bowen era, la fel ca Wells, în cea mai mare parte a timpului, o veritabilă pacoste, dar în același timp îi făcea plăcere să-l vadă, chiar dacă îi crescuse cea mai înfricoșătoare barbă din lume.

— Mi-a zis Wells că ai bulit-o, zise Bowen, trecând imediat la subiect, ca de fiecare dată. Că te-ai ales cu un blestem.

— E o poveste lungă, îl preveni Rhys, dar Bowen răspunse doar printr-un mormăit, după care își retrase telefonul ca să-i arate

lui Rhys dezolantul versant pe care se afla.

— Mi-ar prinde bine puțină distracție, îi zise.

Așa că Rhys îi povesti totul, începând cu vara de acum nouă ani și sfârșind cu Vivienne, care plecase înlăcrimată din casa lui azi-noapte.

Când încheie, văzu că Bowen era încruntat, dar din moment ce asta era una dintre înfățișările implicite în cazul lui Bowen, Rhys nu-și făcu prea mari griji.

— Are dreptate, rosti până la urmă fratele lui. Că tu nu iei niciodată lucrurile în serios.

— Nu e adevărat, se împotrivi Rhys. Iau o grămadă de lucruri în serios. Afacerea mea. Pe ea. Te-aș lua și pe tine în serios, dar n-am cum, din cauza bărbii ăleia.

— Uite, vezi, despre asta vorbeam, exclamă Bowen, arătând cu un deget spre telefon. Mereu o iei la mișto, faci caterincă. Spui că ea n-are încredere în tine, dar cum să aibă, când te porți de parcă nimic nu contează pentru tine? Ca și cum totul n-ar fi decât o mare glumă afurisită?

Rhys clipi mirat.

— Bowen, te-ai apucat să dai ședințe gratuite de terapie oilor de pe-acolo?

Încruntarea lui Bowen se adânci, așa că Rhys ridică o mână, în semnă că se predă.

— Corect, corect, iar o fac.

Nu știa cum să-i explice lui Bowen, omul

care mereu spunea exact ceea ce gândea, în cel mai brutal mod posibil, că lui îi era mai ușor să se ferească și să se strecoare, să nu permită nimănui să-și dea seama când e atins de ceva. Să-și trăiască viața doar la suprafață și să nu-și facă griji că s-ar putea adânci prea mult.

Dar problema era că deja se adâncise prea mult. Era îndrăgostit de Vivienne. De fapt, după cum începuse să-și dea seama, niciodată nu încetase s-o iubească. În vara aia nu fusese doar un flirt: fusese chestia aia adevărată.

Iar el o dăduse în bară. Exact așa cum o dădea în bară acum.

— Spune-i ce simți, îl sfătui Bowen. Fii sincer! A, și, în plus, nu muri diseară.

— Mersi, răspunse Rhys, zâmbindu-i întristat. Ai grijă de tine pe-acolo. Și bărbierește-te.

Bowen îi trimise un bobârnac prin telefon, dar zâmbea larg în clipa în care încheiară apelul, iar Rhys coborî din pat simțindu-se un pic mai bine.

Avea nevoie s-o vadă pe Vivienne și să-i spună adevărul. Să-i spună că era îndrăgostit de ea până în vârful unghiilor și că, da, seara asta îl speria ca dracu', dar avea încredere în ea.

Problema era cum să-i spună. Nu erau tocmai genul de declarații care să se trimită prin SMS. Așa că se hotărî să meargă acasă

la mătușa ei și să-i spună acolo.

Numai că, după ce coborî cu mașina pe munte și ajunse să bată la ușa lui Elaine, o găsi numai pe ea acolo.

În fine, pe ea și pe motan.

Imediat cum deschise Elaine ușa, micul ticălos cu blană își ridică ochii spre Rhys și zise, scurt: „Nemernicul".

— Eu te-am apărat alaltăseară, cumetre, protestă Rhys, fluturând un deget mustrător către Sir Torcival. Nu mă face s-o regret.

Elaine chicoti și se aplecă să culeagă motanul în brațe, dar nu-l invită pe Rhys să intre, iar când îl scrută cu privirea, avu impresia că poate să-i vadă până în adâncul sufletului.

— Ai venit să-i spui lui Vivi că o iubești, zise ea în cele din urmă, iar el încuviință.

— Printre alte câteva lucruri, da, dar ăsta e principalul. Dar, din moment ce se pare că nu e aici, o să trec să...

— Rhys.

Elaine îl apucă de braț și, pentru prima oară, el observă că avea aceiași ochi căprui ca Vivienne. În ochii aceia acum se citea blândețe, însă Rhys știu că nu-i va plăcea ceea ce avea ea să-i spună.

— Ea e deja acasă, se pregătește pentru diseară. Lucrarea magică pe care trebuie s-o facă este... e peste tot ceea ce a făcut vreodată. Sinceră să fiu, e peste tot ce am făcut eu vreodată, iar pentru asta e nevoie

de pregătiri. N-ai voie s-o deranjezi.

Rhys se simți de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac. Ajunsese prea târziu.

Din câte se părea, totdeauna ajungea prea al naibii de târziu.

— Corect, zise el, silindu-se să-i zâmbească lui Elaine. Sigur că nu.

Elaine îl strânse de braț.

— Îi spui după.

— Așa o să fac, răspunse el, chiar dacă un fior de stânjeneală i se târî pe șira spinării.

Presupunând că o să mai fiu pe-aici după, o să-i spun.

Baia nu-i era de folos.

Încă o dată.

De data asta, Vivi stătea în cadă, cufundată în apă fierbinte până la bărbie, înconjurată de lumânări, dar fără picătură de vodcă în preajmă. Și nici nu invoca chipul lui Rhys sau mirosul apei lui de colonie.

Nici măcar nu se smiorcăia.

Era, într-adevăr, un mare progres față de ultima ei Baie de Inimă Frântă.

Și atunci, de ce se simțea mult mai rău?

Știa răspunsul la întrebare: pentru că, de data asta, frângerea inimii i se părea mult mai gravă, iar misiunea care i se profila în fața ochilor era înfricoșătoare. Mătușa Elaine era cea mai bună și cea mai puternică vrăjitoare din câte cunoștea Vivi,

dar nici măcar ea nu încercase așa ceva.

Iar acum, Vivi, al cărei cel mai folosit descântec era cel care-i încălzea ceaiul fără să întrebuințeze cuptorul cu microunde, urma să invoce un spirit mort de mult timp și să-i ceară să întoarcă un blestem.

Cumva.

Apa clipoci când ea se ridică, întinzându-se după un prosop și întrebându-se, ca prin ceață, cam ce fel de veșminte ar trebui să îmbrace la un ritual de invocare într-un cimitir, în noaptea de Halloween. Probabil ceva impresionant, o vestimentație complet neagră, poate și ceva bijuterii din argint.

Dar, când căută prin șifonier, îi căzură ochii pe rochia pe care o purtase în seara în care se întorsese Rhys în oraș, cea neagră cu mici buline portocalii și cu o cureaua portocalie, din piele, lăcuită.

Iubea rochia aia, naibii. Doar că pe ea nu scria tocmai Vrăjitoare puternică.

Trecu mai departe, alegând rochia neagră pe care o îmbrăcase la Târgul de Toamnă, dar apoi se opri.

Aici era vorba despre descântecul ei. Indiferent de faptul că străbuna ei îi dăduse impulsul necesar, ea fusese cea care aruncase blestemul originar, așa că ea trebuia să fie cea care să încerce să-l înlăture astă-seară. Era o vrăjitoare puternică, cu buline sau fără, iar dacă purtarea rochiei ei preferate o făcea să se

simtă mai bine, de ce nu?

Și chiar se simți un pic mai bine pe drumul de la apartamentul ei către cimitir. Soarele tocmai apusese, iar orașul era în plină fierbere, ca pentru Halloween.

Toate felinarele stradale erau aprinse, o muzică sinistră urla din difuzoarele plasate peste tot de-a lungul uliței principale. Vivi zâmbi când trecu pe lângă Cazanul cu Cafea. Cei de acolo puseseră un cazan veritabil afară, plin cu zăpadă carbonică, iar doi copii înveșmântați în vrăjitoare rădeau și țipau, alergând prin ceața aceea.

Graves Glen era un loc plăcut. Un loc fericit.

Iar ea avea să-l salveze.

Sunetele petrecerilor de Halloween erau tot mai îndepărtate, pe măsură ce Vivi se apropia de cimitir, iar când deschise poarta din fier, cu un scârțâit, nu mai auzi decât vântul printre frunzele de deasupra și, din când în când, țipete de păsări.

Mormântul lui Aelwyd era într-un colț, în spate de tot, iar când Vivi se apropie de el, le văzu deja pe Gwyn și pe Elaine acolo, așteptând-o.

Aveau lumânări în mâini, iar căldura de pe fețele amândurora îi puse deodată un nod în gât lui Vivi.

— Suntem aproape gata, zise Elaine, întinzându-i lui Vivi o lumânare neagră. Imediat cum ajunge Rhys...

— Și iată-l pe Rhys, îl auzi Vivi din spatele ei.

Se întoarse și-l văzu venind agale pe potecă, de parcă ar fi mers la o întâlnire în parc, nu spre posibila lui moarte, și inima îi bubui dureros în piept.

Era îmbrăcat complet în negru, cu medalionul clipindu-i la gât, iar când luă lumânarea de la Elaine, îi făcu lui Vivi cu ochiul.

— Ești pregătită să mă dez-blestemi, cariad?

Vivi trase aer adânc în piept. Se auzi un sunet ascuțit și brusc un miros de sulf apăru în aer, când Gwyn aprinse un băț de chibrit, atingându-l de fitilul lumânării lui Vivi.

— Mai pregătită ca oricând, răspunse ea.

CAPITOLUL 32

Rhys nu-și dădea seama dacă mai fusese atât de emoționat vreodată în viață. O privi pe Vivienne cum se postează la picioarele mormântului lui Aelwyd, cu părul ei blond dat pe spate, în rochia ei cu buline, strângând în mână lumânarea.

Era atât de frumoasă, atât de curajoasă, încât, chiar dacă știa că probabil ar trebui să-și facă unele griji pentru el, ideea că ea ar putea păți ceva era cea care-i strângea stomacul și-l făcea să-și țină pumnii încleștați pe lângă corp.

Trebuia să-i fi spus înainte, își zise în sinea lui, dar acum era prea târziu. Ea deja murmura încet, îngenuncheată la picioarele mormântului lui Aelwyd. Rhys nu știa precis ce cuprinde ritualul acesta, dar știa că implică mai multe decât invocarea unei fantome. Fantomele erau ființe total distincte, alcătuite dintr-o energie care nu putea fi eliberată.

Un spirit, captiv încă în mormântul său, era mult mai greu de invocat.

Piper McBride aflase acest lucru pe propria piele, iar acum, urmărind-o pe Vivienne, Rhys se lupta cu tentația de a se repezi ca s-o ia de acolo. Naiba să-l ia de oraș, naiba să-l ia și pe el, doar să n-o lase pe Vivienne să-și riște propria viață ca să salveze atât orașul, cât și pe el, își zise în gând.

Numai că ea voia să facă asta. Credea că poate s-o facă.

Iar el trebuia să creadă în ea.

Gwyn și Elaine îngenunchează la rândul lor, iar când Elaine scoase de la cingătoare un cuțitaș din argint, Rhys scrâșni din dinți. Era un blestem de sânge, iar Vivi era rudă

de sânge cu Aelwyd, așa că nu trebuia să-l mire faptul că ritualul implica sânge, dar tot tresări când lama fulgeră peste partea cărnoasă a palmei lui Vivi: o tăietură rapidă, foarte mică, dar tot era o tăietură.

În schimb, Vivienne nici nu clipi. Își apăsă palma pe pământ, lăsându-și fruntea în jos.

Gwyn și Elaine șopteau împreună cu Vivienne, cu flăcările lumânărilor pâlpâind în vântul nopții, iar Rhys simți un fior rece gonindu-i pe șira spinării când pământul de sub picioarele lui începu să tremure ușor.

Nu putu să identifice exact momentul în care simți că se întâmplă. Nu era nimic dramatic, așa cum fusese cu Piper, nicio siluetă nu țâșni brusc din mormânt.

Dar când Vivienne întoarse capul și-l privi, știu că nu era ea în spatele acelor ochi.

— Penhallow, rosti ea, și era vocea ei, dar cu încă una pe dedesubt, cu un melodios accent galez, așa că tot în galeză răspunse și Rhys.

— Eu sunt.

Buzele lui Vivienne se arcuiră în sus, la colțuri.

— Semeni cu el. Cu Gryffud.

Pipăindu-și rădăcina nasului, Rhys se încruntă.

— Naiba să-i ia pe toți!

— Ești la fel de iresponsabil ca el? La fel de crud? continuă ea, ridicându-se.

Era cea mai mare ciudățenie, să vadă trupul lui Vivienne, un trup pe care-l cunoștea acum la fel de bine ca pe al lui, dar fără gesturile ei familiare, într-o cu totul altă atitudine. Și îl privea cu atâta răceală. Nu văzuse niciodată o asemenea privire pe fața lui Vivienne, nici măcar atunci când îl ura.

— Iresponsabil, poate, răspunse el. Crud? Fără doar și poate, sper că nu.

Apropiindu-se de el, Vivienne își desfăcu larg brațele, iar în spatele ei, Gwyn și Elaine o urmăreau, palide.

— Gryffud a vrut ca magia lui să clădească orașul acesta, zise ea. A vrut să fie moștenirea lui. Regatul lui privat.

— Asta chiar sună tipic pentru bărbații din familia mea.

— Dar n-a fost suficient. El n-a fost suficient, continuă Vivienne, ajunsă acum atât de aproape, încât el prinse o adiere de ozon și de pământ, cu nimic asemănătoare parfumului dulce ca zahărul al lui Vivienne. Așa că mi-a cerut ajutorul, mai zise ea.

Ochii ei erau ațintiți undeva, peste umărul lui Rhys, iar el știu cumva că ea vedea peșterile, undele magnetice.

— Am vrut să-mi contopesc magia cu a lui, însă el a luat-o pe toată.

Privirea i se fixă acum asupra lui.

— A luat tot din mine. M-a stors de puteri ca să-și clădească orașul, după care mi-a șters numele din el. A construit temple cu imaginea lui. Fără mulțumiri pentru sacrificiul meu, fără măcar să-l recunoască. A fost de parcă n-aș fi existat.

Rhys simțea durerea din spatele cuvintelor și, chiar dacă știa că nu era Vivienne cea care vorbea cu el, vorbele tot îi atârnau în piept ca tot atâtea pietre.

— Dacă poate fi o consolare, zise el, Gryffud chiar a murit de vărsat de vânt, ceea ce am auzit că e destul de cumplit, așa că...

— Nu poate fi nicio consolare!

Ridicase tonul, vântul biciuia mai în înalturi, părul lui Vivienne flutura în spate, copacii se legănau și gemeau.

— Urmașa mea m-a invocat să te blestem, iar eu te-am blestemat. Iar tu, la rândul tău, ai blestemat orașul acesta. Răzbunarea mea ar fi împlinită, privind cum și tu, și orașul vă prefaceți în cenușă.

Își ridică fruntea, privindu-l, iar Rhys se încordă, așteptând... nu prea știa ce anume. O lovitură? Părea probabil.

Doar că, deodată, ea reîncepu să vorbească.

— Doar că femeia aceasta, soră de sânge, îmi cere să vă cruț. Să ridic blestemul de pe capul tău și al orașului.

Rhys inspiră adânc, lent.

— Așa este.

— Și de ce aș face una ca asta?

Rhys caută în minte un motiv, vreun argument total incontestabil care să salveze, atât viața lui, cât și orașul Graves Glen, dar tot ceea ce putu spune fu:

— Pentru că o iubesc.

Ochii aceia nu clipiră.

— O iubești, repetă Vivienne/Aelwyd, iar Rhys încuviință.

— O iubesc și am rănit-o, și am meritat să fiu blestemat. Doar că Graves Glen e căminul ei. Căminul familiei ei. Nu pot să las să fie distrus din cauza mea.

Lumina lunii se revărsă peste cimitir și, pentru prima dată, Rhys remarcă un fel de văl pâlpâitor în jurul lui Vivienne, putu să-i vadă inima pulsându-i în gât. Oare ea era încă acolo, Vivienne a lui? Oare putea să-l audă?

— Și dac-ar fi să cruț orașul, dar să te iau pe tine, cum ar fi?

Privirea se întunecă, vrăjitoarea se apropie, dar Rhys se strădui să rămână pe poziție.

— Atunci, ia-mă pe mine, zise el. E un preț corect pentru ceea ce ți s-a făcut.

— Rhys! o auzi strigând pe Gwyn, dar Elaine o făcu să stea pe loc, prinzând-o de încheietură. Rhys îi adresă lui Gwyn un zâmbet tremurat.

— Of, în sfârșit, nu mai sunt

„nemernicul".

Aelwyd încă îl studia prin ochii lui Vivienne, iar Rhys era conștient, foarte conștient, de faptul că viața lui atârna în balanță.

Și atunci ea se retrase din fața lui, o parte din vânt stingându-se, iar mirosul acela ca de fulger lovind pământul se estompă.

— Înseamnă c-o iubești, zise ea.

— O iubesc, răspunse el. Nebunește.

Ea oftă, pieptul lui Vivienne se ridică și coborî, iar apoi închise ochii.

— Pot să-i văd inima, zise Aelwyd. I-o simt în pieptul ei. Și ea te iubește și nu vrea să te vadă vătămat, așa că, ea fiind sânge din sângele meu, m-am hotărât să-i îndeplinesc dorința.

Rhys se străduí să nu pice la pământ de ușurare, dar nu-i fu deloc ușor.

— Îți mulțumesc, șopti el, văzându-le pe Gwyn și pe Elaine cum își încleștează mâinile. Îți mulțumesc, repetă Rhys. Și-ți jur, o să îndrept situația cu ticălosul ăla de Gryffud. Gata cu statuia, categoric gata cu Ziua Ctitorului. Poate chiar să văd dacă-l conving pe fratele meu Wells să-și schimbe al doilea prenume.

Aelwyd se încruntă și, pentru o clipă, Rhys se întrebă dacă nu cumva menționarea legăturii de familie fusese o idee proastă, doar că nu despre asta era vorba. Ea nici măcar nu privea spre el, ci

înapoi, către mormânt, desfăcându-și și strângându-și palmele pe lângă corp.

— Este.. blestemul. Nu pot să-l ridic.

— Poftim?

Ea se lăsă în genunchi, dându-și capul pe spate ca să poată privi cerul.

— Nu sunt îndeajuns de puternică.

Și vocea i se auzea mai slabă, mai firavă, în timp ce vocea lui Vivienne era mai puternică.

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui și, de data asta, simți că mai degrabă Vivienne era cea care-l privea.

— Îmi pare rău, Rhys Penhallow, zise Aelwyd. E prea târziu.

Și atunci se auzi un sunet ca un tunet și Vivienne se prăbuși la pământ.

CAPITOLUL 33

Vivi se cam săturase să facă lucrări magice și să ajungă cumva la pământ.

Deschise ochii și-i văzu pe Gwyn, Rhys și Elaine, toți deasupra ei, iar după expresiile de pe fețele lor, deduse că ritualul nu avusese efectul dorit. Oare măcar reușise să-l facă? Ultimul lucru de care-și amintea

era mâna ei pe mormântul lui Aelwyd, cerându-i străbunei sale să ridice blestemul, după care urmase un mare gol, până în clipa de față.

— E gata? îl întrebă pe Rhys, iar el încercă să zâmbească în timp ce-o ajuta să se pună pe picioare.

— Ai fost magnifică. Sincer.

— Ăsta nu e un răspuns, replică ea, scuturându-și fusta și întorcându-și privirea spre Gwyn și Elaine, amândouă având o înfățișare mai solemnă decât văzuse vreodată la ele.

— Ai reușit, Vivs, zise Gwyn, apropiindu-se și luând-o de mână pe Vivi. Ai atras spiritul lui Aelwyd direct în tine, a fost cea mai tare lucrare magică din câte am văzut. Ai fost ca o zeiță și părul ți-a fluturat în vânt ca al lui Beyoncé...

Vivi o fixă cu privirea.

— Și n-a mers, zise ea. Văd pe fața ta.

Bravura lui Gwyn se risipi și ea își lipi mâna de obrazul lui Vivi.

— N-ai fost tu de vină.

Cuprinsă de panică, Vivi își întoarse privirea spre Rhys, care stătea acolo, atât de chipeș, atât de nonșalant, cu mâinile în buzunare, dar avea cute în jurul gurii și umerii încordați.

— Se pare că Aelwyd n-avea suficientă benzină, fie Samhain, fie nu, zise el, ridicând din umeri. Câștigi pe de-o parte,

pierzi pe de alta.

— Nu, zise Vivi, scuturând din cap. Încă se simțea amețită după vraja pe care tocmai o făcuse, încă simțea un ciudat gust metalic în gură și tremura, dar în același timp era sigură, al naibii de sigură, că nu avea să permită să se întâmple ceva cu Rhys.

Sau cu Graves Glen.

— Nu, nu s-a terminat, zise ea, iar Elaine se apropie și o apucă de mână.

— Iubita mea, am făcut tot ce am putut. Ai idee câte vrăjitoare ar scăpa cu viață după ce ai făcut tu adineauri? Până și de Samhain, să invoci un spirit e muncă, nu glumă. Magia pe care o implică poate să ucidă. Și, iată-te! Sunt foarte mândră de tine.

— Îți mulțumesc, mătușă Elaine, zise Vivi, cu toată sinceritatea. Dar eu vorbesc serios. N-avem cum să renunțăm.

— Vivienne, zise Rhys, cu blândețe. Nu mai e nimic de făcut.

Închizând ochii, Vivi clătină din cap.

— Ba nu, trebuie să fie. Dacă ne gândim...

Gânditul ar fi putut fi mai ușor dacă n-ar fi avut adineauri în ea un spirit de trei sute de ani și dacă mintea ei n-ar fi intonat Rhys o să moară, Rhys o să moară, Rhys o să moară, iar și iar. Totuși încercă să-și stabilizeze puțin gândurile, încercă să tragă aer adânc în piept și să-și impună să se calmeze, să găsească soluția.

Rhys era blestemat, așa că și orașul era blestemat. Rhys și orașul, legați reciproc, din cauza undelor magnetice. Undele magice așternute de strămoșul lui Rhys.

Totuși, nu.

Deschise brusc ochii.

Nu fusese strămoșul lui Rhys. Nu numai strămoșul lui. Fusese acolo și Aelwyd. Magia lui Aelwyd era în acele unde magnetice și magia lui Aelwyd era în sângele lui Vivi. În al lui Gwyn, în al lui Elaine.

Era posibil să nu meargă. Probabil că n-avea să meargă.

Dar trebuia să încerce.

— Undele magnetice, îi zise lui Rhys, deja pornind spre poarta cimitirului. Trebuie să ajungem la undele magnetice.

Iar Rhys, zeița să-l binecuvânteze, nici măcar nu stătu pe gânduri.

— Am mașina aici și mai avem – își privi ceasul – cam o oră până la miezul nopții.

— Și voi două, le zise ea lui Gwyn și Elaine. Am nevoie de amândouă.

— Venim imediat după tine, zise Elaine și, încă o dată, Vivi simți un val de recunoștință față de oamenii aceștia, care o iubeau și aveau încredere în ea.

Drumul până la peșteră fu parcurs ca prin ceață, atât Rhys, cât și Vivi, fiind destul de tăcuți, iar când ajunseră, văzură că Gwyn și Elaine chiar le-o luaseră înainte.

— Rhys, zise Vivi, când intrară în prima peșteră, în salonul mai mare care dădea spre restul rețelei, am nevoie să aștepți aici, bine? Trebuie să fim numai noi trei.

El nu stătu la discuții, încuviință și atât.

— Sigur, zise.

Dar, în timp ce Vivi se îndrepta spre deschizătura care dădea către undele magnetice, nu se putu abține să strige după ea:

— Succes în încercarea de a nu-mi aduce moartea!

De data aceasta, când intră în salonul în care se găseau undele magnetice, nu mai simți acel val de fierbințeală pe care-l simțise cu Rhys.

Dacă simți ceva, fu numai un pic de greață, de dezorientare, ca și cum s-ar fi rotit în cerc de prea multe ori. Magia era încă prezentă aici, la fel de puternică, dar acum era, de asemenea, puternic și oribil de nepotrivită.

— Mama mă-sii, o auzi șoptind pe Gwyn. Priviră toate trei magia, pulsând pe solul peșterii. Ceea ce fusese odată o lumină violetă, curată, acum era năclăită de stricăciune, densă și greoaie, din când în când scânteind din ea lumini roșiatice.

— E mai rău, remarcă Vivi. Arăta rău din prima noapte, dar asta...

Pentru prima oară de când îi venise în minte planul acesta, începu să-și facă griji,

gândindu-se că poate nu era decât o idee prostească, până la urmă. Poate că n-avea să fie în stare să se descurce.

Și totuși, trebuia să încerce. Pentru Graves Glen. Pentru Rhys. Chiar și pentru Aelwyd, care merita o soartă mult mai bună decât cea de care avusese parte.

— Să ne ținem de mâini, ceru Vivi, așa că ea, Elaine și Gwyn alcătuiră un cerc, strângându-și mâinile una cu cealaltă. Noi am creat magia asta, rosti Vivi, închizând ochii. Familia noastră a creat-o. Poate că nimeni nu i-a ridicat o statuie sau n-a botezat colegiul cu numele ei, dar ea a existat și a fost aici, și a contribuit la crearea orașului acesta, așa cum este. Ea și-a dat viața pentru el. Iar noi suntem urmașele ei.

Simți cum atât Gwyn, cât și Elaine îi strâng mâinile mai tare, ceea ce-i dădu curaj să inspire adânc și să vorbească mai departe.

— Așa că, naiba să-l ia pe Gryffud Penhallow. Vrăjitoarele Jones își iau asta înapoi.

Vivi simți un val de energie sub tălpi și, dintr-odată, mâinile lui Gwyn și Elaine deveniră atât de fierbinți, încât aproape că o ardeau, însă Vivi continuă să le țină strâns, continuă să trimită până la ultimul dram de magie pe care-l putea aduna în cercul format din ele trei, iar de acolo, în undele magnetice însele.

Era ca și cum ar fi încercat să împingă un bolovan la deal și o anumită forță l-ar fi împins înapoi. Ori că erau rămășițele magiei lui Penhallow, ori blestemul însuși, Vivi nu știa, dar împinse cât putu de tare, simțind cum îi țâșnește sudoarea pe frunte de atâta concentrare.

Și deodată auzi țipătul lui Gwyn.

— Merge!

Deschizând ochii, Vivi își coborî privirea spre undele magnetice, văzând cum scânteiază o lumină violet, întărită, făcând să se retragă mâzga neagră, așa că se ținu și mai tare de mătușa și de verișoara ei, gândindu-se la Aelwyd, gândindu-se la Piper McBride, gândindu-se chiar și la vrăjitoarele de la colegiu, toate având puteri și la fel de multe drepturi asupra magiei din Graves Glen ca oricare altcineva.

Dintr-odată apăru un fulger, atât de strălucitor, încât Vivi icni, lăsând mâinile lui Gwyn și Elaine ca să-și acopere ochii, dar apoi, la fel de repede pe cât apăruse, fulgerul dispăru, lăsându-i vederea un pic distorsionată și ametită.

Numai că, în fața ei, pe solul peșterii, undele curgeau drepte și limpezi, și violete, zumzăind acum.

— Pe țâțele lui Rhiannon, suspină Gwyn, întorcându-se apoi spre Vivi, cu un zâmbet orbitor. Ai reușit!

— Noi am reușit, o corectă Vivi, după

care își aruncă brațele spre Gwyn și spre Elaine, cuprinzându-le și râzând, chiar dacă-i țâșniră lacrimi în ochi.

— Vă iubesc, fetelor, zise Elaine, ștergându-se și ea la ochi. Și acum, promiteți-mi că n-o să mai amestecați niciodată vodca și vrăjitoria.

— Jur solemn, rosti imediat Gwyn, iar Vivi încuviință.

— E o lecție învățată cu vârf și îndesat, crede-mă, zise ea.

— Așadar, se pare că n-o să mor, nu?

Se întoarseră și-l văzură pe Rhys, vârându-și capul în peșteră, iar Gwyn îl arătă cu degetul.

— Părul încă face Chestia Aia.

— Așa e, o aprobă Vivi, ceea ce-i aduse din partea lui Rhys o clipire din ochi, după care el își smuci degetul mare spre intrarea în peșteră.

— În cazul ăsta, am putea s-o tăiem de-aici? Dez-blestemat sau nu, ăsta nu e locul în care aș vrea să-mi petrec ceea ce a mai rămas din Halloween.

CAPITOLUL 34

Vivienne strălucea de fericire, în timp ce

se întorceau în oraș, iar Rhys se străduia din greu să-și țină ochii spre drum și nu spre ea.

— A fost ca și cum... ca și cum aș fi avut un fluviu în mine, doar că fluviul era magic și puteam să-l simt, chiar l-am simțit când mi-a plecat din mâini, ca un vâj, se entuziasmă ea, gesticulând cu amândouă palmele, cu obrajii trandafirii și ochii strălucind, iar Rhys râse.

— Ai mai spus-o, cariad, ai mai spus-o.

Lăsându-și mâinile să cadă, Vivienne zâmbi spre el.

— Scuze. Devin cam surescitată, nu?

— Cum să zic, ai salvat un întreg oraș, plus viața mea, cu ajutorul magiei tale, îi aminti el. Ți se permite.

Lăsându-și capul pe spătarul scaunului, Vivienne râse din nou.

— Așa e. Așa am făcut. Acum sunt o vrăjitoare redutabilă cu acte.

— Cea mai redutabilă dintre cele mai redutabile, o aprobă Rhys, bătând cu degetele pe volan. Și, posibil, puțin îmbătată de magie.

— Asta e o posibilitate anume, da, încuviință ea, după care îi zâmbi din nou, un zâmbet pe care Rhys îl simți încălzindu-i fiecare centimetru al corpului.

El însuși era mai mult decât euforic. Faptul că fentase moartea avea efectul acesta asupra oricărui bărbat și, chiar dacă

nu știa precis cum o să primească tatăl lui vestea că Graves Glen nu mai era teritoriul familiei Penhallow, în clipa de față chiar nu-i păsa. Asta era o problemă pentru viitorul Rhys și, cu toată certitudinea, individul ăsta obraznic va fi în stare să rezolve problema.

Deodată, Vivi se întinse și-l apucă de braț.

— Trage pe dreapta, îi ceru ea.

Rhys o examină bănuitor.

— Doar n-o să vomiți, nu-i așa?

— Pfui, nu, replică ea, strâmbându-se, după care arătă prin parbriz. Exact aici!

Rhys îi ascultă comanda, oprind mașina într-un refugiu din pământ, pe coama unui deal, de unde se putea vedea în vale.

Lumina strălucea îndeajuns ca să poată distinge câmpul de sub ei, siluetele întunecate ale colinelor care-i înconjurau, pe fundalul cerului bleumarin.

— Aici e unde ne-am cunoscut, zise ea încet. La solstițiul de vară. Exact acolo, pe acel câmp.

Rhys își dăduse seama imediat cum oprise mașina.

Își amintea colinele acelea, își amintea cum stătuse cu ea să le privească, își amintea acea cunună din flori care stătea strâmb pe părul ei, dar și de zâmbetul ei dulce.

— Pot să-ți spun un secret? întrebă ea, pe

un ton scăzut și cu o dispoziție puțin mai moderată.

— Nu cumva că, de fapt, n-ai întors blestemul, iar acum m-ai adus aici ca să mă arunci de pe deal, nu-i așa?

Ea râse, mai puțin zgomotos de data asta, scuturându-și capul și făcându-și părul să-i mângâie umerii.

— Am iubit vara aia, zise ea. Am păstrat-o în minte ca pe un moment perfect, minunat, și mi-am zis că a fost așa doar pentru că a fost o primă dată, știi? Primul ritual magic pe care l-am făcut vreodată, prima mea vară în colegiu, primul băiat de care m-am îndrăgostit în viața mea.

Când își întoarse capul spre el, avea ochii plini de ceva anume, o nuanță pe care Rhys nu putea s-o identifice, dar, indiferent ce ar fi fost, îi încălzi pieptul, inima.

Dumnezeule, cât de mult o iubea!

— Dar de data asta a fost chiar mai bine, adăugă ea, aplecându-se spre el. Și, deodată, zâmbi. Pot să te sărut? îl întrebă.

Inima lui Rhys tresăltă aproape dureros în piept.

— Acum?

— Acum ar fi preferabil, dar sunt deschisă către orice posibilități permite programul tău.

— Ei bine, spre norocul tău, sunt al naibii de liber în prezent, răspunse el, iar ea râse în timp ce Rhys o trăgea spre el, cățărându-

se pe scaun astfel încât ea să-l poată încăleca.

Trecuse ceva timp de când Rhys i-o trăsese cuiva în mașină, dar reușiră cumva, ridicându-i rochia până la mijloc, desfăcându-și el fermoarul. Și nu atinseră claxonul decât de două ori.

Iar când era înăuntrul ei, cu brațele ei cuprinzându-l, cu părul ei peste fața lui, această femeie superbă, magică, de care se îndrăgostise deja de două ori, știu că trebuia să-i spună ce simte.

După, își promisese sieși, iar acum era după.

Dar, mai întâi, voia să se simtă destrămându-se în jurul lui, voia s-o audă scoțând acele mici țipete delicate și să-i simtă dinții ciugulindu-i lobul urechii.

Le făcu pe toate acestea, ba chiar și mai multe, iar când ea se lăsă, gâfâind, pe obrazul lui, îi dădu părul în spate și-i sărută pielea transpirată a gâtului.

— Vivienne, începu el, iar ea suspină, afundându-se și mai adânc în el.

— O să-mi fie dor de tine, Rhys, îi zise, cu o voce moale și visătoare.

Atunci înțelese el ce însemnau toate astea. Că-l adusese în locul în care se cunoscuseră și că făcuse dragoste cu el.

Ea își lua adio.

Era trecut de miezul nopții când ajunseră

înapoi, sus pe munte, la casa lui Elaine. Ea și Rhys urcară treptele verandei, cu degetele strâns înlănțuite. Vivi făcu semn cu capul spre cer.

— Samhain s-a terminat. Acum, e oficial Ziua Morților.

— Iar eu sunt oficial dez-blestemat, iar tu ești oficial cea mai impresionantă vrăjitoare din câte cunosc.

Chicotind, Vivi făcu o mică reverență, încă ușor îmbătată de magie și de sex, și de o oarecare combinație mistică a celor două.

De fapt, se gândi ea, când se opriră la intrarea casei lui Elaine, poate că ar merge să mai aibă parte de un pic din amândouă.

— Intri? îl întrebă. N-am prea multă experiență în strecurarea băieților în camera mea de-aici, dar, sinceră să fiu, nu cred că Elaine s-ar supăra.

Rhys zâmbi, dar zâmbetul fu unul scurt, iar când întinse mâna ca să-i îndepărteze părul căzut peste față, Vivi avu senzația că știe ce se pregătea să răspundă.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, cariad, mă tem că va trebui să mă întorc mâine.

Vivi se lăsă ușor în spate, luându-și mâinile de pe mijlocul lui.

— Să te întorci, adică în Țara Galilor?

— Fix acolo, confirmă el. Tata are nevoie să fie informat despre toate astea și e cu adevărat o discuție care trebuie purtată între patru ochi. Iar la muncă va fi mai

mare aglomerație, cu sărbătorile...

Vivi se simți de parcă ar fi aruncat-o cineva în apă rece, toată fericirea aia prostească, magică, scurgându-se afară din ea în timp ce stătea acolo, pe verandă, privind în ochii albaștri ai lui Rhys.

— Sigur, normal, zise, silindu-se să zâmbească. Adică, știam amândoi că e ceva temporar. Viața ta e acolo, a mea, aici.

— Exact, confirmă el, cu un zâmbet care, de asemenea, păru un pic forțat. Sigur, adăugă, te-aș putea implora să vii cu mine. În genunchi, toată faza, foarte dramatică, o scenă pe cinste.

Ea râse un pic la cuvintele lui, chiar dacă închise ochii ca să nu mai simtă brusca usturime a lacrimilor.

— Chiar aș vrea s-o văd și pe asta, zise. Și ar fi vrut, tocmai asta era. Ar fi vrut ca Rhys s-o roage, la modul cel mai serios, să vină, ar fi vrut să știe ce însemnau toate astea pentru el.

Dar el îi arătase, nu? Ținea la ea, o să țină la ea mereu. Doar că nu era tocmai genul de bărbat care să se stabilească într-un singur loc. Își clădise întreaga viață pe principiul acesta.

Iar acum, când magia ei era legată inexorabil de Graves Glen, nu voia să plece. Aici era acasă pentru ea.

— Chiar ți-ar plăcea să mă vezi în genunchi.

Vivi anulă distanța dintre ei, înfășurându-l în brațe, adulmecând mirosul toamnei prins de veșmintele lui, ușorul miros de fum încă plutind în jurul amândurora.

— E cu adevărat poziția în care faci treaba cea mai bună, îi zise.

Strânsoarea lui se înteți, chiar dacă începu să chicotească, iar Vivi își dori să poată prelungi părticica asta măcar puțin. Doar cât să-l mai poată avea un pic, încă o noapte, poate chiar două.

Doar că asta n-ar fi ușurat situația. Mai degrabă, ar fi îngreunat-o. Fiindcă Rhys nu putea să rămână.

Iar ea nu putea să plece.

— Să privim partea bună, zise ea, desprinzându-se. Măcar de data asta n-o să te mai blestem. Poate chiar o să instalez un mic altar Rhys Penhallow pe masa de lucru de la serviciu.

— Inclusiv patul cu baldachin, sper.

Vivi își simți zâmbetul șovăind pe față. Luase hotărârea corectă. Amândoi hotărâseră corect. Povestea dintre ei fusese totdeauna menită să nu dureze. Erau prea diferiți, își doreau vieți diferite, aveau visuri diferite.

Dar asta nu făcea ca despărțirea să fie mai ușoară.

Și totuși, ea o făcu.

— Adio, Rhys, zise, lipindu-și buzele de

ale lui încă o dată.

— Adio, Vivienne, murmură el, dar fără s-o mai sărute. Doar se întoarse și coborî treptele verandei și, pentru a doua oară, plecă din viața ei.

CAPITOLUL 35

Semestrul de iarnă era totdeauna cam anost.

Dacă Graves Glen își atingea apogeul în octombrie, ianuarie era reversul medaliei, acea perioadă a anului în care Vivi începea să se întrebe dacă n-ar trebui să se mute undeva pe o plajă sau așa ceva.

Zăpada nu era niciodată atât de supărătoare și putea fi chiar plăcută când o priveai, de pe o verandă, sus în munți, cu fulgii de zăpadă plutind printre copacii dezgoliți.

Dar era mai puțin plăcută când plescăiai prin câțiva metri din chestia asta amestecată cu noroi, când voiai să te duci la serviciu.

Strâmbându-se, își curăță cizmele înainte de a intra în clădirea catedrei de istorie.

— Ianuarie e naaașpaaa!, o auzi pe Ezichi strigând din biroul ei când trecu, așa că-și

vârî capul înăuntru.

— De acord. Dar am auzit că ai primit în sfârşit postul la catedră, felicitări!

Spre deosebire de Vivi, Ezi îşi luase doctoratul, dar rămăsese blocată de o veşnicie ca lector, aşa că Vivi se bucura sincer pentru ea. Şi Ezi se bucura, dacă era să ne luăm după zâmbetul ei.

— Felicitări şi ţie, zise Ezi, ridicându-se de la birou. Am auzit bine sau iei ceva cursuri în plus la catedra de folclor?

Vivi încuviinţă, deja simţind ceva fluturi în stomac la gândul acesta. După Halloween, se dusese să aibă o discuţie cu doamna doctor Arbuthnot despre cele întâmplate, despre schimbările în magia din Graves Glen.

Presupusese că femeia se va înfuria sau cel puţin va strâmba din nas la toate astea.

Spre surprinderea ei, îi oferise un post.

Din semestrul acesta, ea preda două cursuri pe partea de vrăjitorie, un curs de Istorie a magiei, concentrat pe trecutul oraşului Graves Glen, precum şi unul despre Magie rituală.

Şi chiar îşi cumpărase o eşarfă nouă.

Dar numai una.

După ce-şi luă rămas-bun de la Ezi, Vivi se duse în biroul ei, pornind ceainicul electric de cum ajunse şi lăsându-şi geanta pe masa de lucru. Vârându-şi mâinile în ea, scoase o carte grea, cu coperta din piele

sângerie și titlul ștanțat cu vechi litere aurite pe copertă.

Era o istorie a Țării Galilor, scrisă de o vrăjitoare galeză în urmă cu mai mult de un secol. O primise prin poștă de Crăciun, fără adresa expeditorului, doar cu un bilețel mâzgălit de mâna lui Rhys.

Pentru biroul tău. x[22]

Nici tu cariad, nici tu Mi-e dor de tine. Dar se gândise la ea, ceea ce era suficient.

Sau, cel puțin, așa își spunea ea că ar fi.

Scuturând din cap, Vivi își prepară un ceai și-și porni computerul.

Până când termină să-și scrie notițele pentru lecția de istorie din acea după-amiază, își dădu seama că întârziase la întâlnirea cu doamna doctor Arbuthnot, în partea de campus a Vrăjitoriei, așa că, oftând, își vârî brațele pe mânecile hainei și-și răsuci eșarfa în jurul gâtului.

Era mai multă liniște în partea aceea a campusului, iar zăpada era mai puțin călcată. Intră în clădirea principală, strâmbând ușor din nas la mirosul de paciuli – pe bune, exista cineva cu care să poată discuta în privința asta? –, dar își croi drum pe coridor, privind ușile din mers.

În afara finisajelor mai elegante, nu era prea mare diferență față de clădirea istoriei. Aceleași șiruri de uși, aceleași geamuri

vitrate cu numele întipărite cu negru.

A. Parsons.
J. Brown.
C. Acevedo.
R. Penhallow.

Vivi trecuse deja de ușă când conștientiză ceea ce citise. Se întoarse lent și privi încă o dată, cu inima bubuindu-i în piept.

N-avea cum să fie.

Trebuia să fi fost altcineva, vreun alt Penhallow, al cărui prenume să înceapă cu R. Rhys probabil că avea un văr, Richard Penhallow, sau o verișoară, Rebecca Penhallow.

Dar chiar și-așa se pomeni că puse mâna pe mânerul ușii. Vivi era conștientă de faptul că e oribil de nepoliticos să intri în biroul cuiva fără să bați la ușă, dar trebuia să vadă, trebuia să-și zăgăzuiască mica pâlpâire prostească de speranță din piept, înainte ca ea să-și ia zborul.

Ușa se deschise, lăsând la iveală un birou care nu părea prea diferit de cel al lui Vivi. Micuț, cu o fereastră, o masă de lucru și o lampă, un fișet și o bibliotecă. Singura diferență era aceea că rafturile pentru cărți erau goale, iar pe pereți nu era nimic, iar acolo, dincolo de masă, zâmbindu-i, era Rhys.

Aproape că se întrebă dacă intrase în vreo

vrajă când pătrunsese aici sau dacă era vreo farsă pe care i-o jucau vrăjitoarele, un soi de amețeală ținând de facultate.

Dar el se ridică și se apropie de ea, la fel de cald și de real ca orice pe lumea asta, închise ușor ușa în spatele ei și zise:

— Bună, cariad.

Ar fi avut un milion de lucruri să-i spună, să-l întrebe.

Doar că tot ce-i veni în minte fu:

— Ai... un dulap.

— Am.

— Și un birou.

— Chiar și așa ceva.

— Și ești... aici.

— Ai observat, nu-i așa?

— De ce?

Răsuflând cu putere, Rhys își vârî mâinile în buzunare și ridică din umeri.

— Păi, vezi, m-am întors în Țara Galilor, cu treburile ca de obicei, doar că faza era că m-am simțit al naibii de nefericit, în pana mea. Exact cel mai trist nenorocit din câți ai văzut vreodată în viață. Într-atât de trist, încât Wells – Wells! – mi-a zis că sunt un trist nenorocit și, din moment ce el e președintele Clubului Ticăloșilor Triști, mi s-a părut ceva foarte deranjant.

Vivi simți că o durea fața și-și dădu seama că era din cauza zâmbetului.

Rhys zâmbea și el, continuând să vorbească.

— Așa că m-am gândit la ce pot să fac ca să mă simt mai puțin ca un ticălos trist și mi-am dat seama că unica posibilitate era să fiu cu tine. Sau, în cel mai rău caz, să fiu în apropierea ta. Și se pare că, dacă un colegiu e botezat cu numele familiei tale, ăștia de aici sunt destul de dispuși să te lase să predai din când în când, așa că, iată-mă.

— Și afacerea ta? se interesă Vivi, încă simțindu-se un pic ametită. Rhys încuviință.

— Încă o am. Pot s-o administrez de-aici, fără probleme, dar Bowen a zis că momentul ăsta trebuie să aibă parte de un gest important. Adică, eu am hotărât că momentul ăsta ar trebui să aibă parte de un gest important, dar n-am avut niciun fel de ajutor din partea fratelui meu. Pe urmă, continuă el, am vrut să-ți dovedesc că am avut intenții serioase în privința asta, adică să rămân aici. Să prind rădăcini. Nu e de glumă, Vivienne.

Se apropie de ea și Vivi îl adulmecă, deja punându-și mâinile pe pieptul lui, unde inima îi bătea sub palme.

— Îmi dau seama că, să-mi dezrădăcinez viața și să mă mut în Georgia pentru o femeie, ar putea fi catalogat ca o nesăbuință și o nerozie, dar treaba e că sunt foarte îndrăgostit de femeia aia.

Se aplecă puțin mai aproape, coborând tonul.

— Femeia aia ești tu, apropo. Am vrut să fiu sigur că e clar.

Vivi râse, chiar dacă deodată simți c-o ustură ochii din cauza lacrimilor.

— Bine, e în regulă, fiindcă eu chiar nu pot să concurez cu mătușa Elaine pentru inima ta. Prăjiturile mele sunt imposibile.

— Ăsta-i singurul tău defect.

Rhys inspiră adânc, întinzând mâinile ca să-i cuprindă obrajii, oprindu-și degetele pe ceafa ei și privind-o în ochi.

— Te iubesc. Foarte, foarte mult. Și sunt conștient de faptul că uneori sunt superficial, sau fac o glumă în loc să spun adevărul, dar vreau să știi că tu ești totul pentru mine, Vivienne. Totul.

Aplecându-se spre ea, își lăsă fruntea pe a ei și închizând ochii, în timp ce Vivi îl prindea de încheieturile mâinilor.

— Ai avut inima mea încă din clipa în care te-am văzut pe versantul ăla afurisit și urăsc faptul că mi-am pierdut nouă ani din viață fără tine, dar n-am de gând să mai pierd nicio secundă. Dacă tu ai nevoie să fii aici, atunci eu am nevoie să fii tu aici. Nimic mai simplu.

Făcând un pas înapoi, Vivi privi în ochii aceia albaștri. Poate că Rhys era Nebunul, dar poate că și ea era la fel, fiindcă își dădu seama că imaginea cu o persoană care mergea veselă pe o faleză nu însemna neapărat nesăbuință.

Însemna să faci un salt și să te încrezi... ceva – cineva – te va prinde.

— Vreau să merg cu tine în Țara Galilor, rosti ea, pe negândite, iar fruntea lui Rhys se încreți de nedumerire.

— Ți-a scăpat cumva partea că m-am mutat aici?

Râzând și plângând în același timp, Vivi scutură din cap.

— Nu, adică... Nu trebuie să fie ori-ori. Tu aici sau eu în Țara Galilor. Sunt posibile amândouă. Le putem avea pe amândouă. Și o să fie anapoda și greu uneori, dar o să merite. Fiindcă și eu te iubesc. Mi-ai cucerit inima de atât de mult timp, așa că ți-o încredințez.

Și, imediat cum rosti cuvintele, știu că erau adevărate.

Îi încredința inima ei lui Rhys. Nesăbuitului, capriciosului Rhys, care trecea prin viață ca gâsca prin apă, dar care o iubea, fapt pe care i-l dovedise iar și iar.

Nebunul și Steaua, exact cum arătaseră cărțile lui Gwyn.

Sărind în prăpăstii și strălucind neîntrerupt, două contrarii care n-ar putea trăi unul fără celălalt.

Și care nici nu trebuiau să facă una ca asta.

Și asta, fu nevoită să recunoască Vivi, în timp ce Rhys se aplecă s-o sărute, putea să fie cea mai mare magie dintre toate.

MULȚUMIRI

După cum se cuvine unei povestiri despre vrăjitoare, acesta este cel de-al treisprezecelea roman al meu publicat și am avut marele noroc s-o am pe Holly Root ca agent pentru absolut toate aceste treisprezece cărți.

Magia pe care o poate exercita un bun agent reprezintă o forță cu adevărat redutabilă, iar eu sunt norocoasă că o am pe Holly care să-și facă vrăjile pentru mine.

Tessa Woodward a înțeles cartea aceasta de la bun început și, grație tipului ei special de magie, a ieșit ceva mult mai puternic decât am visat vreodată.

Întreaga echipă de la William Morrow este, sunt destul de sigură, alcătuită din vrăjitori, iar eu sunt foarte recunoscătoare!

Pentru propriul meu sabat, mai ales pentru fetele mele din Orlando (Anti-Carieristele), mulțumiri fiindcă m-ați ascultat când cartea asta era încă în etapa ei cea mai delicată și mai fragilă. Următorul rând de brie îl dau eu!

Aceasta este, în adâncul ei, o carte despre

familii, iar eu am fost binecuvântată cu ale mele, atât cu cea din care am provenit, cât și cu cea pe care mi-am făurit-o.

Vă iubesc pe toți.

ERIN STERLING scrie și sub numele de Rachel Hawkins și e autoarea mai multor bestsellere în New York Times pentru tinerii cititori. Lucrările ei au fost traduse în peste douăsprezece țări.

A studiat genurile și sexualitatea în literatura victoriană la Universitatea Auburn și, în prezent, trăiește în Alabama.

Lanț de magazine din SUA, cu sediul central în Columbus, Ohio, specializat în accesorii vestimentare și pentru casă.

Regiune muntoasă și parc național din nordul Țării Galilor.

Sport foarte popular în America de Nord, practicat intens în liceele și colegiile americane.

Solistă și compozitoare americană, cunoscută mai ales pentru perioada în care a fost componentă a formației Fleetwood Mac. Spre sfârșitul anilor '70, a fost frecvent acuzată de vrăjitorie, din cauză că se îmbrăca mereu în negru.

Witch, don't kill my vibe*este o variantă modificată a expresiei cunoscute* Bitch, don't kill my vibe*, un refren din melodia cu același nume a artistului Kendrick Lamar. În contextul original, expresia este folosită pentru a-i spune cuiva să nu-i strice dispoziția. Modificarea în* Witch*(vrăjitoare en.,) este o adaptare ce adaugă un element de umor și de supranatural expresiei, păstrând totuși același mesaj general. (n.tr.).*

Jurnale care cuprind formule magice întrebuințate în vrăjitorie.

Celebrul personaj al romanului cu același nume scris de Stephen King, o fată cu puteri telekinetice, terorizată de cei din jur, care ajunge să se răzbune și să distrugă aproape tot orașul în care locuia.

Personaj important din mitologia galeză, o femeie de pe

lumea cealaltă, frumoasă, inteligentă, pricepută la strategii politice, renumită pentru bogăția, dar și pentru generozitatea ei. A fost evocată inclusiv de Stevie Nicks în piesa Rhiannon*, apărută în anul 1975, pe albumul purtând numele formației Fleetwood Mac.*

Țara Galilor, făcând parte din Marea Britanie, respectă regulile circulației cu volanul pe dreapta.

Seri organizate în cluburile de comedie, în care doritorii își pot demonstra talentele pe scenă.

Graves Glen s-ar putea traduce prin Valea Mormintelor.

Citat din poemul Song of Myself*, al poetului american Walt Whitman: „I am large: I contain multitudes". („Sunt mare, cuprind mulțimi în mine.")*

Vrăjitoarea*, cântec compus de Don Henley și Bernie Leadon, primul single al formației americane Eagles, apărut pe data de 1 august 1972. Don Henley a avut-o ca sursă de inspirație pe Zelda Fitzgerald, muza scriitorului (și soțului ei) F. Scott Fitzgerald.*

Fermierul Jan „Ooike" Vindevogel, din orașul belgian Gent, a fost acuzat de faptul că ar fi fost văzut de mai multe ori în chip de vârcolac și, în consecință, a fost acuzat de vrăjitorie, fiind ars de viu pe data de 29 iulie 1652.

Llewellyn ab Iorwerth, zis și Llewelyn cel Mare, a fost un conducător al galezilor în Evul Mediu, timp de 45 de ani.

Regiune imprecis definită la granița dintre Anglia și Țara Galilor, „Marches" fiind un termen întrebuințat îndeobște pentru denumirea comitatelor aflate în vecinătatea imediată a Țării Galilor sau în interiorul acesteia, la graniță. În timpul secolelor al XII-lea și al XIII-lea, în zonă au fost construite sute de mici castele, aparținând nobililor normanzi.

Snowdon sau Yr Wyddfa, cum îl numesc localnicii, este un munte din regiunea Snowdonia din Țara Galilor. Are o înălțime de 1.085 de metri deasupra nivelului mării, fiind cel mai înalt de pe teritoriul galez.

Spirit feminin din mitologia irlandeză, care prevestește moartea cuiva din familie, de obicei printr-un țipăt ascuțit.

Samhain sau Saiun, sau Oiche Shamhna este o sărbătoare galică, ținută pe data de 1 noiembrie, marcând sfârșitul sezonului recoltelor și începutul iernii sau al „părții întunecate" a anului. Sărbătorirea debutează În seara de 31 octombrie, fiindcă ziua celtică începe și se termină la

apus. Multe dintre tradițiile sărbătorii de Halloween au fost împrumutate din Samhain.

Euridice a fost o nimfă din mitologia greacă, pentru care Orfeu, îndrăgostit de ea, a coborât în Infern ca s-o caute. Zeul Infernului, Hades, i-a permis să o ia cu el, cu condiția să nu întoarcă deloc fața spre ea până când nu va ieși la lumina zilei. Totuși, când mai avea un pas de făcut, Orfeu nu s-a mai putut abține și a întors capul, așa că a pierdut-o pe Euridice pentru totdeauna. Lumânarea, aici, este o metaforă pentru încredere: așa cum Orfeu n-a avut încredere în faptul că Euridice era cea care mergea în urma lui, așa nici între Vivienne și Rhys nu exista destulă încredere, pe moment.

Iubito, *în galeză.*

Litera x, în mesajele scrise, înseamnă sărutul.